

ДЕЙВИД МОРЕЛ

НАРУШИТЕЛИ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА "ХЕРМЕС"

ДЕЙВИД МОРЕЛ НАРУШИТЕЛИ

Превод: Иванка Савова

chitanka.info

БЕЗМИЛОСТЕН СЪСПЕНС, КОЙТО ЩЕ ПРЕСЛЕДВА ПОЧИТАТЕЛИТЕ НА МОРЕЛ НОЩ СЛЕД НОЩ.
ИСТИНКА КЛАСИКА!

Кои са *нарушителите*? Неколцина изследователи, чието хоби е да проникват незаконно в стари сгради, градски спелеолози, спускащи се в тайните пещери на миналото. Обект на предстоящата им експедиция е хотел „Парагон“, построен в зората на ХХ век от ексцентричния милионер Морган Карлайл. Четиримата нарушители нямат търпение да проникнат в уникалната сграда, запечатана след самоубийството на собственика си.

В нощта преди акцията към тях се присъединява репортерът Франк Белинджър, ентузиазирани привърженици на делото. Всъщност зад прикритието на журналист се крие бившият рейнджър и ветеран от Ирак, който има далеч по-прагматични цели. Както и водачът на групата — професор Конклин, който възнамерява да се добере до тайния сейф на отдавна мъртъв мафиот.

Но когато дръзките нарушители нахлуват в сградата, те изпадат в неподправен ужас. Оказва се, че те не са единствените, които бродят в страховития хотел. А смъртта изглежда единственият изход от него...

*На Джак Фини и Ричард Матисън,
чието въображение винаги ме е вдъхновявало.*

*... Пъкълът се е опразнил
и всичките му демони са тук.*

Шекспир
, „Бурята“, I
действие,
прев. В.
Петров, 2000 г.

1.

Нарушители.

Така се наричаха те и от тази работа щеше да се получи добра вестникарска история — ето какво си мислеше Бейлинджър и това обясняваше защо се срещна с тях в този забравен и от бога мотел в едно запустяло градче със 17 000 жители на щата Ню Джърси. Месеци по-късно той все още не можеше да понася да стои в стая със затворена врата. Острата миризма на мухъл все така мигновено извикваше в съзнанието му спомена за писъците. А зърнеше ли светлината на джобно фенерче, неизменно го избиваше пот...

По-късно, като се възстанови, успокоителните разхлабиха стоманените бариери на паметта му и позволиха на отделни безумни звуци и образи да изскачат оттам.

Онази леденостудена съботна вечер в края на октомври, малко след девет часа. Това беше моментът, когато той можеше да се обърне кръгом и да се спаси от все по-ужасяващия кошмар на следващите осем часа. Но сега, като погледнеше назад, си даваше сметка, че макар да бе оцелял, със сигурност не беше се спасил. Обвиняваше себе си, че бе пропуснал да забележи как всичко изглеждаше някак странно. Докато се приближаваше към мотела, тътенът на блъскащите се вълни в брега на плажа му се беше сторил необикновено силен. Лекият ветреца остъргваше пясъка от разбития тротоар. Мъртви листа със свистящо шумолене се носеха по напукания паваж.

Но звукът, който най-вече си спомняше Бейлинджър, онзи звук, който трябваше да го накара да се върне, представляваше едно жално и ритмично металическо „дан-дан-дан“, огласящо пустите улици. Беше остро и дрезгаво като звън от счупена камбана и той много скоро щеше да научи къде е източникът му и по какъв начин олицетворяваше безнадеждната ситуация, която щеше да го сполети.

Данни! — звучеше като предупреждение за корабите: да стоят надалече и да избегнат гибелта си.

Или пък това навярно бе погребален звън.

Или може би отекваха стъпките на съдбата...

2.

В мотела имаше дванайсет стаи. Само номер 4 беше заета и бледожълта светлина се процеждаше през тънкото перде. Олющената фасада се нуждаеше от ремонт и боядисване, както и всички останали сгради в района. Бейлинджър не можеше да не се зачуди защо групата е избрала именно този мотел. Въпреки трудните времена, които бе преживяла общината, все още имаше някои доста свестни места за отсядане.

Студеният ветреца го накара да вдигне ципа на винтягата си догоре. Широкоплещест мъж на трийсет и пет години, той имаше къса рижава коса и белязано от преживелици лице, което дамите намираха за привлекателно, макар че той се интересуваше само от една жена. Поспря пред вратата, за да подреди мислите си и да се подготви емоционално за ролята, която трябваше да изпълнява.

През паянтовата врата дочу мъжки глас, който звучеше младежки.

— Той закъснява.

— Може би няма да дойде — отвърна глас на млада жена.

Друг мъж, много по-стар, се намеси:

— Когато се свърза с мен, ми се стори твърде ентузиазизиран от проекта.

— Не смятам, че идеята е добра — обади се някакъв младеж. — По-рано никога не сме вземали с нас непознати. Той ще ни пречи. Не биваше да се съгласяваме.

Бейлинджър не искаше разговорът да продължи в тази насока, затова реши, че се е мобилизирал достатъчно за предстоящата си задача, и почука на вратата.

В стаята настъпи тишина. Изщрака ключалка, вратата се отвори, доколкото позволяваше веригата, и едно брадато лице надникна отвътре.

— Професор Конклин? — попита Бейлинджър и след като брадатият кимна, сам се представи: — Аз съм Франк.

Веригата издрънча. Вратата се отвори отново, разкривайки силуета на дебел шейсетгодишен мъж, очертан от светлината зад него.

Бейлинджър знаеше на каква възраст е Робърт Конклин, защото го беше проучил обстойно. Професор по история в Държавния университет на Бъфало. Противник на войната във Виетнам по време на аспирантурата си. Три пъти затварян по време на различни политически събития, включително и при похода срещу Пентагона през 1967 година. Арестуван веднъж за притежаване на марихуана, като обвинението отпаднало поради недостатъчни доказателства. Женен от 1970 г., вдовец от 1992-а. Една година по-късно става посегател.

— Вече минава девет. Започнахме да се чудим дали ще дойдете — рече професорът.

Имаше сива коса и посребрена брада. Очилата му бяха малки, бузите — увиснали. След като се огледа внимателно, той заключи вратата.

— Изпуснах по-ранния влак от Ню Йорк, извинете, че ви забавих — каза Франк.

— Всичко е наред. И Вини пристигна със закъснение. Сега се организираме.

Професорът, който изглеждаше някак не на място с дънките, пуловера и винтягата си, посочи слаб младеж на два̀сет и четири години, облечен като него. Същото бе облеклото и на другите млади хора в стаята, и на самия Бейлинджър. Той бе спазил дадените инструкции, включително и директивата дрехите да са непременно тъмни на цвят.

Винсънт Ванели бе бакалавър по хуманитарни науки, историк. Беше завършил Държавния университет на Бъфало през 2002 г., а сега преподаваше в гимназия в град Сиракюс, щата Ню Йорк. Неженен. Болна майка. Негоден за работа баща, страдащ от емфизем, причинен от тютюнопушене.

Конклин се обърна към останалите двама души — мъж и жена. И те бяха два̀сет и четири годишни, което Бейлинджър знаеше от своите проучвания. Жената имаше рижавя коса, вързана на конска опашка, чувствени устни, които неудържимо привличаха мъжките погледи, и фигура, която пуловерът и винтягата не можеха да прикрият. Красивият млад мъж до нея имаше кестенява коса, беше едър и

мускулест. Дори да не беше го проучвал, Бейлинджър веднага щеше да констатира, че този човек си пада по спорта.

— Казвам се Кора — прозвуча приятно плътният глас на жената, — а това е Рик.

Отново се представяха само с малките си имена, макар Бейлинджър да знаеше, че фамилията им е Магил. И двамата имаха научна степен бакалавър по история, бяха завършили Държавния университет в Бъфало през 2002 г., а в момента специализираха история в университета в Масачузетс. Запознали се през 2001 г. и се оженили през 2002-а.

Бейлинджър стисна ръцете на всички.

И неловкият момент приключи, когато той посочи предметите, наредени върху протритата покривка на леглото.

— Значи това са инструментите на занаята?

Вини се изкиска.

— Предполагам, че ако тук влезе неподходящ човек, веднага ще стане подозрителен.

Това беше невероятно разнообразна екипировка: защитни каски с прикачени към тях миньорски лампи, захранвани с батерии; джобни фенерчета, свещи, кибрити, резервни батерии, работни ръкавици, ножове, раници, въже, лейкопласт, шишета за вода, чукове, лост, дигитални фотоапарати, портативни радиоприемници, прах за откриване на следи, енергийни шоколадови десерти. И няколко малки електронни уреда, които Бейлинджър не успя да разпознае. Универсален комплект с инструменти — плоски клещи, клещи за рязане на тел, разнообразни отвертки — бе поставен в червена найлонова торбичка до санитарна чанта с надпис „Про-Мед“. Бейлинджър знаеше, че чантата е от онези, които носеха специалните отряди за борба с тероризма и военните отряди със специално предназначение.

— Част от тези инструменти са за проникване с взлом и могат да ни навлекат неприятности...

— Това е последното нещо, което би ни хрумнало — възрази професор Конклин. — Във всеки случай няма нищо за крадене.

— Доколкото ни е известно — каза Кора. — Не че има някакво значение. Ние гледаме, но не пипаме. Разбира се, това невинаги е възможно, но такава е основната идея.

— Нека да цитираме клуб „Сиера“ — намеси се Рик. — „Не вземай със себе си нищо друго, освен снимки; не оставяй нищо друго, освен следи от стъпки“.

Бейлинджър извади тетрадка и писалка от джоба на винтягата си.

— От колко време сте посегатели?

— Надявам се, че няма да използвате тази дума във вашата статия — отбеляза Вيني.

— Но тя е част от жаргона, нали? „Мишки“ се наричат административните власти, нали така? „Трошачки на топките“ са големите тръби, които трябва да възсядате, за да ги преминете. „Пукало“ е лостът, който използвате, за да разбиеете някой капак на тавана или пода. А посегателите са...

— Нарушители звучи също толкова драматично, но е по-малко грубо. Макар и да предполага, че сме нарушители на закона — призна професор Конклин. — Каквито и сме, обективно погледнато.

— Защо да не ни наречете градски изследователи или градски любители на приключения? — попита Кора.

Бейлинджър продължаваше да пише.

— Градски спелеолози — предложи професорът. — Метафорично казано, пещерняци, които се спускат в миналото.

— Най-добре е да установим някои правила — внезапно каза Рик. — Вие работите за...

— „Ню Йорк Таймс Сънди Мегъзин“. Взеха ме, за да пиша статии за интересни културни тенденции, нещо като течения в периферията.

— Точно в периферията бихме искали и да останем — заяви Кора. — В статията си не бива да разкривате самоличността на никого от нас.

— Знам само малките ви имена — излъга Франк.

— Дори така да е. Това е особено важно за професора. Той е назначен на постоянна длъжност, но това не означава, че деканът няма да се опита да го уволни, ако университетът открие с какво се занимава.

Бейлинджър повдигна рамене.

— Нямам никакво намерение да използвам имената ви, нито определени подробности от биографиите ви. Потенциалната опасност

ще нарасне, ако се опитам да ви представя като някаква тайна групировка.

Вини се приведе заплашително.

— Няма такова нещо като „потенциална“ опасност! Някои от посегателите бяха тежко ранени, други дори умряха.

— Ако разкриете самоличността на някого от нас — натъртено произнесе Рик, — той може да отиде в затвора и да плати много големи глоби. Давате ли ни думата си, че няма да ни изложите на рискове?

— Гарантирам ви, че никой от вас няма да пострада заради написаното от мен.

Те се спогледаха колебливо.

— Професорът ми обясни защо според него си заслужава статията да бъде публикувана — увери ги Бейлинджър. — Той и аз мислим еднакво. Ние притежаваме култура за еднократна употреба. Хора, пластмаси, бутилки с гърмящи тапи, принципи — всичко е за еднократна употреба! Нацията страда от разстройство на паметта. Невъзможно е да си представим какво се е случило преди двеста години. А преди сто? Твърде трудно е да се мисли за онова време. Преди петдесет лета? Древна история! Един филм, направен преди десет години, се смята за стар. Телевизионен сериал, произведен преди пет — за класика. Повечето книги са с тримесечен престой в книжарниците. Спортните организации строят стадиони и почти веднага ги разрушават, за да ги заменят с по-нови и по-грозни. Началното училище, където ходех, беше съборено и сега оттам минава търговска улица. Нашата култура е обсебена от новото, ние унищожаваме миналото и се преструваме, че никога не е съществувало. Искам да напиша очерк, с който да убедя хората, че миналото е важно. Да накарам читателите си да го усетят и да го оценят.

В стаята настъпи тишина. Бейлинджър чуваше онзи метален звън — „дан-дан-дан“, и тътена на вълните, блъскащи се в брега.

— Този тип започва да ми харесва — отбеляза със задоволство Вини.

3.

Мускулите на Бейлинджър се отпуснаха. Знаейки, че ще има и други проверки, той наблюдаваше как посегателите пълнеха раниците си.

— В колко часа ще влезете?

— Малко след десет. — Конклин закачи на колана си портативен радиотелефон. — Сградата е само на две преки оттук и аз вече съм свършил работата по разузнаване на обстановката, затова не е необходимо да губим време за оперативно проникване. Защо се усмихваш?

— Просто се чудя дали осъзнаваш до каква степен използваш речника на военните?

— Това представлява мисия със специално предназначение. — Вини прикрепи с клипс един съваем нож от вътрешната страна на джоба на дънките си.

Бейлинджър седеше на един стол, прогорен от цигари, и продължаваше да си записва.

— Открих много материали в уебстраницата на професора и в други такива в мрежата, като infiltration.org. Според вас колко подобни групи от градски изследователи съществуват?

— В „Yahoo“ и „Google“ има хиляди сайтове — отвърна Рик. — Австралия, Русия, Франция, Англия. Тук, в Щатите, те са из цялата страна — Сан Франциско, Сиатъл, Минеаполис. Сред градските изследователи този град е прочут с множеството си подземни канали, известни под името Лабиринта. Освен това Питсбърг, Ню Йорк, Бостън, Детройт...

— Бъфало — допълни Бейлинджър.

— Нашите стари свърталища — съгласи се Вини.

— Групите обикновено процъфтяват в градове със западащи централни райони — обясни Конклин. — Бъфало и Детройт са типични в това отношение. Хората бягат в предградията, като оставят величествени стари сгради в центъра без обитатели. Хотели, офис

сгради, универсални магазини. В много случаи собствениците просто ги напускат. Сградите стават собственост на града поради неплатените данъци. Но много често бюрократите не могат да вземат решение дали една сграда трябва да бъде съборена или ремонтирана и обновена. Ако имаме късмет, вратите и прозорците на изоставените къщи са заковани с дъски и те са запазени. В центъра на Бъфало ние сме прониквали в помещения, построени около 1900 г. и напуснати през 1985-а. Докато светът върви напред, те си остават все същите. Да, повредени са, разрухата е неизбежна, но по същество не се променят. Щом проникнем някъде, сякаш машината на времето ни връща назад през вековете.

Бейлинджър отпусна писалката си. Заинтригуваният му поглед подтикна професора да продължи.

— Когато бях малък, често се промъквах в стари сгради — обясни Конклин. — Беше по-приятно, отколкото да стоя вкъщи и да слушам как родителите ми се карат. Веднъж в един жилищен блок със заковани врати и прозорци открих купчина грамофонни плочи от трийсетте години. Не дългосвирещи от винил с по пет–шест песни от всяка страна. Говоря ви за плочи, които много лесно се чупят, с по една песен от всяка страна. Когато родителите ми не си бяха вкъщи, с удоволствие ги слагах на грамофонния диск на баща ми и ги пусках отново и отново — скрибуцаща старомодна музика, която ме караше да си представям примитивното звукозаписно студио и старомодните дрехи на изпълнителите. За мен миналото беше по-хубаво от настоящето. Като си помисли човек за днешните новини, за опасностите, за терористичните атаки, има смисъл да се скриеш в миналото.

— Когато бяхме студенти и професорът преподаваше на нашата група, той ни помоли да отидем с него в един стар универсален магазин — каза Вини.

Конклин изглеждаше развеселен.

— Имаше известен риск. Ако някой от тях се наранеше или ако университетските власти откриеха, че подтиквам студентите към престъпление, можеха да ме уволнят. — Лицето му засия от удоволствие и придоби по-младежки вид. — Предполагам, че все още препускам срещу правилата, като искам да вдигна врява, докато все още мога.

— Преживяването беше зловещо — спомни си Вини. — Щандовете все още си бяха в универсалния магазин. Имаше и някои стоки: изядени от молците пуловери, ризи, дъвки от мишки, стари каси. Сградата беше подобна на някаква батерия, която е акумулирала енергията на всичко, случило се в нея. След това тя изпусна тази енергия и аз почти усетих как отдавна умрелите купувачи се движат наоколо.

— Може би си от факултета по фантастика на университета в Айова — пошегува се с него Рик.

— Е, всички вие много добре знаете какво искам да кажа.

Кора кимна утвърдително:

— И аз го усетих. Затова помолихме професора да ни има предвид за следващите експедиции, дори след като се дипломираме.

— Всяка година избирам сграда, за която усещам, че има някакви необикновени достойнства — обясни професорът на Бейлинджър.

— Веднъж проникнахме в един почти забравен санаториум в Аризона — каза Рик.

— Друг път се вмъкнахме в тексаски затвор, изоставен преди петдесет години — добави Вини.

Кора се усмихна широко.

— Прокраднахме се и на една изоставена нефтена платформа в Мексиканския залив. Винаги е вълнуващо. И така, каква сграда сте избрали тази година, професоре? Защо ни доведохте в Озбъри Парк?

— Тъжна история.

4.

Църковната община Озбъри Парк била основана през 1871 година от Джеймс Брадли, нюйоркски фабрикант, който я нарекъл на името на Франсис Озбъри — епископа, поставил официално основите на Методистката църква в Америка.

Брадли избрал разположението надморски курорт, защото оттук имало удобна връзка с Ню Йорк на север и с Филадельфия на запад. Привлечени от улиците с три платна и величествените църкви, методистите си издигнали летни вили. Трите езера и многобройните паркове в града били идеални места за разходка и устройване на семеен пикник.

Към началото на 1900-та дългата една миля дъсчена плажна пътека представлявала гордостта на крайбрежието на Джърси. Когато хилядите летовници не лежали на пясъка или не се плискали във водата, ядели карамелени бонбони и посещавали лунапарка от стъкло и медни тръби. В Двореца на забавленията се возели на скутера, на влакчето на ужасите, на лодката на Амур, на въртележка и на виенско колело. Пренебрегвайки методистките основи на общността, мнозина също така посещавали пищно украсената сграда на казиното, намираща се в южния край на плажната пътека.

По време на Първата световна война, на двацетте години, на Голямата депресия и през Втората световна Озбъри Парк процъфтявал. Но през 1944 година, подобно на някакво предзнаменование за предстоящото, ураган разрушил по-голямата част от този район. Построеният отново курорт се стремял да възвърне предишното си величие. Съхранил го през 50-те години, а през 60-те изнасяните рок концерти пълнели Конгресната зала край плажната пътека. Стените, които са били огласяни от люшкащите се акорди на Хари Джеймс и Глен Милър, сега ечаха от оглушителните ритми на „Ху“, „Джеферсън Еърплейн“ и „Ролинг Стоунс“.

Но през 1970 година Озбъри Парк вече не можел да се бори със своя упадък. Защото освен рокендрола, белези на времето също така

били и Виетнам, и антивоенните протести, и антирасистките бунтове, които дълго бушували в Озбъри Парк. Хората чупели прозорци, преобръщали коли, плячкосвали и подпалвали пожари, които се разпространявали надалече, докато пламъците не опустошили общината. След което местните избягали от разрухата, а летовниците се насочили към нови курорти покрай морския бряг. На тяхно място се настанили хипита, улични музиканти, рокери. Неизвестният по онова време Брус Спрингстийн често свирел в местните клубове и пеел за отчаянието на плажната пътека и за неустоимия зов на пътя.

През 80-те и 90-те години корупцията в политиката и търговията с недвижими имоти обрекла на провал усилията да бъде възстановена общината. Тъй като избягали още мнозина от местните жители, цели блокове станали необитаеми. През 2004-а разрушили сградата на Двореца на забавленията, построена още през 1888 година и на практика синоним на Озбъри Парк. Гниещата плажна пътека опустяла, както и прочутото колело, по което рокери и шофьори на коли с форсиран двигател едно време кръстосвали на север към Оушън Авеню, понякога със сто километра в час. Завивали на запад за една пряка, после с мощен рев профучавали на юг по Кингсли Авеню, спускали се на изток за една и възобновявали състезанието на север към Оушън Авеню. Сетне изчезвали. Човек можел да стои цял ден по средата на улицата, без да се страхува, че ще го блъснат.

Разрухата и купищата отломки напомняха на останки на бойно поле. Макар че 17 000 души претендираха да са жители на Озбъри Парк, човек рядко можеше да види някого от тях из запустялата плажна ивица, където сто години по-рано тълпи от летовници се бяха веселили и лудували. Вместо музиката на лунапарка и детски смях, едно разхлабено парче ламарина от незавършения десететажен жилищен блок дрънчеше, блъскано от вятъра, и сякаш отекваха стъпките на съдбата. Проектът бе изчерпал финансите си и сега блокът се извисяваше като доказателство за печалните усилия на града да се възстанови. Подобно на малкото останали исторически сгради наоколо строежът бе изоставен.

Даннн, даннн... отекваше металният звън над призрачните постройки.

5.

Бейлинджър наблюдаваше как професорът разтвори някаква карта и посочи с пръст един район, разположен на две преки на север.

— Хотел „Парагон“ ли? — попита Кора.

— Построен е през 1901 година — каза Конклин. — Както свидетелства името му „Парагон“^[1], хотелът е имал претенциите да е самото съвършенство: най-прекрасните удобства. Най-старателният персонал. Фоайе с мраморен под. Изящни порцеланови сервизи, позлатени прибори. Телефон във всяка стая по време, когато е било нормално единствените апарати да се намират във фоайето. Покрит плувен басейн с топла вода — голяма рядкост за онези години. Сауната му също е била нещо необичайно. Имало и бална зала, художествена галерия, покрита пързалка за ролкови кънки. Примитивна климатична инсталация — въздух под налягане, който минава през лед. Също така цялостна отоплителна система — нещо уникално дори за най-хубавите плажни хотели, защото в края на краищата техните клиенти идвали през лятото и искали да се спасят от жегата. Луксът се допълвал от четири току-що изобретени електрически асансьора без зъбни предавки, управлявани с бутони. Те заедно с електрическите кухненски асансьори гарантирали бързото обслужване. А рум сервисът бил на разположение двамайт и четири часа.

— Прибави и няколко изискани сервитьорки в бара — и ето ти Лас Вегас! — с усмивка рече Вини.

Бейлинджър опита да се приобщи към групата, като се постара да изглежда развеселен.

— Хотел „Парагон“ е бил проектиран от неговия собственик Морган Карлайл, който наследил семейното богатство, след като заможните му родители загинали при пожар на кораб. — При това обяснение на професора усмивката на Вини се стопи. — Карлайл бил само на двамайт и две години — ексцентричен, но затворен, с чести пристъпи на гняв и дълбока депресия. Ала се справял блестящо, с каквото и да се захванел. Един гений, който непрекъснато бил на ръба

на нервна криза! Фактът, че трагедията на кораба е станала причина да наследи богатството, го карал да изпитва болезнен страх от пътуване. Страдал е от хемофилия.

Всички едновременно вдигнаха очи от картата.

— Болестта на кръвоизливите ли? — попита Кора.

— Понякога я наричат „кралската болест“, защото поне десет потомци от мъжки пол на кралица Виктория са страдали от нея.

— При най-малкия удар или падане се получава кървене, което не може да бъде спряно — обясни Бейлинджър.

— Точно така. По принцип това е наследствено заболяване, при което кръвта не се съсирва както трябва. Без да имат каквито и да било симптоми, жени го предават на децата си от мъжки пол. Често кръвоизливът е вътрешен. Кръвта се процежда в ставите и мускулите и парализиращата болка принуждава пострадалия да пази леглото със седмици.

— Има ли лек? — Франк си записа нещо.

— Не, но има някои начини на лечение. В младежките години на Карлайл практикували една експериментална процедура с кръвопреливания, които временно му осигурявали съсирващи агенти от нормална човешка кръв. Родителите му изпитвали ужас, че при някоя злополука може да получи кръвоизливи и да умре, затова го държали под много строг контрол, почти като затворник. Надзиравала го прислугата. Никога не го пускали да излезе от семейния им дом в Манхатън. Но майката и бащата на Карлайл много обичали да пътуват и често го оставяли сам. Всяка година били далече от дома си в продължение на шест месеца. Връщали се с купища снимки, картини и стереоскопични изображения, за да му покажат чудесата, които са видели. Така бил програмиран да стои вътре, че развил агорафобия^[2] и не можел да понася дори мисълта да излезе навън. Но след като родителите му загинали, той събрал всичкото си отчаяние, кураж и гняв и се заклел, че за първи път през живота си ще смени жилището си. Никога не бил стъпвал на тротоара на Пето Авеню пред дома си, но бил решен да проектира един хотел, в който да живее, в един приказен и невероятен океански курорт, за който говорел цял Манхатън — Озбъри Парк. За модел му послужило едно от онези стереоскопични изображения, донесени някога от родителите му. Развалини, останали от маите в джунглите на Мексико.

Бейлинджър забеляза как напрегнато гледаха всички.

— Карлайл решил, че след като не може да види пирамидите на маите, ще построи една такава за себе си — продължи професорът. — Сградата била седеметажна, с размерите на оригиналната пирамида. Но той не я заимствал буквално. Решил всеки следващ етаж да започва малко по-навътре и да става все по-малък, докато най-отгоре остане само един мезонет — модифицирана пирамидална форма, изпреварила сградите в стил арт деко^[3] от 20-те години.

— Но нали е имал агорафобия? — забеляза Рик.

— И какво следва от това? — Конклин го погледна изучаващо, очаквайки да направи логичното заключение.

Кора се оказа по-бърза.

— Професоре, да не би да намеквате, че Карлайл се е преместил да живее в мезонета на хотела и никога не го е напускал?

— Е, ти току-що го каза. — Конклин доволно потри ръце. — Един от асансьорите бил предназначен лично за него. Денем и нощем, но най-вече в късните часове, той имал на свое разположение един умален вариант на света. Като се имат предвид разходите за хотела, за да печели, Карлайл би трябвало да определи такива цени, от които дори богатите биха се стреснали. А хората от средна ръка въобще не биха припарили там. Затова Карлайл наложил конкурентни цени. В края на краищата целта му била да е заобиколен от живот, а не да печели.

— Колко дълго е живял? — заинтересува се Бейлинджър.

— До деветдесет и две години. Основната заблуда, свързана с хемофилията, е, че страдащите от нея са болнави и немощни. Наистина някои от тях са такива, но едно от леченията включва поддържането на физическа активност. Препоръчват се индивидуални физически упражнения, като плуване и каране на велосипед на едно място. Мускулестият торс поддържа болните стави. Свръхголеми дози витамини с добавка на желязо се препоръчват за предпазване от анемия и за укрепване на имунната система. Понякога се използват стероиди за увеличение на мускулната маса. Карлайл стриктно следвал всички тези предписания. Според всички сведения той притежавал поразителна физика.

— На деветдесет и две години! — удиви се Кора. Внезапно й хрумна нещо: — Но ако той е бил на двайсет и две през 1901 година,

то тогава е доживял до...

— Прибави още седемдесет години. До 1971-а! — Сега бе ред на Рик да завърши мисълта на Кора. Бейлинджър забеляза, че още в началото на брака си те вече взаимно отгатват мислите си. — Карлайл е бил там по време на пожарите и бунтовете една година по-рано. Вероятно ги е наблюдавал от прозорците на своя мезонет. Трябва да е бил ужасен.

— Това е слабо казано — рече професорът. — Карлайл наредил да сложат метални капаци от вътрешната страна на всички врати и прозорци в хотела. Барикадирал се вътре.

Франк остави бележника си и попита заинтригувано:

— Значи вратите и прозорците са заковани преди повече от три десетилетия?

— Нещо повече. Реакцията на Карлайл на тези бунтове ни направи услуга. Вътрешните капаци са предпазили всичко много по-добре от закованите дъски отвън. Вандали и разразили се бури са унищожили стъклата на прозорците. Но теоретично нищо не е проникнало вътре. Това е една рядка възможност да изследваме може би най-идеално запазения обект, преди да бъде съборен.

— Ще го събарят ли? — Кора изглеждаше объркана.

— След смъртта на Карлайл хотелът е станал собственост на семейния тръст, който е получил инструкции да го съхрани. Но след срива на фондовата борса през 2001 година тръстът има финансови проблеми. Озбъри Парк е взел сградата заради неплатени данъци. Един строителен предприемач е купил земята. Следващата седмица служител от агенцията за спасяване на имущество ще дойде, за да прибере всичко ценно от хотела. Две седмици след това „Парагон“ ще бъде разрушен. Но тази нощ ще приеме първите си гости от десетилетия. И това сме ние.

---

[1] Paragon (англ.) — образец за съвършенство. — Б.пр. ↑

[2] Страх от открито пространство. — Б.пр. ↑

[3] Популярен архитектурен и декоративен стил от 20-те и 30-те години на ХХ век, характеризиращ се с ярки контури и цветове, с аеродинамични и геометрични форми и употребата на синтетични материали. — Б.пр. ↑

6.

Бейлинджър усети вълнението на групата, когато всички включиха портативните си радиотелефони. Пукотът на статично електричество изпълни стаята.

Конклин натисна копчето и изрече: „Проба“. Резониращият му глас прозвуча от всеки отделен радиотелефон.

След което Рик, Кора и Вини направиха същото, за да проверят и своите апарати.

— Батериите изглеждат мощни — рече Кора. — А имаме и доста резервни.

— Прогнозата за времето? — попита Рик.

— Привечер се очакват превалявания — отговори Конклин.

— Не е беда. Време е! — каза Вини.

Бейлинджър напъха в последната раница работни ръкавици, вакуумирана храна, шишета с вода, защитна каска, портативен радиотелефон и джобно фенерче.

Забеляза, че групата го наблюдава.

— Какво има? — подозрително попита той.

— Значи наистина идваш с нас? — намръщено изрече Кора.

Франк усети как напрежението пристяга гърдите му.

— Разбира се. Нали такава беше идеята?

— Предположихме, че ще се откажеш.

— Защото не ми се нрави да се промъквам в някаква стара сграда посред нощ ли? Всъщност вие разпалихте любопитството ми. Освен това вашата история няма да струва нищо, ако не съм там, за да отразя какво сте открили.

— Вашият редактор няма да е доволен, ако ви арестуват — рече Конклин.

— Има ли голяма опасност това да се случи?

— В този район на Озбъри Парк не са виждали охрана от двайсет години. Но винаги има риск.

— Е, поне е минимален. — Франк Бейлинджър присви рамене. — Хемингуей отишъл да наблюдава десанта в Нормандия с фрактура на черепа. Какво би могло да ме откаже от едно малко посегателство?

— Оперативно проникване — поправи го Вини.

— Точно така — отвърна Бейлинджър.

Той взе последния предмет от леглото — черен сгъваем нож с набраздена дръжка.

— Набраздяването осигурява здрава хватка, ако дръжката се намокри — обясни му Рик. — С клипса можеш да прикачиш ножа отвътре в джоба на панталона си. По този начин ще можеш лесно да го намериш, без да бърникаш.

— Всичко това ми напомня точно за военна експедиция.

— Ще се изненадаш колко полезен може да се окаже един нож, ако ръкавът ти се закачи на нещо, докато пълзиш през тесен отвор, или когато се наложи да отвориш опаковката на допълнителните батерии, и то само с една ръка. Виждаш ли щифта отзад на острието? Натисни го с палеца си.

Острието плавно се отвори, след като Франк направи каквото му каза Рик.

— Полезно е, ако трябва да го отвориш с една ръка. Това не е автоматичен нож, затова, в случай че те хванат, всичко си е напълно законно.

Бейлинджър се постара да изглежда спокоен.

— Все пак е хубаво да го знае човек.

— Ако бяхме тръгнали да изследваме някакъв пуцинач — намеси се професорът, — щяхме да кажем на горския пазач къде точно възнамеряваме да отидем. И да оставим съобщение на наши приятели и на семействата си, за да знаят къде да ни търсят, ако не се свържем с тях след определено време. Същото правило се отнася и за градските изследователи, но с тази разлика, че онова, което правим, е незаконно. Тъй че трябва внимателно да обясним намеренията си. Дал съм запечатан плик на един мой колега, който е и най-близкият ми приятел. Той подозира какви ги върша, но никога не ме е притискал с въпроси. Ако не му се обадя утре сутринта в девет, той ще отвори плика, ще разбере къде сме отишли и ще сигнализира съответните власти, за да започнат да ни издирват. Досега никога това не е било необходимо, но ти действат някак успокоително да знаеш, че е взета предпазна мярка.

— А освен това имаме и нашите мобилни телефони. — Вини показва своя. — При критични обстоятелства винаги можем да повикаме помощ.

— Но ги държим изключени — прекъсна го Конклин. — Трудно е да се потопим в миналото, когато ни пречи модерният свят. Въпроси?

— Имам няколко, но може да почакаат, докато влезем вътре. — Бейлинджър нямаше търпение да тръгне.

Конклин погледна своите бивши студенти.

— Да се надяваме, че не сме пропуснали да направим нещо. В такъв случай с Вини влизаме първи. Вие тримата ще ни последвате пет минути по-късно. Не е нужно да изглеждаме като парадно шествие. Отивате до улицата, завивате наляво и изминавате две преки. Има един парцел, обрасъл с бурени. Точно там ще ни намерите. Съжалявам за интимния съвет — обърна се той към Бейлинджър, — но непременно трябва да изпразниш „казанчето си“ преди тръгване. Невинаги е удобно да се погрижиш за телесните нужди след проникване в обекта, а и това нарушава принципа ни да не променяме обстановката. Ето защо носим тези неща. — Професорът сложи една пластмасова бутилка в раницата на Франк. — Кучета, алкохолици и наркомани уринират в стари сгради, но ние не оставяме следи.

7.

22,00 ч.

В тъмнината грохотът от вълните на плажа отекваше още мощно от преди. Сърцето на Бейлинджър биеше учестено. Песъчинки забоцкаха лицето му, щом октомврийският бриз задуха по-силно. *Данни, данни*, като счупена камбана, мятщото се парче ламарина се блъскаше още по-силно в стената на изоставената сграда, намираща се на две преки в северна посока. Този звук опъваше нервите на Бейлинджър, докато той, Кора и Рик оглеждаха пустата околност. Разбит паваж, гъсти бурени. Силуетите на няколко порутени сгради се очертаваха на фона на нощното небе.

Но на преден план се виждаше седеметажната сграда на хотел „Парагон“. В звездната тъма той наистина наподобяваше пирамида на маите. С приближаването на Франк хотелът като че ли растеше с неговите смаляващи се във височина етажи, увенчани с мезонета. На лунната светлина той така много приличаше на сградите в стил арт деко от 20-те години, сякаш Карлайл е бил в състояние да надникне в бъдещето.

Бейлинджър погледна своите спътници.

— Казахте, че тримата сте били в курса по история на професор Конклин в Бъфало. Продължавате ли все така да държите връзка помежду си между отделните експедиции всяка година?

— Не така често както преди — отговори Рик.

— Само по празници и рождени дни. Вини е в Сиракюс, ние сме в Бостън. Доста неща ни пречат — добави Кора.

— Но в онези дни бяхме много близки. По дяволите, та Вини и Кора бяха гаджета! — каза Рик. — Преди да започне нашата сериозна връзка.

— Не беше ли някак неудобно тримата да се мотае?

— Всъщност не — отвърна Кора. — Ние с Вини никога не сме имали никакви сериозни отношения. Просто се забавлявахме.

— А защо професорът е избрал именно вас тримата? През годините е имал много други студенти, защо се е спрял точно на вас?

— Винаги ми се е струвало, че той просто ни харесваше — отвърна Кора.

Бейлинджър кимна замислено. А може би професорът е харесвал по-специално Кора. Обичал е да я гледа и е поканил тогавашните ѝ приятели, за да не се чувства тя неудобно и за да прикрие интереса си на застаряващ мъж, чиято съпруга е починала.

Франк се напрегна, виждайки как някаква мистериозна фигура изникна от бурените. Тя се надигна рязко и остана полуприведена, сякаш се материализира направо от земята.

Измина един миг, преди да проумее, че това е Вини. Беше изскочил от един тъмен проход в земята.

— Насам! — махна той.

Бейлинджър видя една кръгла дупка, до която имаше капак като на люк. Вини изчезна в нея, Бейлинджър и Кора го последваха, спускайки се по метална стълба, закрепена с болтове към бетонна стена.

Дрънченето на ламарината в жилищната сграда вече се дочуваше по-слабо. Въздухът стана по-хладен, лъхна мирис на влага и плесен. Ботушите на Бейлинджър тропнаха върху бетона, когато той стигна дъното.

Мракът се сгъсти. Чу се метално стъргане, когато Рик слезе по стълбата и върна капака на мястото му. Това, че бе в състояние да го направи, показваше колко е силен. Най-накрая ги обгърна непрогледна тъмнина и дрънченето на ламарината отвън заглъхна.

Бейлинджър чуваше собственото си дишане. Като че ли не му достигаше въздух и мракът сякаш притискаше лицето му. Макар че в тунела бе студено, той се потеше. Поотпусна се едва когато блесна светлинката на една предпазна каска. Под нея се откри лицето на професора, а ръбът на шлема хвърляше сянка върху увисналите му бузи. След миг светна и миньорската лампа на каската на Вини.

След това Бейлинджър чу как Рик стигна дъното, чу и звука от отварянето на раниците, когато Рик и Кора извадиха своите каски. Франк направи същото и се почувства доста неудобно под тежестта на каската си.

Всички се разпръснаха, стараяйки се да не се струпват на едно място. Същевременно Бейлинджър усещаше, че им се иска да останат близо един до друг. Петте светлини на главите им подскачаха и се стрелкаха, отразявайки се в локвите, докато те изучаваха вътрешността на тунела.

— Градът така жадува за обновление — каза Конклин, — та трябваше само да намекна, че съм строителен предприемач, за да ми дадат картите на отводнителните канали и тунелите. Чиновникът дори ми направи фотокопия.

— И това води до хотела? — попита Вини.

— Като заобиколиш малко. Карлайл бил много прозорлив и знаел, че хотелската електрическа инсталация непременно ще има нужда от модернизиране. За да избегне периодичното разкопаване и да има достъп до входящите кабели, наредил да построят тези тунели. А за да предпази жиците от гризачи, ги вкарал в тези тръби. Тунелите действат също и като дренажна система. При лошо време районът около плажа се заблатява. За да избегне това, Карлайл заровил дренажни плочки под земята около хотела. Дъждът и снегът се просмукват в тунелите и се изтичат под плажната пътека. Затова тук долу има локви. Дренажната система е една от причините хотелът да просъществува повече от век, докато основите на други сгради са поддали.

Всички извадиха от раниците си широки колани, на които имаше халки, клипсове и торбички. Това напомни на Бейлинджър за универсалните колани на електротехниците и дърводелците, на полицаите и военните. Радиотелефони, фенерчета, фотоапарати и други принадлежности веднага бяха прикачени към тях. Бейлинджър направи същото, като разпредели тежестта около кръста си. След това всички си сложиха работни ръкавици.

— Носим специални миньорски лампи, предназначени за пещерняци — рече професорът на Франк. — Могат да работят и с халогенни, и със светодиодни крушки, в зависимост от това от колко светлина имаш нужда. Батериите ще изкарат до двеста и осемдесет часа, преди да се наложи да ги смениш. Ето това е нещо, за което няма нужда да се притесняваме. Но има и друго — проверка на сигурността — обърна се той към групата.

Вини, Кора и Рик извадиха малки електронни устройства от раниците си. Бейлинджър се сети, че ги беше видял малко по-рано върху леглото и не бе успял да ги идентифицира. Неговите спътници натиснаха бутоните и започнаха да наблюдават циферблатите.

— Нормално — отчете Кора.

— Проверяваме за наличие на въглероден окис, въглероден двуокис и метан — обясни Рик на Бейлинджър. — Всички те нямат мирис. Отчита съвсем слабо присъствие на метан, почти недоловимо.

— Въпреки това — рече професорът, — ако усетите леко замайване, гадене, главоболие или липса на координация, веднага ми кажете. Не чакайте, докато решите, че сте в беда. Когато симптомите станат сериозни, може да сме навлезли прекалено навътре в тунела, за да напуснем. Ще трябва често да поглеждаме измервателните уреди.

8.

Бейлинджър чуваше ехото от стъпките. Професорът вървеше най-отпред и току поглеждаше някаква скица.

Тунелът беше висок малко повече от метър и половина и се налагаше да се навеждат. По стените и тавана минаваха ръждясали тръби. Докато групата шляпаше в локвите, Франк бе благодарен за съвета да обуе непромокаеми ботуши.

— Мирише като океана — обади се Вини.

— Намираме се малко над линията на прилива — обясни Конклин. — Когато се разrazil ураганът през 1944-а, тези тунели са били наводнени.

— Ето ти и късче информация за твоята статия — рече Вини на Бейлинджър. — Уолт Уитман е бил един от първите градски изследователи.

— Уитман ли?

— Поетът. През 1861 година той е бил репортер в Бруклин. Писал е за проучването на изоставения тунел на метрото под Атлантик Авеню. Този тунел е бил прокопан през 1844-а, бил е първият по рода си, но само седемнайсет години по-късно е бил безнадеждно остарял. През 1980 година друг градски изследовател открил отново същия тунел, който е бил запушен и забравен в продължение на повече от век.

— Внимавай! — изпищя Кора.

— Добре ли си? — Рик ѝ подаде ръка.

— Плъх! — Кора насочи светлината на миньорската си лампа към тръбата пред тях.

Един плъх опули злобно розовите си очички и заприпка напред, като опашката му се влачеше по тръбата.

— Виждала съм толкова много плъхове, че досега би трябвало да съм свикнала.

— Както изглежда, този си има приятел.

Някъде напред още един гризач се присъедини към първия, след миг станаха половин дузина и броят им продължаваше да расте.

На Бейлинджър му се пригади.

— Ако живеят тук, трябва да са слепи — каза Конклин. — Не реагират на светлината, а само на звуците и на миризмата ни.

Франк чуваше как ноктите им драскат по тръбата. Плъховете изчезнаха в една дупка в стената.

Вляво се появи правоъгълен отвор. Трепкащите светлини разкриха дебела ръждясала тръба, блокираща пътя надолу.

— Ще минем оттук — каза Конклин.

Вини и Кора провериха показанията на своите газомери.

— Нормално — казаха те.

Рик обаче дишаше тежко.

— Метанът все още е на границата.

Професорът бе насочил фенерчето си към ръждясалата тръба.

— Послуша ли съвета ми да се ваксинираш допълнително против тетанус?

— Разбира се. Но може би трябваше да ми бият нещо против бяс.

— И защо?

— Плъховете са черни.

На метър и половина пред тях няколко гризача ги гледаха неподвижно. Лампите на каските осветиха червеното в дъното на невидящите им очички.

— Дали проверяват новите си съседи? — зачуди се Рик. — Или пък си правят сметка как да отгризат по някое парче от нас за вечеря?

— Ама че смешно — каза Кора.

— Този големият май ще може да ти изяде два-три пръста.

— Рик, ако искаш секс през близките години — млъкни!

— Добре, добре, съжалявам. Ще се отървем от тях. — Рик извади воден пистолет от джоба на якето си и пристъпи към плъховете, които останаха намясто. — Ето каква е сделката, драги. Или жена ми, или вие. — Той се намръщи. — За бога...

— Какво има?

— Единият има две опашки. Другият е с три уши. Нещо като генетичен дефект поради кръвосмесителни бракове. Махайте се оттук, дявол ви взел!

Рик натисна спусъка на пистолета и ги напръска с течността.

Бейлинджър чу писъци, които го накараха да потръпне. Уродливите животинки побягнаха панически и изчезнаха в една дупка.

— Какво има във водния пистолет?

— Оцет. Ако ни хванат, това изглежда много по-безобидно от сълзотворен газ или лютив пипер.

Сега и Франк усети миризмата. Ноздрите му потръпнаха.

— Предполагам, че никой не се сети да направи снимка — обади се Конклин.

— По дяволите! — ядосано махна с ръка Вини. — Аз просто стоях тук, нищо не правех. Съжалявам. Няма да се повтори.

Дигиталният фотоапарат на Вини, марка „Канон“, малък и спретнат, беше прикачен с калъфа си към колана му. Той го извади и го включи, като натисна копчето на светкавицата, за да улови в кадър едноок плъх. Беше подал главата си от една дупка до дебела тръба, над която висяха паяжини. Рик ги отмахна с ръкавиците си.

— Не виждам кафяви отшелници наоколо.

Бейлинджър знаеше, че Рик има предвид паяк отшелник, чието ухапване можеше да е смъртоносно. Младият мъж се провря и възседна за малко тръбата — оттук идваше и названието „трошачки на топките“. Обувките му изхрущяха, щом се надигна с присвити колене и насочи светлината на миньорската лампа по протежението на тунела.

— Всичко е наред... ако не смятаме скелета.

— Какво? — попита Бейлинджър.

— Скелет на животно. Не мога да разбера какво е, но е по-голямо от плъх.

Вини се прехвърли през тръбата и приклепна до него.

— Това е било котка.

— Откъде знаеш?

— Има ниско чело и леко издадена долна челюст. А и зъбите не са достатъчно големи, за да са на куче.

Един по един останалите от групата се прехвърлиха над тръбата, като дрехите им остъргваха ръждата. Конклин беше последен. Франк забеляза, че възрастният човек диша тежко, килограмите му го затрудниха.

Кора попита Вини:

— Че ти откъде знаеш толкова много неща за животинските скелети?

— Само за скелетите на котки. Когато бях дете, случайно изрових един в задния двор.

— Трябва да си бил страхотен хлапак, щом си разкопавал двора на родителите си.

— Търсех злато.

— И намери ли?

— Само едно старо парче стъкло.

Бейлинджър продължаваше да се взира в скелета.

— Според вас тази котка как се е вмъкнала тук?

— Ами плъховете как са се вмъкнали? Животните намират начин — каза професорът.

— Чудя се какво ли я е убило.

— Не ще да е умряла от глад, при всичките тези мишоци наоколо — рече Вини.

— Може би плъховете са я убили — отбеляза Рик.

— Става все по-смешно! — нервно се обади Кора.

— Е, това тук не е смешно. Има още един скелет. — Вини го посочи. — И още един. И още...

Лампите на каските им хвърляха трепкаща светлина върху пръснатите наоколо кости.

— Какво, по дяволите, се е случило тук? — попита Бейлинджър.

В тунела цареше тишина, чуваше се само дишането им.

— От урагана е — рече Кора.

— Какво искаш да кажеш?

— Според професора, ураганът е наводнил тунелите. Тези четири котки са се опитали да се измъкнат по тунела нагоре, но потопът ги е залял. Когато най-накрая водата се е отдръпнала, труповете са били блокирани от тръбата. Вместо да ги отнесе течението, са потънали на дъното.

— Смяташ, че тези кости са тук още от 1944 година? — попита Франк.

— Че защо не? Няма пръст, която да им помогне да изгният.

— Кора, ако все още беше в моята група в университета, щях да ти пиша отличен. — Професорът сложи ръка на рамото ѝ.

Бейлинджър забеляза, че ръката му остана там повече от необходимото.

9.

Новият тунел ги водеше покрай още тръби и паяжини. Сенки подскачаха под светлината на лампите. На два пъти Бейлинджър блъсна главата си в тавана и беше благодарен, че си е сложил защитна каска. Зашляпа в друга локва. Въпреки водата, в ноздрите му влизаше прах и го дразнеше. Усещаше, че бузите му са изцапани. Всичко тук миришеше на застояло. Тясното пространство сякаш сгъстяваше въздуха и се дишаше тежко.

Вини, Кора и Рик продължаваха да следят газомерите си. Няма ли по-лесен начин да се влезе тук?

Някакво ехо изкриви гласа на Франк.

— Прозорците са запечатани отвътре с метални капаци, не помниш ли? — попита Конклин.

— Но вратите...

— И там е същото — метал! Предполагам, че бихме могли да разбием някоя. Имаме на разположение лост и здравите ръце на Рик. Но ще се вдигне шум, а и ако някой пазач мине наоколо, може да открие щетите.

Тунелът свърши и вдясно се показва друг.

Рик погледна екранчето на своя газомер.

— Метанът все още е на границата. Някой да се чувства зле?

— Не. — Вини отговори вместо всички.

След завоя Бейлинджър застина намясто — две святкащи очи изскочиха пред него. За миг студена пот ороси челото му. Очите сякаш висяха в тъмнината на трийсетина сантиметра над пода на тунела. Беше огромна котка албинос.

Светкавицата на фотоапарат блесна. Като засъска яростно и изви гръбнак, котката рязко замахна с лапа към светлината, а след това изчезна в мрака. Бейлинджър забеляза, че нещо не е наред със задните крака на животното — правеха някакви гротескни движения.

Светкавицата на Вини отново блесна.

— Хей, котенце, отиваш в погрешната посока, вечерята ти е обратно! Пригответил съм ти няколко плъха, с които искам да те запозная.

— Проклето дебело животно! — изпъшка Кора, след като се съвзе от шока.

— Може да се е натъпкало до гуша с плъшоци! — обади се Рик. — Стори ми се, че умее да различава светлината. Трябва да е намерила откъде да влиза и излиза. Иначе очните ѝ нерви биха престанали да функционират.

— Видяхте ли задните ѝ крака? — попита тревожно Бейлинджър.

— Да, ето. — Вини показва на групата снимката върху екранчето на фотоапарата си. — Има три задни крака, като два са израснали от единия бут. Мили боже!

— Често ли се среща такова нещо? — попита Франк Бейлинджър.

— Мутациите ли? Понякога, и то в тунели, които дълго време не са били използвани — обясни професорът. — По-често можеш да видиш отворени рани, краста и явно заразяване с животински паразити.

— Какви паразити?

— Бълхи. Когато ти сложиха допълнителната инжекция против тетанус, не каза ли на лекаря, че ще пътуваш за някоя страна от Третия свят и че искаш да носиш със себе си антибиотици за всеки случай?

— Да, но не разбрах защо.

— Предпазна мярка против чума.

— Чума ли? — Франк не можеше да повярва на ушите си.

— Звучи като нещо средновековно, но все още съществува. В югозападните райони на Съединените щати, например в Ню Мексико, чумата я има по кучетата, зайците и понякога по котките. Много рядко и някой човек я прихваща.

— От заразени бълхи ли?

— Не бива да се безпокоиш, щом следваш предписаните предпазни мерки. Никой от нас тук не се е разболявал от чума.

— А от какво?

— Веднъж влязох в един тунел, където имаше застояла вода, както тук, но пълна с комари. Хвана ме нилска треска. Разпознах

симптомите и отидох навреме на лекар. Но няма защо да се притесняваш — сега е есен, комарите са мъртви, а и ние пристигнахме. Ето, това е!

10.

Бейлинджър опита да не мисли за болести и се мобилизира. Насочи светлината на фенерчето си към една ръждясала метална врата.

Рик натисна някакъв лост, който представляваше дръжката, но нищо не стана.

Той опита отново, напрягайки цялото си тяло, но резултатът беше същият.

— Залючена е! А може да не помръдва и от ръждата.

— Да я разбием ли, професоре? — попита Рик.

— Този момент винаги ми е много неприятен — въздъхна старецът. — Дотук само нарушихме границите на чужда собственост. Когато търсим начин да проникнем в една сграда, много ми харесва да открием някоя прогнила дъска, зад която има пролука в стената, и просто да се промъкнем през нея. Не променяме нищо, не разрушаваме. Но сега сме на път да извършим нещо много по-сериозно — да разбием вратата. Много ми се иска да видя какво има вътре, но не мога да ви принудя да нарушите закона. Изборът си е ваш.

— Аз съм „за“! — отсече Вина.

— Сигурен ли си?

— Животът ми не е чак толкова вълнуващ. Никога няма да си простя, ако пропусна този шанс.

— Кора, Рик?

— Влизаме!

Конклин погледна към Бейлинджър, като внимаваше да не насочи лъча на фенерчето си към очите му.

— Може би ти трябва да спреш дотук? С нищо не си ни задължен.

— Да, така е — съгласи се Бейлинджър. — Обаче работата е там, че като хлапе винаги намирах начин да се промъкна на някое забранено място. Сега вие събудихте любопитството ми и трябва да разбера какво има от другата страна.

Рик извади един лост от раницата си и го пхна в ръждясалата пролука до ключалката — между вратата и рамката. Ударът отекна в тунела. Той натисна с все сили, портата изскърца и се откряна на сантиметър. Рик натисна още по-силно лоста и изблъска вратата достатъчно, за да може дори професорът да се промуши през пролуката.

Бейлинджър влезе предпазливо, а лъчът на фенерчето му бавно започна да обхожда просторно сервизно помещение. След теснотията и задухата в тунела усети облекчение от откритото пространство. Стана му приятно, че може да вдигне спокойно главата си. Вдясно на стената, която попадеше в сянка, се виждаха контакти, ръчки, циферблати и измервателни уреди. По мръсния таван се очертаваха многобройни тръби, в средата имаше огромни метални цилиндри. Франк предположи, че това са водонагревателите. В прохладното помещение миришеше на метал и стар бетон.

— Карлайл непрекъснато е подновявал инсталацията — обясни професорът. — Тази е от 60-те години.

Насочвайки лъча на миньорската си лампа към стената, Рик огледа ръчките и другите устройства.

— Внушително! Със сигурност е бил много подреден. Всичко е надписано, само един идиот би се объркал. Водонагревателната система е изолирана от различните етажи. Така е и с климатичната инсталация. Това са бутоните за плувния басейн: нагревател, помпа, устройство за пречистване.

Бейлинджър огледа парните котли.

— Тук има една врата. — Вини прекоси стаята. — Сигурно води към централната част на хотела.

— Хей, момчета! — извика Кора.

Всички се обърнаха към нея и лъчите от миньорските лампи зашариха по тялото ѝ.

— Може и да е женски каприз, но това наистина ме притеснява. — Кора насочи фенерчето си към полуотворената врата и зеещия зад нея тунел. — Онази петкрака котка или плъховете с две опашки могат да се промъкнат при нас!

Вини се изкиска, сетне заедно с Рик избутаха вратата и я затвориха. Ръжда се посипа от скърцащите ѝ панти.

— А сега да видим какво има зад другата врата — рече професорът.

Те прекосиха сервизното помещение. След като Рик отвори с помощта на лоста и следващата порта, всички се заковаха намясто като онемели, защото светлината на фенерчетата им разкри отблясъци, които се къдреха на вълнички.

— Удивително! — след миг възкликна Бейлинджър. Заливаше ги студена влага.

Вини щракна още една снимка.

— За бога, те не са изпразнили басейна!

Кора пристъпи малко напред.

Отразените от водата светлинки подскачаха по лицата ом.

— Но след толкова години не трябваше ли водата да се е изпарила? — попита Рик.

Нещо цопна върху каската на Бейлинджър. Притеснен, че може да е прилеп, той насочи лъча на фенерчето си към тавана, но там имаше само водни капки. Още една едра капка плъосна върху него.

— Вратите са запечатали това пространство и водата не е имало откъде да се изпари — рече професорът. — Нали усещате колко е влажен въздухът?

— Усойно е като в пещера — прошепна Франк.

Кора потрепери.

Всички бяха вперили погледи в хотелския плувен басейн. Водата беше позеленяла от растящите водорасли. Но най-изненадващото бе, че се къдреше на вълнички.

Вини отново щракна с фотоапарата.

— Има нещо вътре! — рече напрегнато Кора.

— Сигурно някое животно ни е чуло да идваме и е цопнало във водата — предположи Конклин.

— Но какво животно?

Водораслите продължаваха да се поклащат.

— Може би е мускусен воден плъх.

— По какво се различава от обикновения?

— Мускусният е по-голям.

— Точно това исках да чуя! — изстена Кора.

Рик намери един хлъзгав прът на пода. В края му беше прикачена мрежичка за изгребване на дъното.

— Сега да видим какво ще уловя.

— Искаш да кажеш — да видим какво ще те събори в басейна. Вини се засмя.

— Но аз говоря сериозно! — раздразни се Кора. — Тази врата беше затворена. Също и онази от другата страна на басейна. — Светлината на фенерчето ѝ се плъзна по мръсната пяна. — И как според вас това нещо... каквото и да е то, е влязло тук?

Лъчите на фенерчетата им зашариха във всички посоки търсейки друг вход.

— Плъховете могат да се промъкват навсякъде — рече професорът. — Те са упорити и достатъчно силни да прегризат дори бетон.

— Но какво, за бога, е това? — Бейлинджър посочи нещо, което приличаше на бял килим върху стената.

— Плесен — отвърна Кора.

Зеленясалата вода отново се разлюля.

— Рик, обади ми се, когато откриеш животното.

— Да не би да си тръгваш?

— Налетях на предостатъчно плъхове за една нощ. Аз съм историк, а не биолог. Ако постоя още тук, ще плесенясам.

Докато Кора заобикаляше басейна, Вини направи още една снимка. Рик пусна пръта и той изтрака така силно, че всички се стреснаха. Стараейки се да запазят равновесие върху хлъзгавите плочки, те се присъединиха към Кора, която бе застанала пред вратата от другата страна на басейна.

Рик натисна ръждясала метална плочка и с добре познатото вече стъргане и скърцане вратата поддаде.

Влязоха в пълен с паяжини коридор. От двете му страни имаше по една врата с потъмняла табелка с гравирани надпис — на едната пишеше МЪЖЕ, на другата — ЖЕНИ. По-нататък се виждаше прашен плот, зад който бяха разпръснати гумени сандали.

— Когато хората напуснат някоя къща, обикновено вземат всички вещи със себе си, защото искат да си ги запазят — обясни Рик на Бейлинджър. — Но когато затворят някоя болница, фабрика, универсален магазин или хотел, всички носят отговорност за всичко и същевременно никой конкретно не е отговорен. Затова забравят много от вещите.

Минаха покрай ръждясалите врати на асансьора и спряха пред стълбите, които водеха нагоре.

— Погледнете ги по-отблизо — посочи Конклин.

— От мрамор са — отбеляза Вини, а след това се обърна към Бейлинджър. — На повечето места, където сме прониквали, от подовете стърчаха пирони. Затова ви предупредихме да носите ботуши с дебели подметки.

Изкачиха се горе и застанаха пред две въртящи се врати.

— Това ми прилича на махагон — каза Кора. — Яко дърво, но въпреки това тези врати са прогнили.

Натисна ги, но те не помръднаха.

— Като запоени са — озадачено каза Рик. — Нещо от другата страна сигурно ги подпират.

С помощта на ножа си се опита да избути едната врата, но изведнъж и двете рязко се отвориха. Чу се трясък, Рик отскочи назад, блъсна се в Бейлинджър и го събори на земята. Нещо изпука, изхрущя и се изсипа върху тях. Кора изпищя. Някакви големи предмети нападаха наоколо.

В тъмнината Бейлинджър усети как нещо тъпо и твърдо се заби в гърдите му, а друго — меко и смрадливо, се притисна в лицето му. С разтуптяно сърце, той се замята да се освободи. Чу как Рик ругае, как някакво дърво изпращя, сякаш поломено от огромна тежест. Изведнъж видя светлината, идваща от миньорските лампи на останалите, и отмахна нещо тежко и гнило от себе си.

— Рик, добре ли си? — изпищя Кора.

Като кашляше и с мъка се изправяше на крака, Бейлинджър видя как Кора яростно разчиства купчина големи предмети, нападали върху Рик.

Вини протегна ръце и помогна на Бейлинджър да се изправи.

— Ранен ли си?

— Не — отвърна Франк, но усети, че му се повдига от миризмата, която го бе лъхнала в лицето.

Кора подкрепяше Рик, който едва бе изпъзлял от купчината старотии.

— Какво е това, дето се стовари върху нас? — попита ядосано Бейлинджър.

— Мебели — отвърна Конклин. — Счупени маси и столове, секции от дивани.

Някакво животинче нададе пронизителен писък. Бейлинджър видя как един плъх изскочи от дупка в прогнил диван и побягна. Втори притича след него, после трети. Стомахът на Франк се преобърна и той притисна устата си.

— По някакъв начин всевъзможни счупени мебели са били натрупани от другата страна на вратата — каза Конклин.

— И когато Рик я отвори, всичко рухна върху нас.

Бейлинджър потърка натъртеното място на гърдите си. Усети как адреналинът му се покачва.

— Но защо са натрошили тези мебели?

— Може би някаква бригада е започнала ремонт, а после са им казали да прекратят работата — предположи Конклин. — В тези стари сгради човек се натъква на всевъзможни загадки. В онзи изоставен универсален магазин в Бъфало открихме половин дузина облечени манекени, бяха седнали на столове в кръг и сякаш разговаряха. Единият от тях дори имаше чаша кафе в ръката си.

— На това му викат „да ти скроят номер“. — Бейлинджър се огледа в тъмното. — Дали всичко, което току-що се случи, не е предупреждение да стоим настрана?

— Каквото и да е — обади се Вини, — то е станало преди много време. — Той показва на Бейлинджър един строшен крак от маса. — Виждаш ли счупеното място?

Франк насочи лъча на лампата към предмета.

— Дървото е старо и мръсно. Ако беше счупено сега, вътрешността му щеше да е чиста.

Конклин се усмихна.

— Получаваш отличен по логика!

Рик взе ножа си.

— Е, поне отворихме тези врати.

Бейлинджър забеляза облекчението, изписано върху лицето на Кора, след като стана ясно, че Рик не е ранен. Явно предпочитанията ѝ не бяха насочени към Вини, който изглеждаше засегнат от безразличието ѝ.

Младият мъж потисна чувствата си и вдигна фотоапарата. Подплашен от светкавицата, един плъх се стрелна в тъмнината.

Отворените врати ги приканваха да влязат. Минаха покрай призрачните очертания на купчините потрошени мебели. И в следващия миг Бейлинджър и останалите застинаха от удивление.

— Ето затова си струват всички тези усилия — прошепна Рик.

12.

Стояха в сумрака на просторно фоайе. Таванът беше толкова висок, че светлините на фенерчетата им едва го достигаха. Мраморният под беше потънал в мръсотия. До няколко колони имаше купчини от разнебитени мебели: счупени кресла, маси и дивани, а някогашната им плюшена тапицерия беше прогнила.

— Ремонтна бригада, на която са наредили да спре работата — това все още е единственото логично обяснение — каза Конклин.

От тавана висяха натруфени кристални полилеи. Бейлинджър внимаваше да не ги приближава, защото се опасяваше, че ще паднат.

Вини направи снимка на един полилей, но кристалните му части не отразиха светлината на светкавицата. Всичко във фоайето беше без блясък, обгърнато в прах. Долавяше се някаква остра и трудна за идентифициране миризма. Паяжини висяха наоколо, подобно на парцаливи пердета. Една мишка пробяга по изтърбушено канапе. Изведнъж някаква уплашена птица се стрелна от един от полилеите. Франк трепна.

— Ами *това* как е влязло тук? — удиви се Вини.

В същия миг дочуха и песента на щурец.

— Добре дошли в царството на дивата природа! — опита да се пошегува Рик.

— Или в мемориалната спалня на мис Хавишам от „Големите надежди“ на Дикенс.

— Внимавайте да не попаднете на някое мише гнездо — предупреди ги Конклин.

— Повярвай ми, точно това смятам да направя — каза Бейлинджър.

— Откъде се взе тази миризма на урина? — попита Вини.

Чак сега и Бейлинджър я разпозна. Отново избърса лицето си, опитвайки се да се отърве от чувството, че нещо меко и зловонно е полепнало по устата му.

— Ако усетиш прекалено силен мирис на урина, има опасност от вируса ханта. — Франк знаеше, че професорът има предвид един открит в последните години грипоподобен вирус в гнездата на гризачи. Болестта беше безопасна за животните, но смъртоносна за човека. — В Американския запад понякога попадат на такива случаи, но тук е много рядко явление. Така че не се бойте!

— Е, това несъмнено ме изпълва с облекчение.

Конклин се засмя.

— Може би трябва да сменя темата и да поговоря за фойето. Както вече споменах, Морган Карлайл полагал големи усилия да подновява хотела. — Гласът на професора звучеше глухо в огромното помещение. — Но той никога не е променил интериора. Като оставим настрана разрухата, така е изглеждало фойето, когато за първи път е било построено през 1901 година. Мебелите са се износвали и периодично е трябвало да бъдат подменяни, разбира се. Но фойето винаги е изглеждало по един и същи начин.

— Пълна шизофрения! — каза Рик. — Фасадата гледа напред към стила арт деко от 20-те години, а обзавеждането е във викториански стил.

— Кралица Виктория е умряла през 1901 година, когато се е строил хотел „Парагон“ — обясни професорът. — Макар че Карлайл е бил американец, той усещал, че светът се променя, и то не за добро. В този стил била нюйоркската къща, където израснал. Фасадата била символ на мястото, където отивали родителите му, а на него не му било позволено. Интериорът представлявал мястото, където се чувствал най-сигурен.

— Да, шизофрения. Нищо чудно, че хотелът не е носил печалба. Трябва да е изглеждал старомоден дори за времето, когато е бил построен.

— На практика той още тогава се прочул като хотел от друга епоха. — Конклин посочи с жест обстановката наоколо — Тъй като интериорът си останал твърдо в 1901 година, с времето думата „старомоден“ вече звучала по-скоро като „исторически“, а и като „пътуване в миналото“. Персоналът носел униформи от началото на века. Порцелановите блюда и позлатените прибори си останали същите, както и менюто. Музиката, която свирели в балната зала, била

от същия период, а музикантите носели характерните костюми. Всичко било от друга епоха.

Бейлинджър се взираше в сенките.

— Трябва да е било истински шок за някой гост на хотела, който се е качил горе, включил е телевизора и е видял как Джак Раби застрелва Лий Харви Осуалд. Или престрелки във Виетнам. Или бунтовете по време на конгреса на демократите в Чикаго. Но може би Карлайл не е позволявал да има телевизори в стаите?

— Позволявал е, но с неохота. Гостите не са искали да се връщат чак толкова назад във времето. Но по онова време Озбъри Парк вече бил западнал и хората почти престанали да идват тук.

— Дяволски тъжна история — въздъхна Бейлинджър. — А всички тези обекти, които изучавате, все така добре ли са запазени?

— Много ми се иска да беше така. Но групите за спасяване на имущество и вандалите често оскверняват сградите, преди да успее да се добера до тях. Например наркомани отдавна да са откраднали полилея и големите мраморни саксии на входа. И тук стените щяха да бъдат изписани с разни гнусни графити. Това пълно оцеляване на хотела се дължи изцяло на предпазните мерки, които е взел Карлайл. Погледнете тези снимки.

Групата се обърна към едната стена, по която висяха черно-бели образи. Под всяка снимка имаше потъмняла медна табелка: 1910, 1920, 1930, чак до 1960 година. На всяка се виждаха фойето и празнично облечени гости. Но макар че то си оставаше все едно и също и стилът и разположението на мебелите се запазваха, стиловете в облекло, то рязко се сменяха — по-тесни или по-широки ревери, по-дълги или по-къси рокли, по-тесни или по-надиплени.

— Но липсва снимка на гостите през 1901 година, когато е бил построен „Парагон“ — забеляза Кора, която се разхождаше из фойето, шарейки с лъча на фенерчето наоколо. — Аз мога да си ги представя — движат се бавно, говорят тихо, роклите шумолят, жените носят ръкавици... и чадърчета. Мъжете не биха и помислили да се появят без сака и вратовръзки. Имат джобни часовници, прикрепени с ланци. Някои носят бастуни. Други — гамаши върху обувките си, за да ги предпазят от пясъка на дъсчената пътека на плажа. Влизайки във фойето, те свалят меките си или сламени шапки, ако са си позволили

малко по-небрежно облекло на морския бряг. Приближават се до рецепцията.

Кора направи същото.

А междувременно Рик отиде до двойната врата на входа и я огледа.

— Както казахте, професоре, вътрешните врати са метални. — Той се опита да я отвори, но не успя. Приблужи се до един прозорец и отмести прогнилите завеси. При което отново отскочи, защото излетя още една птица, този път някъде откъм горната част на завесите. — Проклетият под е покрит с курешки! — недоволно изръмжа Рик. Той огледа металния капак зад завесата. С усилие освободи един болт, опита се да го помести, но не успя. — Споменахте, че вандали са изпочупили прозорците. През дупките трябва да са проникнали дъжд и сняг, ролките са ръждясали и не помръдват. Е, поне никой не може да види светлината вътре.

— А ако някой от охраната случайно мине наблизко, няма и да ни чуе — каза Конклин.

Рик притисна ухо до капака.

— Не мога да доловя тътена на вълните от плажа, нито дрънченето на онази ламарина в жилищния блок. Цялото това място е само наше. Но как, за бога, птиците са влезли тук?

В този миг се разнесе метален звън.

13.

Кора стоеше зад рецепцията, поставила ръка върху куполовидната камбанка от неръждаема стомана, която някога е блестяла. Обърната с лице към групата, тя свали предпазната си каска и рижата ѝ коса заискри в светлината на фенерчетата им. Зад гърба ѝ се виждаха оплетените в паяжини отделения за пощата. В някои от тях имаше късове хартия.

— Добре дошли в хотел „Парагон“ — тържествено каза тя. Изглеждаше още по-красива в светлината на насочените към нея фенерчета. — Сигурна съм, че ще прекарате приятно, няма по-хубав хотел в целия свят. — Кора пъкна ръка под плота на рецепцията, извади дървена кутия и я постави отгоре, вдигайки прах. — Но това е най-натовареният ни сезон — конгреси, сватби, семейни почивки... Надявам се, че сте си направили резервация. Господине? — Тя погледна към професора.

— Робърт Конклин — представи се учтиво той.

Кора се престори, че преглежда картичките в кутията.

— Съжалявам, май няма резервация за Конклин. Сигурен ли сте, че сте ни се обадили?

— Абсолютно.

— Това е съвсем необичайно. Нашият отдел за резервации никога не греши. Ами вие, мистър...?

— Магил — отвърна Рик.

— Е, имаме резервация на името на Магил, но е само една и е за жена, опасявам се. Видната историчка Кора Магил. Предполагам, че сте чували за нея. Тук отсядат най-известните хора. — Кора отново пъкна ръка под плота и извади дебелия хотелски регистър, вдигайки още повече прах. Отвори го и се престори, че чете имена: — Мерилин Монро, Артър Милър, Адлай Стивънсън, Грейс Кели, Норман Мейлър, Ив Монтан. Разбира се, само заможни хора могат да си позволят да отседнат тук. — Тя взе една картичка, поставена до камбанката. — Цените ни са от десет до двайсет долара.

— Когато двайсет долара са били цяло състояние! — изсмя се Рик.

— Всъщност ти не сбърка, като спомена някои от тези гости на хотела — намеси се професорът. — Мерилин Монро, Артър Милър и Ив Монтан наистина са отседнали тук. Монро и сценаристът имали семейни неприятности. След като Милър се разсърдил и напуснал хотела, Монтан пристигнал, за да утеши Мерилин. Коул Портър също е бил тук. Както и Зелда и Франсис Скот Фицджералд, Пабло Пикасо, херцогът и херцогинята на Уиндзор, Мария Калас, Аристотел Онасис, който е имал любовна връзка с нея, и тъй нататък. Всъщност Онасис се е опитал да купи хотела. „Парагон“ е привличал много прочути и могъщи хора. И също така неколцина, които са били с лоша слава. Например сенатор Джоузеф Маккарти. И гангстерите Лъки Лучано и Сам Джанкана.

Бейлинджър се намръщи:

— Защо Карлайл е позволявал на гангстери да отседат в собствения му хотел?

— Бил е очарован от техния начин на живот. Вечерял е с тях, играл е карти с тях. Всъщност той е позволил на Кармин Даната да си наеме апартамент за постоянно тук. „Моя полог“, така го наричал Даната, когато не работел като бияч в Атлантик Сити, Филадельфия, Джърси Сити и Ню Йорк. Карлайл разрешил на Даната да си изгради трезор в апартамента. Това станало през студената зима на 1935 година, когато хотелът бил буквално празен. Никой не знаел за трезора.

— Но ако никой не е знаел... — Кора се замисли за миг. Сетне, сякаш без никаква връзка с разговора, изръси: — Това ми напомня за една слабост на филма „Гражданинът Кейн“.

— Така ли? — удивено попита Вини. — Невъзможно, това е шедьовър.

— С един голям недостатък. Във встъпителната сцена Кейн е старец, който умира в леглото си във великолепната си голяма къща. В ръката си държи снежна топка.

— Всеки знае тази сцена — обади се Вини. — С теб веднъж заедно гледахме филма по канал „Класика“. Но никога не си ми споменавала за недостатък.

Проумях го едва когато ти вече се беше преселил в Сиракюс. Кейн промълвява: „Розова пъпка“, а след това изпуска снежната топка

и тя се разбива на пода в спалнята. Една сестра чува шума и се втурва през вратата. Изведнъж във всички вестници и кинопрегледни се разказва за мистерията на последните думи на Кейн: „Розова пъпка“. Тогава един репортер се заема да разреши загадката.

— Накъде биеш? — подозрително попита Вина.

— Е, ако сестрата не е била в стаята и вратата е била затворена, ако в спалнята не е имало никой друг, освен Кейн, когато е умирал, как така някой е разбрал какви са били последните му думи?

— По дяволите! — възкликна Вина. — Ти ми развали филма.

— Следващия път, като го гледаш, просто прескочи тази част.

— Но какво общо има това с трезора на Даната?

— Професоре — усмихна се Кора, — как е възможно да знаете за тайния трезор, поставен там през зимата на 1935 година, когато хотел „Парагон“ е бил празен?

— Ти наистина си най-добрата ми студентка! — възхити се Конклин. Сетне спокойно обясни: — Оказа се, че Карлайл е водил дневник, но не е писал за себе си, а за хотела, за всички интересни събития, които е наблюдавал през годините. Особено бил впечатлен от самоубийствата и смъртните случаи в сградата. Имало е три убийства. Някакъв мъж затрил бизнес партньора си заради измама. Една жена отровила съпруга си, защото заплашил, че ще я напусне заради друга. Тринайсетгодишно момче изчакало баща му да заспи и след това го пребило до смърт с бейзболна бухалка. Бащата от години блудствал с детето. Карлайл трябвало да използва цялото си богатство и влияние, за да не станат тези случаи публично достояние. След смъртта му... — От какво е починал? — прекъсна го Бейлинджър. — От старост, от сърдечен удар?

— Всъщност той се е самоубил.

Групата притихна.

Бейлинджър набързо надраска нещо в тефтерчето си под оскъдната светлина.

— Използвал е ловна пушка и изстрелът направо е отнесъл темето му — поясни професорът.

Дъхът на всички сякаш пресекна.

— Бил е отчаян поради тежкото си здравословно състояние ли? — попита Франк сред възцарилата се тишина.

— Докладът за аутопсията беше сред документите, които прегледах — каза Конклин. — Карлайл е бил в невероятно добра форма за мъж на деветдесет и две благодарение на строгия здравен режим и на програмата от физически упражнения, с които се опитвал да компенсира хемофилията. Не е оставил бележка. Никой не могъл да обясни защо се е самоубил.

— Умът му е бил в толкова добра форма, колкото и тялото — каза Рик. — Иначе не би могъл да скрие намеренията си от прислугата.

— През последните години от живота си Карлайл не е имал никаква прислуга.

— Сам се е грижил за себе си в това огромно място? — учуди се Кора.

— Но ако е бил сам... — Вини изглеждаше объркан.

— Искаш да кажеш, как са го намерили? — обади се Конклин. — Вероятно за първи път през живота си той напуснал хотела посред нощ, слязъл долу на плажа и там се застрелял. Още тогава Озбъри Парк бил така западнал, че намерили Карлайл едва на следващия ден по обяд.

— Как човек, страдащ от агорафобия, ще слезе на плажа за първи път през живота си, за да се самоубие? — невярващо попита Бейлинджър. — Това не ми звучи логично.

— Полицайте се чудели дали не е бил убит — разясни професорът. — Но по-рано през нощта било валило, а на плажа се виждали само следите от стъпките на Карлайл.

— Звучи злоещо — каза Кора.

— След самоубийството на стареца неговите лични книжа били прибрани за съхранение в семейната библиотека на Карлайл. Тя представлява складово помещение в сутерена на една сграда в Манхатън, която всъщност е била бившата семейна къща. Тръстът на Карлайл е заемал сградата, докато не останал съвсем без средства.

— Сред личните му книжа е и дневникът, така ли? — заинтересува се Франк.

— Да. Когато избрах хотел „Парагон“ за тазгодишната ни експедиция, направих обичайните проучвания и разбрах за складовото помещение. Управителят на тръста ми позволи да прегледам материалите. Той се е опитал да се свърже с различни университети, за да наддават за книжата. Явно е сметнал, че съм упълномощен от моя

университет да участвам в търга. Книжата бяха на мое разположение за един ден. Именно тогава открих дневника.

— Значи това не е било просто слух, а наистина има трезор в апартамента на Даната? — попита Бейлинджър.

— Всичко, което мога да ви кажа, е, че никъде не се споменава трезорът да е бил премахнат.

— По дяволите, тази експедиция ще се окаже по-интересна от обикновено! — Вيني потри доволно ръце. — Е, разбира се, ще трябва да открием в кой апартамент е живял Даната.

— В номер шестстотин и десет — рече Конклин. — Според дневника това е апартаментът с най-красив изглед в хотела.

— По-добър от мезонета ли?

— Поради агорафобията си Карлайл не можел да понася големи прозорци. Гледката към океана би го ужасила. Но той е имал други начини да наблюдава. Когато споменах, че Аристотел Онасис е искал да купи хотела, не ви казах, че Карлайл не би го продал дори за баснословна сума. Без да направи основна реконструкция на хотела, като почти го разруши, Карлайл рискувал да стане за посмешище, а и вероятно биха го арестували.

— Чак пък да го арестуват! — усъмни се Рик.

— Да, поради голямото му любопитство. В сградата имало тайни коридори, откъдето можел да наблюдава гостите си без тяхно знание.

— Шпионки, двустранни огледала? — Бейлинджър бързо записваше.

— Карлайл бил болен не само от хемофилия. Запазил е дневника си, защото е смятал, че служи на обществото. Смятал себе си за нещо като кръстоска между социолог и историк.

— Кой друг знае за това?

— Никой — отвърна професорът. — Карлайл не е оставил наследници. Човекът, който ръководи тръста, не проявява почти никакъв интерес към книгата му. Това е един бюрократ с каменно лице. От онези, които не мислят за нищо друго, освен за пенсия, след като надхвърлят петдесетте. Върши работата си механично, със съвършено празен поглед. Напомня ми за моя декан в Бъфало. Скрих дневника най-отдолу под книгата на Карлайл, онзи никога няма да го забележи. Но ако някой университет купи тези документи, в края на краищата много хора ще научат онова, което току-що ви казах. Разбира

се, това няма да има значение, понеже дотогава от хотела ще е останал само един празен парцел. Ето защо това е най-важната сграда, в която някога сме прониквали. Шансът да проверим и документираме историята на хотел „Парагон“ може да има голямо културно значение. И всичко това направо плаче да бъде описано в книга.

— Която вие ще напишете, надявам се — каза Вيني.

— Да, това е моят финален проект. — Професорът имаше много доволен вид.

Кора погледна часовника си.

— Тогава е по-добре да тръгваме. Нощта вече отлита.

Бейлинджър приближи миньорската лампа до часовника си и с удивление установи, че е изминал почти цял час, откакто напуснаха мотела.

Кора погледна отделенията за пощата и пхна ръка в едно от тях, за да измъкне пожълтяла хартия.

— Кредитната карта на мистър Али Карим май е невалидна. Управителят желае да говори с него. О, не се притеснявайте, мистър Карим, и на мен няколко пъти ми се е случвало това.

Като си сложи защитната каска, Кора се присъедини към останалите пред рецепцията.

— Много лошо, че асансьорите не работят — каза Вيني. — Ще се наложи да изкачим много стълби. Ще можете ли да се справите, професоре?

— Опитай се да ме настигнеш.

Бейлинджър зорко оглеждаше тъмните ъгли, докато всички прекосяваха фоайето.

— Ей там е балната зала. — Конклин кимна към отворените врати вдясно, зад които се виждаше празно помещение, настлано с дъбов паркет.

— Ще ми позволиш ли да те поканя за следващия танц, Кора? — попита Рик.

— Боже мой! Програмата ми за танци е запълнена. Но най-важното е с кого ще се прибера у дома.

Рик надникна в балната зала, усмихна се и изчезна вътре. След миг от едно неакордирано пиано се разнесе „Лунна река“.

— Любимата ми песен — каза Кора.

— Малко е старомодна за момиче на твоята възраст — подразни я професорът.

— С Рик обичаме да гледаме онези стари романтични филми, за които е писал музика Хенри Манчини. „Скъпо сърце“, „Шарада“... „Лунна река“ е от „Закуска в Тифани“.

Бейлинджър си представи как Рик се мъчи да изтръгва мелодия от разбитите клавиши. Звучите отекваха в огромното помещение. Франк усети как нервите му се опънаха. Фалшивата мелодия не звучеше по-силно от гласовете им и никой отвън не би могъл да я чуе. Но въпреки това изглеждаше като оскверняване на затворената между тези стени отминала епоха.

Пианото замлъкна. Рик надникна иззад ъгъла и се усмихна глуповато:

— Не можах да устоя. Съжалявам.

— Ако е имало още плъхове наоколо, сигурен съм, че с това свирене си ги прогонил — каза Вини.

Рик се засмя и се присъедини към групата.

Стигнаха до величественото стълбище. Мраморните стъпала с разкошни перила се извисяваха нагоре, после се разделяха, виейки се още по-нависоко, и се губеха в сенките вляво и вдясно. Но групата не насочи лампите си натам. Всички се вторачиха в белезникавите петна по стълбите.

— От изпарила се вода са. Сигурно се е процеждала от дупки в покрива. — Под обувките на Вини изхрущяха парчета разбито стъкло, така покрити с мръсотия, че отломките не блестяха на светлината на лампите. — Водата е потекла чак дотук.

— Докато се изкачваме, внимавайте къде стъпвате — предупреди професорът. — Ще има прогнили дъски.

14.

23,00 ч.

Стигнаха до мястото, където стълбището се разделяше надве. Още белезникави петна осейваха двете продължения вляво и вдясно.

— Много вода е текла години наред. Когато има силна буря, пороят сигурно направо се излива отгоре. — Рик погледна към тавана.

— Внимавай — обади се професорът. — Може все още да е хлъзгаво.

Изкачиха се по лявото стълбище, оглеждайки по-тъмните места наоколо. Най-горе откриха редица изящни врати с потъмнели месингови номера. Тъмните стени с дървена ламперия бяха покрити с прах. Виждаха се коридори, губещи се някъде в тъмнината. Носеше се силна миризма на вехто и плесен. Бейлинджър огледа внимателно един прогнил персийски килим, изящните му и сложни шарки бяха избледнели и осеяни с петна.

Минаха покрай един балкон. На всеки десетина крачки имаше по една масичка, поставена до стената. На някои още стояха вази с изсъхнали цветя, чиито листенца изглеждаха така, сякаш щяха да се разпаднат от най-лекото докосване. След това групата зави наляво и се появиха още стълби, направени от изящно обработено дърво. Бейлинджър не можа да определи какво е то поради щетите, нанесени от водата. Той вдигна поглед нагоре.

— Боже мой, стълбите се вият покрай една открита централна колона и стигат чак до покрива на сградата. Струва ми се, че виждам стъклен покрив, а над него лунна светлина и плаващи облаци.

— Върху пирамидата на покрива има огромен тавански прозорец — обясни Конклин. — Колоната се издига точно в средата на стаите на Карлайл. Той е можел да се разхожда из тях и да гледа надолу към гостите на стълбите или във фойето.

— Гостите не са ли намирали поведението му за малко странно? — попита Кора.

— Стените на стаите му го скривали. Използвал е и шпионки.

— Таванският прозорец трябва да е счупен. Тъкмо оттам прониква дъждовната вода. И птиците са влезли оттам — каза Бейлинджър.

Изведнъж стъпалата изскърцаха под краката му. Сърцето му се преобърна и той се вкопчи в перилата.

Всички замряха.

— Не усещам стълбите да поддават — каза Рик, опитвайки се да го успокои. — Това е просто от слягането.

Но Франк не беше убеден, че е така. Той пробва следващото стъпало.

— Трябва ми повече светлина.

Кора откачи джобното фенерче от колана си.

Другите също извадиха своите фенерчета. Трепкащите им лъчи оживиха сенките, сякаш гостите на хотела тъкмо влизаха в стаите си.

Петната от вода станаха по-ярки, докато Бейлинджър предпазливо се изкачваше.

— Какви бяха онези думи, които Уилям Шатнър казваше в началото на всеки нов епизод на „Стар Трек“? „Космосът — последната граница“? — попита Вини. — Добрият стар капитан Кърк. Но що се отнася до мен, това е наистина последната граница. Когато изследваме някоя сграда, имам усещането, че съм на Марс. Или на някое такова място, където откриваме неща, които иначе никога нямаше да видя.

— Като това ли? — Кора насочи фенерчето си към по-горните стъпала.

Зелени филизи стърчаха от купчина отломки.

— Някакъв вид плевел е — каза Рик. — Можете ли да си представите? Денем тук сигурно влиза достатъчно слънчева светлина през таванския прозорец, за да може това нещо да расте. Проклетите бурени избуяват навсякъде. — Той погледна към Бейлинджър. — Веднъж открихме глухарчета, които растяха върху килим близо до счупен прозорец. Беше в една болница, готова за събаряне.

Стъпалата отново изскърцаха.

Франк продължаваше да се стиска за перилата.

— Качвай се бързо нагоре! — каза Рик.

Групата стигна до четвъртия етаж и продължи да се изкачва.

Но професорът се поколеба. Един тъмен коридор се виеше пред него. Той натисна с ръка стената, после се облегна на нея, като затаи дъх.

— Винаги пробвай — предупреди Кора Бейлинджър. — По време на експедиция в Бъфало, Рик се облегна на една стена. Пропадна направо през нея. След това се срути и част от тавана. Ако не носеше защитна каска, щеше да е мъртъв.

15.

— Професоре, добре ли сте? — попита разтревожено Вини.

Пълният мъж дишаше тежко. Той ги погледна през замъглените си от усиленото движение очила и махна успокоително:

— Всички тези стълби дори и на някои от вас им дойдоха много.

Конклин извади шише с вода от раницата си, отви капачката и отпи.

— И аз ще пийна — каза Бейлинджър и също извади своята бутилка. — Да ви призная, ще ми се да имаше и малко скоч.

— По желание на обществото вече не близвам алкохол — заяви Конклин.

Кора предложи пакетче мюсли.

— Някой да иска ордъовър?

Рик и Вини се приближиха да си вземат по една шепа и силуетите им се откरोиха в мрака. Бейлинджър ги чу как започнаха да хрускат.

Професорът пи още вода, изчака ги и накрая прибра шишето си.

— Добре, аз съм готов.

— Сигурен ли сте? Починете още малко — предложи Вини. После додаде: — Чудя се как ли изглеждат стаите. — Той пробва да натисне една врата и се усмихна доволно, когато тя се отвори. Лъчът на фенерчето му проряза мрака и Вини кимна: — И тук има метални капаци на прозорците.

Бейлинджър предпазливо се приближи до него. Усети полъх на застоял въздух и някакъв друг едва доловим остър мирис. Шарещите лъчи на фенерчетата разкриха, че стаята е със стандартното обзавеждане — гардероб вдясно, баня вляво и спалня в дъното на малко антре.

Кора надникна в банята.

— Мраморен плот. Има много прах и е трудно да се различи, но тези прибори като че ли са...

— Позлатени — рече спокойно Конклин.

Всички ахнаха.

В спалнята имаше две легла, всяко с балдахин и прашна покривка на цветя. Диван, маса и бюро във викториански стил контрастираха с телевизора. Ако не бяха паяжините и люещите се тапети, стаята явно изглеждаше както през 1971 година.

Вини се приближи до телевизора.

— Няма бутони за регулиране на цвета. Черно-бял е, екранът е със заоблени ъгли. И погледнете този телефон — от старомодните, с шайба! Виждал съм такива във филмите, но макар че сме проучили толкова сгради, досега не бях попадал на подобен апарат. Представете си, цяла вечност е била необходима, за да се свържеш с някого.

— А този метален капак — посочи Рик — какво покрива? Между него и външната стена има няколко стаи. Тук няма нужда от прозорец, нищо не може да се види през него.

— Всъщност — обясни професорът — Карлайл е държал да има прозорец във всяка стая. Както и по една вентилационна шахта. Отглеждали са градини с цветя, храсти и дървета, които гостите можели да виждат долу. Някои стаи до шахтите дори имали врати, водещи към балкон. Шахтите свършват на петия етаж. За шестия и за мезонета не са необходими, защото от върха на пирамидата има изглед навън.

— Но защо Карлайл е монтирал метални капаци и на тези прозорци? — учуди се Кора. — Да не би старецът да е бил обхванат от параноя, че взломаджии ще се изкатерят по вентилационните шахти?

— Вилнеещите тълпи, пожарите, опустошените сгради... За него това е изглеждало като края на света. — Вини погледна професора. — Писал ли е нещо за тези събития в дневника си?

— Не, описвал е случките само до 1968 година, когато хотелът е бил затворен за гости.

— Три години преди той да умре. — Бейлинджър се огледа наоколо. — Няма ли някакво обяснение защо е престанал да води дневника си или защо е затворил хотела?

— Няма, можем само да гадаем...

— Вероятно е изгубил интерес към живота? — предположи Кора.

— Или пък животът е станал прекалено интересен — каза Конклин. — От Първата световна война до кризата със съветските ракети в Куба, от Голямата депресия до заплахата от ядрено унищожение той е наблюдавал как двайсети век става все по-кошмарен.

— Но какво се е случило през 1968 година? — попита Бейлинджър.

— Убити са Мартин Лутър Кинг и Робърт Кенеди, само два месеца са делели едното от другото убийство.

Групата притихна.

— А какво е това нещо на леглото? — Франк посочи възглавниците, върху които имаше голям плосък предмет. Освети го с фенерчето си — беше куфар.

— Че защо някой ще си тръгне от хотела, без да си вземе багажа? — удивено попита Кора.

— Може би не е успял да си плати сметката и се е измъкнал незабелязано. Нека да видим какво има в куфара. — Вини остави фенерчето си и натисна закопчалките, разположени от двете страни на дръжката. — Заключен е.

Бейлинджър извади ножа си, отвори го и понечи да разбие едната от ключалките.

— Не! — спря го Рик. — Само гледаме, без да докосваме нищо!

— Вече докоснахме много неща.

— „Докосвам“ не означава „повреждам, помествам, променям“. Всичко това тук е равностойно на археологически разкопки. Не бива да променяме миналото.

— Но тогава никога няма да разбереш какво има в куфара! — ядоса се Франк Бейлинджър.

— Е, ще го преживея някак!

— Но ако успея да го отворя, без да счупя ключалката, това добре ли ще е?

— Да, ала не виждам как ще се справиш.

Франк извади химикалката си. Разви капачката ѝ и издърпа пълнителя заедно с пружинката. Тананикайки си, за да прикрие напрежението, той пъхна края на пружинката в ключалката на куфара. Натисна, завъртя и се усмихна победоносно, когато ключалката

щракна и отскочи. Направи същото с другата ключалка, макар че това му отне малко повече време.

— Я, колко сръчен си бил! — удиви се Рик.

— Веднъж писах статия за един майстор ключар. Полицайте го викаха, когато им се налагаше да отворят нещо, с което никой друг не можеше да се справи. Той ми показва няколко лесни трика.

— Следващия път, като не успея да отключая колата си, ще ти звънна — обади се Вини.

— Е, кой иска да се заеме с почетната задача да отвори куфара? — попита Бейлинджър. — Ти ли, Кора?

Тя потърка ръце колебливо.

— Аз съм пас.

— Вини, ами ти? Нали пръв посегна към него?

— Благодаря — смутено отвърна Вини. — Тая чест се пада на теб, ти го отключи.

— Добре, но не забравяйте, че това е историческо откритие, което ще бъде наречено на мое име.

Бейлинджър откряна капака на куфара.

Отвътре лъхна остра миризма. Петте лампи на каските и петте фенерчета се насочиха към съдържанието му.

16.

Никой не помръдна.

— Мисля, че ще повърна — изохка Кора. — Какво е това чудо?

Куфарът беше пълен с някаква пухкава кожа. Имаше мумифициран торс и глава. Лапи. Ръце.

— Боже мой, това от човек ли е? — ужаси се Вини. — Дете, увито в...

— Струва ми се, че е маймуна — каза Бейлинджър.

— Да бе, добре дошли в царството на дивата природа.

— Но защо? Мислите ли, че някой нарочно я е заключил в куфара и я е задушил? — попита Рик.

— Или може би вече е била мъртва — предположи професорът.

— И някой си я е разнасял наоколо като мумия? — Кора вдигна ръце. — Това е едно от най-гадните неща, които съм виждала!

— Може това да е било домашен любимец и някой да се е опитал да го вмъкне тайно в хотела. Но животното се е задушило, преди стопанинът му да успее да го освободи.

— Гадна история! — произнесе Кора с отвращение. — Скъпоценен домашен любимец, а собственикът дори не го е изнесъл навън, за да го погребее!

— Може би е бил съкрушен от скръб — предположи Бейлинджър.

— Ами тогава защо е заключил куфара, преди да си тръгне?

— Нямам обяснение за това — каза Франк. — От моя журналистически опит знам, че хората са по-скоро смахнати, отколкото нормални.

— Е, от това тук по-смахнато... здраве му кажи!

Бейлинджър пхна ръка в куфара.

— Искаш да го докоснеш ли? — ужаси се Вини.

— Нося ръкавици.

Франк побутна трупа, който изглеждаше смущаващо лек. Под кожата на дъното на куфара откри една гумена топка, опръскана с

червена боя.

Забеляза някакъв джоб от вътрешната страна на капака и погледна вътре.

— Тук има един плик.

Беше пожълтял от времето. Отвори го и откри избеляла чернобяла снимка на мъж и жена на около четирийсет години. Бяха се облегли на парапета на дъсчената плажна пътека в Озбъри Парк. Океанът се простираше зад гърбовете им. На Франк му се стори, че разпознава очертанията на казиното встрани от тях. Мъжът носеше бяла риза с къси ръкави. Бе примижал от слънцето и като че ли нещо го измъчваше. Жената беше с рокля, украсена с волани. На лицето ѝ бе изписана отчаяна усмивка. Двамата носеха венчални халки. Между тях стоеше маймуната. Държеше топка, която приличаше на тази в куфара. Животното посягаше към фотоапарата, сякаш му подаваха банан.

Бейлинджър обърна снимката.

— Отбелязано е кога е бил проявен филмът — 1965 година. — Той погледна плика по-отблизо. — Има и още нещо вътре. — Извади пожълтяла изрезка от вестник. — Некролог от 22 август 1966 година. Мъж на име Харолд Боумън, четирийсет и една годишен, починал от мозъчна емболия. Бившата му съпруга Една го е надживяла.

— Бивша ли? — попита Рик.

Бейлинджър използва фенерчето си, за да прочете името на картончето, прикрепено към куфара.

— Една Боумън. Трентън, Ню Джърси. — Погледна още веднъж снимката. — Те носят брачни халки през 1965-а. Година по-късно се развеждат и бившият съпруг... Харолд... умира.

— Портрет на отчаянието — обобща Вини. Светкавицата на фотоапарата му проблесна.

— Затвори куфара! — настоя Кора. — Заклучи го, върни го обратно на мястото му върху възглавниците. Не биваше да го пипаме. Хайде да излезем от тази проклета стая!

— Напомня ми за нещо, което казах в мотела. Някои сгради карат миналото да оживява. Те приличат на батерии, акумулирали енергията на всичко, което се е случило в тях. Понякога изпускат тази енергия, както сега този куфар.

— Рик? — изведнъж се обади Кора, продължавайки да потрива нервно ръце. — Направи ми една услуга. Влез в банята.

— В банята ли? Защо, за бога?

— Погледни във ваната. Провери дали няма още един труп там. На някой, дете си е прерязал вените или е нагълтал хапчета.

Рик я изгледа втренчено, после успокоително докосна ръката ѝ.

— Разбира се. Каквото поискаш.

Бейлинджър наблюдаваше как Рик осветява пътя си с фенерчето обратно до банята. Младият мъж влезе вътре. Настъпи продължителна тишина, която бе нарушена от стъргането на халките на завесата пред ваната.

— Рик? — извика тревожно Кора.

Той помълча малко, преди да отвърне:

— Няма нищо, празна е.

— Слава богу! Моля да ме извините — въздъхна облекчено Кора.
— Май се увлякох прекалено... Когато бях малка, моята котка изчезна точно преди семейството ми да се премести от Омаха в Бъфало. Котката се казваше Санди. Обичаше по цял ден да спи на леглото ми. В деня, когато се местехме, я търсих навсякъде, но не я открих. След няколко часа баща ми каза, че трябва да се качваме на колата и да тръгваме, защото ни чакали два дни път, а той имал нова работа в Бъфало и не можел да закъснее. Помоли съседите да потърсят Санди. Обеща да им плати, ако я намерят и ни я изпратят. Две седмици по-късно, когато разопаковах някои играчки, открих Санди в една кутия, където бе пропъзляла. Беше мъртва. Няма да повярвате колко бе изсъхнало тялото ѝ. Беше се задушила в четиридесетградусовата жега в товарната кола. Един месец по-късно родителите ми разкриха, че се развеждат. — Кора млъкна. — Та когато видях тази мъртва маймуна в куфара... Обещавам, че повече няма да се разстройвам.

— Не се притеснявай — успокои я Вини. — И моето въображение ме подведе. Ще ми се да не бях ви карал да влизаме тук.

Кора се усмихна тъжно.

— Вечният джентълмен.

17.

След като всички излязоха от стаята, Вини се обърна и затвори вратата. Бейлинджър стоеше срещу групата, наблюдавайки в светлината на лампата си застаналите един до друг Рик и Вини. Вини беше слаб, с леко заоблени рамене и с приятни, нежни черти на лицето. Докато Рик имаше атлетична фигура и бе много красив мъж. При това положение беше ясно защо Кора го е избрала. Но си личеше, че Вини все още има чувства към нея. Това несъмнено беше една от причините той да идва с тях на експедициите.

Докато Вини и професорът гледаха Кора, Рик я погали по рамото. Явно беше разтревожен от онова, което се бе случило в хотелската стая. На ярката светлина лицето му изглеждаше мрачно, погледът му току се стрелкаше към вратата.

— Тази снимка... — Гласът на Рик звучеше напрегнато, докато се опитваше да обясни какво го притеснява. — Чудя се дали жената не е дошла тук, за да съживи някакви по-хубави спомени. Най-вероятно това е станало, когато скръбта ѝ е била най-силна — веднага след смъртта на бившия ѝ съпруг.

— Логично разсъждаваш — съгласи се професорът.

— Затова нека предположим, че е било през 1966 година или най-късно през 1967-а. Карлайл е умрял през 1971-а. Значи куфарът е престоил на леглото най-малко четири години. Професоре, вие казахте, че Карлайл е имал шпионки и тайни коридори, които му позволявали да наблюдава какво правят гостите в уединение. Трябва да е знаел за куфара. Защо, по дяволите, не е направил нещо?

— Да нареди да го махнат ли? Не знам. Може би му е допадала идеята постепенно да затвори хотела, като остави всяка стая такава, каквата е била, когато я е напуснал последният гост. Искал е във всяка стая да има нещо за спомен.

— Смахната идея на шантав човек! — каза Вини.

— Вече съм далеч от мисълта да го наричам мечтател и гений. — Лицето на Рик си остана все така мрачно. — Колко ли от хотелските

стаи си имат своите истории?

Вини се приближи до една врата по-надолу по коридора. Отвори я, след което пристъпи в мрака, а вратата се блъсна в стената и шумът прокънтя из сградата.

Останалите го последваха, Кора съвсем неохотно. Бейлинджър чу как някой издърпва чекмеджета.

— Нищо — каза Вини, като шареше с лампата си из стаята. — Леглото е оправено, всичко е подредено. Ако изключим праха, мястото е готово за пристигането на следващия гост. Няма нищо в чекмеджетата, дори липсва обичайната Библия. Има хотелски тоалетни принадлежности на полицата в банята, но кошчетата за смет са празни. До душа висят хавлиени кърпи. Всичко е, както би трябвало да бъде, освен това. — Вини отвори вратите на гардероба и им показва шлифер марка „Блубъри“ с широки клямнали ревери и увиснал колан. — В онези времена тази дреха е била символ на благосъстояние. В „Крамер срещу Крамер“ Дъстин Хофман разказва колко много искал да има такъв шлифер, но не можел да си го позволи. Е, добре, този филм е правен по-късно, след затварянето на хотела, но въпросът си остава същият. Шлиферите марка „Блубъри“ са били за ограничен кръг от хора и дяволски скъпи. Та защо някой ще остави този шлифер тук?

— От недоглеждане е — предположи професорът. — Ние всички сме забравяли по нещо, когато пътуваме.

— Но това не са ти чифт чорапи или трикотажна фланелка. Това е един много желан от всички шлифер. Защо собственикът му не се е обадил по телефона в хотела и не е помолил някой от персонала да го потърси?

— Прав си. — Рик изглеждаше притеснен. — Но не съм сигурен докъде ще те доведе това.

— Ами ако Карлайл е уредил да кажат на собственика, че шлиферът му не е тук? Че го е изгубил на някое друго място? — предположи Вини.

След като той засне шлифера, всички напуснаха стаята.

Рик се приближи до следващата врата, бутна я и я отвори.

— За бога...

Групата го последва вътре, в стаята цареше истинска бъркотия: купчина използвани хавлиени кърпи бяха разхвърляни по пода в банята, кошчето за смет бе пълно, леглото — неоправено, чаршафите

— смачкани, а покривката — отметната настрани. На нощното шкафче имаше пълен пепелник, до него — чаша и празна бутилка от уиски.

— Предполагам, че прислужницата е имала почивен ден — каза Бейлинджър.

Професорът прочете написаното на етикета на бутилката.

— Бърбън „Блек Даймънд“. Не съм чувал за такъв. Трябва да са престанали да го произвеждат преди много години.

Вини извади една угарка от пепелника.

— „Кемъл“, без филтър. Спомняте ли си как едно време хората пушеха непрекъснато и как ужасно миришеха хотелските стаи?

— Е, и тази стая не ухае на рози — отвърна Бейлинджър.

— Каква е вашата теория, професоре?

— Още една стая със своя история. Когато Карлайл прекратил работата на хотела през 1968 година, е можел да го остави безупречно чист и хигиенизиран. Но както изглежда, той е преставал да отдава стаите една по една и така всяка е съхранила някакъв спомен за живот.

— Или за смърт — рече Кора, поглеждайки към помещението, в което бяха намерили куфара.

— Професоре, да не би да предполагате, че след като е затворил хотела, Карлайл е блуждаел от стая в стая, където сред запазената обстановка е потъвал в миналото? — попита Франк.

Конклин разпери ръце.

— Може би за него това не е било минало. Може би бунтовете и напредналата му възраст да са станали причина за нервен срив. А и вероятно си е въобразявал, че хотелът е все още в разцвета си.

— Исусе Христе! — възкликна Вини. Той направи снимка и напусна помещението. — Нека да видим какви други изненади е приготвил.

С поклащащата се лампа върху защитната си каска Вини тръгна надолу по коридора и мина покрай балкона. Стигна до следващата врата и натисна дръжката, явно убеден, че вратата ще се отвори.

18.

Но тя не помръдна и това като че ли го стресна. Картонче с надпис „Не безпокойте“ висеше на нея. Вини я притисна с рамо.

— Защо тази е заключена?

Той я блъсна с все сила и вратата потрепери.

Конклин го възпря:

— Нали знаеш правилата — не разваляме нищо!

— Ами тогава какво направихме с вратата в тунела?

Вини отново напъна с рамо.

— Да приемем, че си прав — каза Конклин, — но все пак вратата в тунела не беше част от времевата схема на мястото. Това, което вършиш, не е правилно.

— Каква ще е разликата, ако я разбия? След две седмици ще съборят всичко!

— Не мога да позволя да се държим като вандали.

— Чудесно, добре. — Вини погледна Бейлинджър. — Ти разбираш от ключалки. Не можеш ли да отвориш тази?

Бейлинджър огледа ключалката, която беше стар модел, с голям отвор. Измъкна ножа от джоба си и увери професора:

— Не се притеснявайте, няма да повредя нищо. — Отвори острието и се опита да го пъкне в пролуката между вратата и касата, за да избута резето. — Има някакво езиче, което ми пречи.

— Не можеш ли да отвориш самата ключалка?

— Ще трябва да намеря някоя закачалка из стаите и да направя кука.

— Няма нужда — каза Кора иззад гърбовете им. Те се обърнаха и всички светлини се насочиха към нея. — Когато стоях зад рецепцията долу, забелязах, че в някои от отделенията за пощата има и ключове.

— Ето това се казва оригинална идея! — изкиска се Рик.

— Какъв е номерът на стаята?

— Четиристотин двамайсет и осем.

— Ще слеза долу да донеса ключа.

— Сигурни ли сме, че искаме да направим това? — попита Конклин. — Нашата цел бяха мезонетът и трезорът в апартамента на Даната.

— Щом зад незаключените врати има странни и зловещи неща, искам да знам какво се крие зад една заключена — каза Франк.

— А ние искаме ли? — попита Кора.

— Ако не — обади се Рик, — тогава защо сме тук?

Професорът въздъхна.

— Добре, щом твърдо сте решили. Но ти не бива да ходиш сам, Рик. Това е друго правило, което винаги спазваме. Не изследваме нищо сами.

— Тогава всички да слезем долу — предложи Бейлинджър.

— За мен беше голямо усилие да се изкача по тези стълби. — Възрастният мъж поклати глава. — Опасявам се, че ще ми отнеме цял век да се върна долу и да се изкача пак тук.

— Е, не искаме някой да получи сърдечен удар — рече Вини.

— Аз ще отида с Рик. — Кора отново погледна към вратата на стаята, в която беше куфарът.

— Използвайте портативните си радиотелефони. — Конклин свали своя от колана си. — Настройте единия на прием, а другия — на предаване. Така ще мога да ви чувам кога слизате и кога се качвате. Същевременно ще разговарям с вас, без да натискам бутони през цялото време и да казвам „край“.

Рик и Кора свалиха своите радиотелефони от коланите си.

— Аз съм на предаване — каза Рик.

— А аз — на приемане — отбеляза Кора.

— И ние ще направим същото — рече професорът. — Вини, настрой радиотелефона си на прием. Аз ще съм на предаване.

Рик и Кора отидоха до стълбищната площадка и започнаха да слизат, като миньорските им лампи и джобните им фенерчета образуваха светлинни дъги в мрака.

Бейлинджър чуваше как стъпките им отекват надолу. Същите тези звуци, но някак приглушени, се чуваха и от радиотелефона на Вини.

— Ние сме на третия етаж — отекна гласът на Рик, а след миг сред прашене същият глас се чу и от радиотелефона на Вини.

Стъпките постепенно заглъхваха, докато звуците, идващи от радиотелефона на Вини, си останаха същите.

Бейлинджър надникна през перилата. Слабите светлилки се мяркаха някъде долу под него.

— На втория етаж сме — долетя гласът на Рик.

Франк почти не го виждаше.

— Първи етаж — обади се Рик по радиотелефона. — Тръгваме към фойето.

Лампата на Вини помръдна. Бейлинджър забеляза, че той се оглеждаше наоколо.

— Хей, в коридора тук има асансьор!

— Прекосяваме фойето — съобщи Рик. — Може би сега ще е най-добре да отида в балната зала и да изпълня „Лунна река“ на бис.

— Моля те, недей — шеговито се примоли Кора.

— Освен това — каза професорът в своя радиотелефон — за този хотел това не е подходяща музика. Карлайл никога не би позволил да се свири такова нещо тук. Вероятно са свирали „По бреговете на Уобаш“ или „Моето момиче Сал“.

— Знаеш ли, че братът на Тиодор Драйзър е написал и двете? — попита Вини.

— Приближаваме рецепцията — обади се Рик.

— За бога! — възкликна Кора.

— Какво има? — притеснено попита по радиотелефона Конклин.

— Още един плъх. Призлява ми от тези гризачи...

Бейлинджър чу учестеното дишане по радиотелефона на Вини.

— Ние сме при отделенията за пощата. Виждаме метални ключодържатели, на които пише „Хотел Парагон“. Почти във всяко отделение за пощата има ключ. Освен на номер четиристотин двайсет и осем.

— Какво? — объркано попита Вини.

— Няма ключ и за шестстотин и десет — каза Рик.

— Това е апартаментът на Даната — рече Конклин.

— Нито за триста двайсет и осем, петстотин двайсет и осем и шестстотин двайсет и осем.

— Стайте, които са точно под и над тази — каза професорът.

— Почакайте! — долетя гласът на Рик сред пращането.

— Какво има?

— Чух нещо.

Бейлинджър, Вини и професорът напрегнато се заслушаха.

— Рик? — извика Конклин.

Чу се стържещ звук.

— Още един проклет плъх — прозвуча гласът на Кора. — Струва ми се, че са се събрали тук на конгрес.

— Пълни глупости! — ядоса се Вини.

Бейлинджър предположи, че се притеснява, защото самият той не е отишъл долу с Кора.

— Оглеждаме офиса зад рецепцията — съобщи Рик.

Вини насочи фенерчето към часовника си.

— Вече приближава полунощ. С това темпо няма да успеем да приключим преди изгрев-слънце.

— Няма ключове — каза Рик по радиотелефона си. — Но има шкафове за папки.

В радиотелефона на Бейлинджър се чу стържещ метален звук, явно бяха отворили някое чекмедже.

— Има главно отчети за дневни разходи — каза Рик. — Задачи на персонала, сметки и квитанции...

— В това чекмедже открих папка за резервациите — уведоми Кора. — Празна е. Има и за заетите стаи, но и тя е празна. Ала много от другите папки са изписани догоре: за гостите, които идвали тук всяка година; специалните им желания; предпочитанията им към определени стаи, към цветя, любими храни... Последният гост от тази категория е престанал да идва тук през 1961 година.

— Всичките скучни подробности около управлението на един бизнес — намеси се Рик. — Колко много хартия са хабили, преди да бъдат изобретени компютрите.

— По дяволите, и ние може би хабим толкова хартия, като правим снимки на всичко.

— Те може да се бавят долу цял век! — нетърпеливо се обади Вини. — След като така и така се въртим наоколо, защо да не опитаме да отворим съседната врата?

— Ще трябва да почакаме, докато се върнат — рече професорът. Но Вини вече бе натиснал дръжката.

— Тази не е заключена.

Вратата изведнъж се разтвори широко. Бейлинджър го наблюдаваше как се взира в тъмнината.

— Както изглежда, прислугата е почистила тази стая. Но мирише на влага.

Вини пристъпи вътре.

И изчезна.

19.

Чу се стържещ звук — Вини пропадна, вдигайки ръце, а фенерчето му отлетя настрана. Той извика, нещо се срина под него.

Бейлинджър се спусна към отворената врата, хвърли се и се приземи по очи до прага на полутъмната стая. От удара защитната му каска издрънча на пода, а лампата ѝ описа страховити кръгове. Той сграбчи раницата на Вини, която се беше закачила на ръба на зейналата в пода дупка.

Вини простена.

Счупените дъски се сринаха. Преди Вини да полети надолу, Бейлинджър се вкопчи още по-здраво в раницата му, макар че тежестта ѝ го повлече към дупката.

— Скръсти ръце на гърдите си! — извика Бейлинджър. — Поздраво! Внимавай раницата да не се измъкне от раменете ти!

Обзет от паника, Вини притисна ръце на гърдите си. Бейлинджър усети, че той трепери.

Нещо се срути с трясък надолу. Лампата на Вини прониза тъмнината в стаята. Подът изглеждаше като прогнил зинал кратер. Трясъкът бе предизвикан от едно пропаднало бюро. Подът отново поддаде и мебелите се сринаха.

Тялото на Франк се плъзна напред.

— Боб, хвани ме за краката! Пропадам!

Чу тежките стъпки на тичащия към него професор. После усети как дебелиите му пръсти го стиснаха за глезените и се опитаха да го задържат.

Вини се замята и зарита, опитвайки се отчаяно да намери нещо, на което да стъпи. Друга дъска подаде и отново се чу същият глух, пращящ звук като от разкъсване на картон. Вини внезапно пропадна още по-надолу, придърпвайки и Бейлинджър в тъмната дупка. Разнесе се миризма на влага и плесен.

— Престани да мърдаш! — кресна Бейлинджър. — За бога, стой мирно!

— Ще падна! — изкрещя отчаяно Вини.

В светлината от лампата му се появи някакво тъмно легло с балдахин, което се приплъзна по изкорубения под и се разби някъде в мрака долу.

Под тежестта на мятащото се тяло на Вини, Бейлинджър едва се задържаше пред разширяващата се дупка.

— Боб, дръж ме по-здраво за глезените!

— Опитвам се, но не зависи от мен!

— Легни върху краката ми, по дяволите! Твоята тежест ще ме задържи.

Бейлинджър усети смазващ натиск върху нозете си. Потръпна от болката, но поне вече не се плъзгаше към дупката. Миньорската лампа на професора блесна край него, разкривайки кратера. Виждаше се само главата на Вини.

— Ще те извадя оттам! — окуражи го Франк.

— Божичко, надявам се.

— Престани да се мяташ!

— Преставам! — послушно отвърна Вини, опитвайки се да овладее безумния си страх.

— Брой от сто назад.

— Това пък защо?

— Просто го направи. Съсредоточи се върху числата: сто, деветдесет и девет, деветдесет и осем... Хайде!

Дишайки хрипливо, Вини започна да брой и постепенно успя да успокои тялото си.

— Добре — каза Бейлинджър, усещайки силна болка в ръцете.

— Ще те извърна така, че да можеш да гледаш нагоре към мен.

Бейлинджър се надвеси още малко над зейналия кратер и напрегна мускули. Въпреки че в хотела беше студено, по лицето му се стичаше пот.

Изопнатите му мускули потръпваха от напрежение.

— Не ме изпускай! — Гласът на Вини отекна в дупката.

Бейлинджър почувства, че няма да издържи още дълго да стиска раницата.

— Можеш ли да видиш лявата ми ръка?

— Да — отвърна Вини с треперещ глас.

Бейлинджър огледа внимателно как Вини е скръстил здраво ръце на гърдите си, за да задържи раницата си.

— Вдигни дясната си ръка и сграбчи моята лява! Точно над рамото ти е.

— Не мога — простена Вини. — Ще падна.

Бейлинджър полагаше големи усилия, за да не позволи раницата да се изплъзне от ръцете му.

— Тогава да го направим по друг начин. — Не каза „да се опитаме“, защото в този миг всяка негова дума трябваше да звучи като команда. — Продължавай да притискаш дясната си ръка към лявото рамо. Освободи я само колкото да я плъзнеш към шията си. Каишите на раницата ти няма да се изплъзнат от раменете ти.

— Страх ме е — отвърна Вини.

— Направи каквото ти казах. — Ръцете на Бейлинджър вече не издържаха, нозете му изтръпваха от тежестта на тялото на професора. — Внимателно. Плъзни дясната си ръка, както ти наредих!

Най-сетне Вини се подчини.

— Сега обърни тялото си. Продължавай да плъзгаш ръката си, докато сграбчиш моята.

— Аз...

— Направи го!

Бейлинджър усети как тялото на Вини бавно се извърна наляво. Напрежението в ръцете му стана непоносимо.

— Хванах я! — задъхано каза Вини.

— Чудесно се справяш. Вече почти приключихме. Сега аз ще придвижа лявата си ръка нагоре по каиша на раницата. Ще го направя бавно, за да не я изпусна. Добре ли е?

— Добре — потрепери гласът на Вини.

— Така, сега сграбчи китката ми!

Вини продължаваше да се колебае и студени капки пот набраздиха лицето на Бейлинджър. Изведнъж той усети как ръката на Вини се вкопчи в китката му.

— Хванах я!

— Дръж се здраво. Сега трябва да пусна каиша, за да сграбча твоята китка.

— Света Богородице!...

Бейлинджър освободи лявата си ръка от раницата и посегна да улови Вини, чието тяло пропадна по-надолу и той простена. Тогава Франк го хвана, макар че от внезапното движение тялото на Вини се разлюля.

— Не! — изкрещя Вини.

— Готово! — окуражи го Бейлинджър.

Лявата му ръка напълно изтръпна, докато продължаваше да стиска раницата.

Тялото на Вини отново замря.

— Дръж китката ми колкото можеш по-здраво — каза Бейлинджър. — Сега повдигни леко лявата си ръка, само колкото да мога да пхна дясната си под нея. Трябва да пусна раницата.

— Не го прави! — простена отчаяно Вини.

— Можем да го направим! Броя до три, пускам раницата и хващам лявата ти ръка. Готов ли си? Едно, две...

— Три! — извика Вини и с всички сили сграбчи китката му.

Бейлинджър освободи раницата и го подхвана под мишницата. От усилието Вини се извърна и двамата застанаха лице в лице.

— Боб! — кресна Франк. — Можеш ли да ни изтеглиш?

Професорът се опита, дишайки тежко.

— Не, не и двамата! Нямам достатъчно сила.

— Вини, опитай да се набереш по ръцете ми!

— Не мога...

Бейлинджър трескаво обмисляше ситуацията.

— Добре, ще направим нещо друго — предложи той с пресипнал от напрежението глас. — Аз ще се преобърна надясно, така ще изтегля ръцете ни вляво. Опри лакътя си в ръба на дупката. Ще продължа да се извърщам настрани, докато се измушиш нагоре.

— Ще опитам — каза Вини.

— Не, ти ще го направиш. Ще излезеш оттам! — рече Бейлинджър.

Легнал по корем, Франк стегна мускули и бавно се преобърна.

— Лакътят ми е върху ръба! — каза Вини.

— По-високо — задъхано рече Бейлинджър. — Сега прехвърли и коляното си.

— Не мога...

Изведнъж около тях блеснаха светлините на миньорски лампи и джобни фенерчета.

— Мили боже! — Това беше гласът на Рик.

Той сграбчи ръката на Вини.

„Слава богу“, помисли си Бейлинджър и въздъхна с облекчение.

— Чухме някакви странни звуци по радиотелефона, но не можахме да разберем какво точно става! — извика Кора. — Хукнахме с всички сили насам!

Тя помогна на професора и двамата бавно издърпаха тялото на Бейлинджър.

Секунди по-късно Вини лежеше на пода и целият трепереше.

— Направихме го! Не, ти го направи, Франк Бейлинджър! Благодаря ти. — Вини едва можеше да говори. — Благодаря на всички.

Той се обърна да огледа зейналата дупка и както лежеше по гръб, се изтласка с нозе по-надалеч от нея. Дишаше възбудено, под светлината на фенерчетата се виждаше зачервеното му лице.

Франк продължаваше да лежи на пода, като едва си поемаше дъх. Извади шише с вода от раницата си, отпи голяма глътка и го подаде на Вини.

— Гърлото ми така е пресъхнало, че не знам дали ще мога да преглътна — оплака се Вини, но щом започна да пие, вече не можеше да спре. Пресуши шишето, водата капеше от устата му. — Никога не съм пил нещо толкова вкусно!

— Какво се случи? — Рик предпазливо се приближи до дупката, хващайки протегнатата ръка на Кора, за да има опора, ако подът отново хлътнеше. Насочи фенерчето си към кратера. — Виждам някаква слаба светлина долу.

— Изпуснах си джобното фенерче — каза Вини.

— Подовете са се сринали — рече Рик. — Мебелите накуп са изпадали най-долу.

Той се наведе и отчупи парче от една строшена дъска. Бавно се отдалечи от дупката и се върна при групата.

— Дървото е меко, пихтиесто. — Приближи го до носа си — Мирише на стар сутерен.

— От гниенето е — обясни професорът. — Покривът трябва да е пробит. Когато вали, водата се процежда надолу по етажите през тези

стаи. След като са изминали повече от трийсет години, трябваше само Вини да стъпи там и подпорите да поддадат.

— Може да е за хубаво, че не успяхме да влезем в заключената стая — рече Кора. — Тя се намира точно до тази. Сигурно и нейният под е изгнил.

— Не намерихте ли ключа? — Франк се надигна и бавно се изправи на крака. Ръцете и раменете го боляха.

— Няма ключ — отвърна Кора.

— Ти си много сръчен, полезно е човек да те има наоколо — похвали го Рик. — А разбираш и от ключалки.

Бейлинджър понечи да отвърне скромно, че не е чак такъв спец, но Рик продължи да говори:

— Имаш бързи реакции. Височината не те е уплашила.

— Защото не можеш да видя дъното. В юношеските си години доста се занимавах с алпинизъм.

— Аз също. Къде си катерил?

— Уайоминг.

— Западна Дакота ли?

„Защо ли ми задава толкова много въпроси? — помисли си Франк. — Дали не подозира, че не казвам истината?“

— Не е във възможностите ми. Особено ме плаши Големият каньон. Не, всъщност изкарах един курс по оцеляване. Училището се намира в Ландърс, близо до планинската верига Уинд Ривър.

— Извинявайте всички. — Вини с мъка се изправи на крака.

— За какво се извиняваш? — попита Бейлинджър, доволен да смени темата. — Нямахше как да знаеш, че подът е изгнил.

— Искан да кажа...

Светлината от миньорските лампи и фенерчетата разкри едно тъмно и мокро петно върху дънките му, от чатала до глезена — явно се беше изпуснал.

Сконфузен, Вини се стараеше да не гледа към Кора.

— На твоето място и аз щях да направя същото — рече професорът.

Вини впери поглед в пода.

— Като говорим за този проблем... — Бейлинджър извади празното шише от раницата си. — При цялото напрежение и на мен

щеше да ми се случи същото. Сега ще потърся уединение надолу по коридора.

— Не се отдалечавай много — посъветва го Конклин. — Вече получихме един урок, че не бива да се разделяме. Стой достатъчно наблизо, за да можем да виждаме светлините.

— След като свършиш, може би и аз ще трябва да направя същото — каза Рик.

Бейлинджър взе защитната си каска, намести лампата върху нея и я сложи на главата си. Отиде до началото на коридора, обходи го с лъча на джобното си фенерче и тръгна бавно напред, пробвайки пода с крак. Като подмина една ръждясала врата на асансьор и прашна маса с обвита в паяжини ваза върху нея, той спря в тъмното и закачи фенерчето на колана си. На светлината на миньорската си лампа той разви капачката на шишето и се облекчи в него. Знаеше, че в коридора се разнася звукът от шуртенето, но пет пари не даваше дали другите го чуват.

Докато затваряше шишето, дочу тихия разговор, който се водеше зад близкия ъгъл. След това чу леко тупване и насочи лъча на миньорската лампа към сумрака в края на коридора. От двете страни имаше по една редица от врати. Светлината падаше под такъв ъгъл, че се образуваха сенки, от което вратите изглеждаха леко открехнати. Той остави шишето на пода и разкопча ципа на якето си. Пъхна ръка под него и склучи пръсти около дръжката на 40-калибровия „Хеклер и Кох“ в кобур, прикрепен под мишницата.

20.

„Недей, овладей се! — заповяда си Бейлинджър. — Позволяваш на това проклето място да ти опъва нервите. Съсредоточи се, преживявал си и по-лоши неща“. Изведнъж се изпоти при спомена за един вонящ чувал, завързан около главата му. „Не, не мисли за това! Представи си, че някой от останалите те види да държиш пистолета. Ако разберат, че си въоръжен, със сигурност ще започнат да се чудят какво ли още не знаят за теб“.

Той чакаше, оглеждайки по-тъмните места. Започна да вдишва през носа и да издишва през устата, задържайки дъха си на всеки три секунди — така успя да се успокои. Звукът откъм края на коридора не се чу повторно. Можеше да го е предизвикал духащият отвън вятър, който бе блъснал нещо в някоя стена. Тихият разговор зад ъгъла продължаваше. „Няма нищо страшно“, помисли си Франк.

— Всичко наред ли е? — попита Рик от началото на коридора.

— Тъкмо свършвам.

Стараяйки се да не изглежда изплашен, Бейлинджър закопча панталона си.

— Забави се, притеснихме се...

— Насладих се на един миг спокойствие. — Бейлинджър вдигна ципа на якето си и взе топлото шише. — Къде да оставя това? — попита той, когато се появи иззад ъгъла и видя мрежата от пресичащите се лъчи на лампите и фенерчетата.

— Не тук, в сградата — рече професорът. — Не оставяме следи, нали не си забравил?

— В раницата — каза му Рик.

Той зави зад ъгъла, отправяйки се към мястото, където преди малко беше Бейлинджър.

— Винаги има първи път. — Франк провери дали шишето е здраво затворено и го пхна в раницата си.

Откъм дъното на коридора се чуваше как Рик уринира в своето шише.

— Е, започваме да се опознаваме.

— Говорехме дали да продължим — припомни Кора.

— Аз вече съм добре — увери ги Вини.

— Само преди минутка изглеждаше ужасно стресиран.

Според Бейлинджър, Вини бе решил твърдо да не показва слабост пред Кора.

— Изминахме труден път, за да стигнем дотук — продължи Вини. — Очаквахме с нетърпение всичко това, да не говорим колко много време и пари сме вложили. Няма да позволя да се върнете обратно само заради мен.

— А ти в състояние ли си да продължиш? — попита го Кора.

— Нищо ми няма — натъртено отвърна Вини.

— Добре — обади се Рик, който се връщаше, дърпайки ципа на раницата си. — Аз все още искам да знам какво има в мезонета на Карлайл и в трезора на Даната.

— Чий ред е сега да се облекчи? — попита Конклин. — Кора?

Тя изглеждаше така, сякаш се опитваше по някакъв начин да избегне неудобния момент, но явно вече не можеше да се сдържа.

Когато тя тръгна, Бейлинджър погледна към един предмет на пода — беше папка.

— Намерихме я в офиса зад рецепцията — каза Рик. — На нея имаше интересен надпис, затова я взехме. Точно тогава чухме виковете ви по радиотелефона.

Франк вдигна папката и насочи фенерчето си към надписа: **ПОЛИЦЕЙСКИ ДОКЛАДИ.**

— Да, това направо ти грабва вниманието. — Прелисти страниците. — Много престъпления се извършват по хотелите, главно кражби, но гостите никога не научават за тях — каза той. — Лошо е за бизнеса. Обикновено полицаите са дискретни при такива разследвания. Тази папка започва с последния инцидент и...

Кора изпищя.

Рик моментално се втурна към ъгъла, Бейлинджър го последва, а Вини и професорът затичаха след него. Шарещите светлини на лампите им се насочиха към Кора, която бе опряла гръб на стената, а дънките ѝ бяха смъкнати до коленете. На пода до наполовина пълната ѝ бутилка имаше хартиени салфетки. Тя се беше вторачила в дъното на коридора.

— Там има нещо!

Рик побърза да застане пред нея, за да я защити. Предан мъж, помисли си Бейлинджър. Тя вдигна дънките си и закопча колана, като същевременно се взираше с обезумял поглед в мрака.

— Виждате ли нещо? — попита Конклин.

— Не — отвърна Франк, усещайки допира на пистолета под якето си.

— Ей там е! — каза Вини.

В дъното на коридора, близко до пода, блеснаха две свирепи очи. Бейлинджър се поотпусна малко.

— Някакво друго животно е.

Лъчите на фенерчетата се фокусираха върху главата, която надничаше иззад ъгъла.

— По дяволите, още една котка албинос! — изруга Рик.

Животното оголи зъби и изсъска.

— Гледайте как пази територията си — рече Вини. — Не се страхува от нас. Това е дива котка. Бясна е, че сме нахълтали тук.

— Сигурно тежи девет-десет килограма — обади се Рик.

— Напълняла е от онзи банкет с плъховете на долния етаж.

— Като дете прекарвах лятото във фермата на баба ми — каза Вини. — В един изоставен хамбар край пътя имаше две диви котки. Изяждаха всички мишки наоколо, дори диви зайци и мармоти. Птиците се изхитриха и гледаха да стоят настрана от тях. Накрая котките започнаха да убиват пилета. После налетяха и на кози...

— Благодаря ти, Вини — прекъсна го Конклин. — Струва ми се, че разбрахме какво искаш да кажеш.

— А какво стана с котките? — попита Бейлинджър, тъй като бялото животно отново изсъска.

— Един фермер им сложи месо с отрова. Но не се получи. Хищните животни бяха прекалено хитри, за да се докоснат до него. Той каза, че преброил най-малко петдесет котки, след което скочил в колата и се измъкнал от сборището им. Жената на един наш съсед пък се оплака, че се опитали да нападнат момиченцето ѝ. Така най-накрая десетина фермери поискаха разрешение от шерифа и отидоха там с пушките си. Спомням си, че чувахме изстрелите цял следобед. Баба ми разказа, че преброила да убиват повече от сто котки.

— Вини! — предупредително каза Кора.

— Е, тази котка е само една. Марш оттук! — кресна ѝ Рик.

Той извади водния си пистолет и започна да пръска оцет, но струйките не достигнаха до животното. Котката изсъска още веднъж и изчезна зад ъгъла.

— Нали виждате, и тя не ни харесва.

Бейлинджър забеляза, че в настъпилата суматоха Кора прибра шишето с урина в раницата си. Пъхна кърпичките в найлонова торбичка, която също мушна в раницата.

— Добре ли си? — попита Рик.

— Да. — В гласа ѝ прозвучаха извинителни нотки. — Просто котката ме изненада.

— Може би не трябва да продължаваме.

— Няма страшно! — рече смутено тя и изправи гръб. — На всички ни се е случвало да се стреснем от нещо из многобройните сгради, където сме били. Не е ли това част от удоволствието? Изведнъж да ти се качи адреналинът. Ако викам от страх, като се кача на влачето на ужасите, не означава, че не бих искала да се кача пак.

Но въпреки думите ѝ, на Франк му се стори, че ѝ се ще да си тръгнат.

— Да продължим, щом така искаш — каза колебливо Рик.

И той като че ли нямаше особено желание да продължат.

— Да вървим — рече Бейлинджър.

21.

00,00 ч.

Тъмнината се сгъстяваше все повече, времето също бе някак сгъстено. Бейлинджър забеляза, че Вини леко накуцва. Дали не беше ранен? След това Франк се сети, че неловките движения на Вини се дължат на мокрите му панталони.

— Не чувствам нужда, но може би сега е най-подходящото време — каза професорът. — Не искам по-късно да се забавим заради това. — Той извади пластмасовата бутилка от раницата си. — Знаем, че първите три стаи, които проверихме, са безопасни. Ще използвам една от тях.

— Безопасни, ако не смятаме една мъртва маймуна в куфар! — промърмори Кора.

— Стаята, която имам предвид, е онази с шлифера марка „Блубъри“.

— Професоре — обади се Вини, — един от нас трябва да ви придружи. За по-голяма сигурност.

— Предпазливостта е хубаво нещо — съгласи се професорът.

Бейлинджър наблюдаваше как отвориха вратата. Провериха дали подът е здрав, макар че по-рано бе издържал. Лампите им потънаха в мрака.

Той натисна с ръка стената към балкона. Доволен, че е здрава, се смъкна надолу и седна на пода, подпирайки гръб на нея. Дори да не можеше да се отпусне напълно, илюзията, че си почива, беше приятна.

Рик и Кора приседнаха до него. Също изглеждаха изтощени. „Е, така ни се отразява вдигането на адреналина!“, помисли си Бейлинджър.

— Можем да уплътним свободното време. — Франк посегна да вземе папката, която беше изпуснал преди малко. **ПОЛИЦЕЙСКИ ДОКЛАДИ.** — Искате ли нещо за четене?

Той даде по няколко листа на Рик и Кора, като запази най-пресния случай за себе си.

Датата беше 31 август 1968-а. Както бе обяснил професорът, през същата тази година хотелът бе престанал да приема гости. Бейлинджър очакваше папката да е пълна с доклади за кражби — най-обичайните престъпления в един хотел. Но онова, което прочете, беше далеч по-сериозно.

Бе разследване на обявен за безследно изчезнал. През август, един месец след като жена на име Айрис Макензи била отсядала в хотел „Парагон“, пристигнал детектив от полицията и започнал да задава въпроси за нея. След като си била платила сметката и напуснала хотела, никой не я бил виждал, нито бил чул за нея. Някой от служителите на „Парагон“ бе записал подробно разговора с детектива.

Айрис Макензи живяла в Балтимор, щата Мериленд, прочете Бейлинджър. Била трийсет и три годишна, неомъжена, авторка на текстове за реклами, работила в рекламна фирма, сътрудничеща си с големи нийоркски агенции. След едно служебно пътуване до Манхатън тя пристигнала в Озбъри Парк и прекарала един уикенд в хотел „Парагон“. Поне резервацията, която бе направила по телефона, сочеше, че е възнамерявала да остане само за уикенда: пристигане в петък вечерта и напускане в понеделник сутринта. Но вместо това освободила хотелската стая рано в събота. Бейлинджър подозираше, че е осъзнала, че Озбъри Парк вече не е бил подходящото място, където да избягаш от света в края на седмицата.

Човекът, който бе записал полицейския разпит (почеркът приличаше на мъжки), бе отбелязал, че е показал на детектива картата с резервацията и квитанцията, която Айрис Макензи бе подписала, преди да напусне хотела. Телефонната сметка на стаята ѝ показваше, че в 9,37 часа е говорила с номер, който, както установил детективът, принадлежал на сестра ѝ в Балтимор. Той отбелязал, че седемнайсетгодишният син на сестрата отговорил на телефона и казал на Айрис, че майка му ще се прибере най-рано за обяд. Айрис помолила момчето да ѝ предаде, че ще пристигне в града същата вечер. След това Айрис взела такси до гарата и си купила билет за Балтимор, но никога не се появила там.

„Ужасно сладкодумен детектив!“, помисли си Бейлинджър. Доброволно беше дал прекалено много информация, макар че по правило трябваше да задава въпроси, а не да разкрива подробности.

В хотела нямаха представа какво е могло да се случи с Айрис, след като си е тръгнала, сочеше документът. След това бе отбелязано, че един месец по-късно от Балтимор е пристигнал частен детектив, който задавал същите въпроси. Човекът, резюмирал разпитите, създаваше впечатлението, че е записвал всичко, за да е ясно, че случилото се съвсем не е по вина на хотела.

Бейлинджър усети как пулсът му се ускорява, защото внезапно му хрумна, че документът е написан саморъчно от Карлайл. Съсредоточи се върху буквите, изписани с избеляло, почти червено на цвят мастило. Лъчът на фенерчето му проникваше през крехката пожълтяла хартия и сянката на изписаните букви падаше върху ръката му.

Дали в този почерк нямаше намек за възрастта на автора? Дали не подсказваше някаква несигурност на ръката при изписването на буквите, която се дължеше на схванатите от артрит пръсти на човек, надхвърлил отдавна осемдесетте?

Вини и професорът се върнаха. След като Конклин постави пластмасовото шише в раницата си и затвори ципа, Франк го попита:

— Дневникът на Карлайл на ръка ли беше написан?

— Да, защо?

— Виж дали ти е познат този почерк.

Ярката светлина на миньорските лампи накара професора да присвие очи зад очилата си. Личеше си колко внимателно изучава почерка.

— Да, това е почеркът на Карлайл.

— Нека да погледна и аз — помоли Вини.

Разгледа изреченията, сякаш бяха някаква загадка. След това предаде документа на Рик и Кора.

— Това ме кара да го чувствам малко по-близък — отбеляза Рик. — Ти ни каза, че Карлайл имал... Как точно се изрази? Имал впечатляващо присъствие поради вземането на стероиди и физическите упражнения. Но как е изглеждало лицето му? Ами маниерите му? Привлекателен ли е бил или грозноват, очарователен или надменен?

— Когато бил в разцвета на силите си, го сравнявали с един актьор, любимец на жените. Морскозелените му очи били искрящи, омагьосващи. Хората се чувствали като хипнотизирани от него.

Рик върна на Бейлинджър доклада за изчезналата жена и посочи една пожълтяла страница от вестник.

— При мен е едно от убийствата. Тринайсетгодишното момче, което разбило главата на баща си с бейзболна бухалка, докато той спял. Ударило го е двайсет и два пъти и направо му е размазало мозъка. Случило се е през 1960 година. Името на момчето е Роналд Уитакър. Оказва се, че майката е починала и бащата е блудствал с него в продължение на години. Учителите и съучениците му го описват като меланхолично, тихо и затворено дете.

— Обичайното описание на жертвите на сексуален тормоз — обясни Бейлинджър. — Те са в шок, срамуват се, страх ги е. Не знаят на кого да се доверят и затова не смеят да разговарят с никого, за да не изтърсят случайно какво им причиняват. Насилникът обикновено заплашва да извърши нещо ужасно, ако жертвата издаде какво става. В същото време се опитва да ѝ внуши, че онова, което ѝ се случва, е най-естественото нещо на света. Накрая някои от жертвите имат чувството, че всички са насилници в някакво отношение, че на този свят всеки манипулира другите и че не може да се разчита на никого.

Рик посочи документа.

— В този случай бащата довел Роналд в Озбъри Парк в края на седмицата, на Четвърти юли, за така наречения летен пикник. По-късно един детски психиатър в продължение на няколко седмици се опитвал да накара Роналд да разкаже какво се е случило след това. Най-накрая от устата му избликнали потоци от думи — как бащата на Роналд приел пари от друг мъж, за да прекара онзи един час насаме с момчето. Непознатият дал на Роналд топка, бухалка и евтина бейзболна ръкавица, за да го подкупи. След като мъжът си отишъл, бащата се върнал в стаята пиян и заспал. А Роналд намерил приложение на бейзболната бухалка.

— Тринайсетгодишен! — Кора потръпна. — После какво става с такива като него?

— Тъй като е бил малолетен, не са го изправили пред обикновен съд — отговори Бейлинджър. — Но дори да е бил по-голям, съдът е щял да го обяви за невинен поради временно умопомрачение. Но щом е бил дете, съдията най-вероятно го е пратил в изправителен дом за малолетни, където са му осигурили консултации с психиатър. Трябва да са го пуснали, когато е навършил двайсет и една. Съдебното му и

психиатричното му досие сигурно са били запечатани така, че никой да не узнае за тях и да ги използва срещу него. След това само от Роналд е зависело как да продължи живота си.

— Но в действителност животът му е бил съсипан — въздъхна Кора.

— Винаги съществува надежда — рече Бейлинджър. — Винаги има утрешен ден.

— Ти наистина знаеш страшно много за тези неща. — Рик го изгледа проницателно.

„Пак ли ме изпитва?“, почуди се Франк.

— Като репортер отразих два такива случая.

— Този хотел е всмукал много човешка болка — каза Вини. — Погледнете този доклад. — Един стар вестник прошумоля в ръцете му. — Жената, която е била собственичка на куфара с мъртвата маймуна. Какво име беше написано на картончето?

— Една Боумън — отговори Кора.

— Аха, същото е. Една Боумън. Тя се е самоубила тук.

— Какво?

— През август 1966 година. Влязла е в пълната с гореща вода вана и си е прерязала вените.

— Кора, интуицията ти работи много добре — рече професорът. — Помниш ли как помоли Рик да надникне във ваната? Страхуваше се, че може да има нещо вътре.

Кора потръпна.

— Станало е преди близо четиридесет години.

— На двайсет и седми август — отбеляза Рик. — Каква беше датата на некролога на бившия ѝ съпруг?

— Двайсет и втори август — отговори Бейлинджър.

— Пет дни! Веднага щом е приключило погребението, тя се е върнала тук, където с тогавашния си съпруг е прекарала последната си ваканция предишната година. — Вини се замисли за миг. — Може би последният ѝ щастлив спомен е бил от онова лято. Точно тогава е била направена онази снимка на двамата заедно с маймуната. Една година по-късно целият ѝ живот е бил съсипан. Заобиколена от по-хубавите спомени, тя се е самоубила.

— Да — прошепна Кора, — този хотел наистина е попил много човешка мъка.

— Но защо полицията или някой друг не са махнали оттук куфара с убитата маймуна? — зачуди се Рик. — Защо са го оставили?

— А може би не е така — каза Бейлинджър. — Представи си, че Карлайл го е взел, преди да пристигнат полицаите, а после го е върнал обратно.

Групата се смълча. На Франк му се стори, че дочува как вятърът свири отвън, но сетне разбра, че звукът идва от по-горните етажи.

— Докато бях в стаята с шлифера марка „Блубъри“, Вини реши да претърси джобовете му — рече Конклин.

— И намерих това. — Вини подаде едно писмо на Рик и Кора, а тя зачете:

„Клиника «Майо»,

Четиринайсети февруари 1967 година.

Драги мистър Тобин, последната ви рентгенова снимка показва, че първоначалният тумор на горния белодробен лоб вдясно е дал разсейки. Втори тумор се е появил върху трахеята ви. Веднага трябва да насрочим дата за нов курс радикал на лъчева терапия“.

Рик прелисти страниците, които му бе дал Бейлинджър, и откри още една пожълтяла изрезка от вестник.

— Едуард Тобин. Борсов агент от Филадельфия. Четиридесет и две годишен. Самоубийство. 19 февруари 1967 година.

— Веднага след като е получил писмото.

— Февруари ли? — попита Вини. — Дори да е имал склонност към самоубийство, зимата не е най-подходящото време да пристигнеш на крайбрежието на Джърси.

— Не и ако възнамеряваш да влезеш в океана и да умреш от измръзване, преди да си се удавил. — Рик посочи статията във вестника. — Бил е само по риза и панталон, когато са намерили заледеното му тяло там, където го е изхвърлил приливът.

Бейлинджър отново дочу онова леко свистене на вятъра, идващо откъм горния етаж.

— Странно е, че тук имаме две стаи една до друга и всяка е свързана с убийство.

— Не и ако се замислиш — обади се Конклин. — Хиляди и хиляди гости са отседнали тук през дългогодишното съществуване на хотел „Парагон“. В продължение на десетилетия гостите са се сменяли на всеки няколко дни. Навярно всяка отделна стая би трябвало да е свързана с някаква трагедия. Сърдечни удари, спонтанни аборти, инсулти, фатални мозъчни сътресения от падане в банята. Свръхдоза наркотици, алкохолно умопомрачение, пребиване, изнасилвания, сексуален тормоз. Служебни предателства и семейни изневери. Финансови катастрофи. Самоубийства. Убийства.

— Весела картинка — промърмори Рик.

— Умалена версия на света — каза Бейлинджър. — Ето защо Карлайл е бил като омагьосан от гостите си.

— Възприемал се е като бог, който е наблюдавал прокълнатите и е можел да се намеси, но е предпочел да не го прави.

Кора слушаше с нещастен вид.

— Ако трябва да приключим тази нощ, най-добре е да продължим напред — предложи тя.

Рик събра листовете, сложи ги в папката и я пхна в един джоб на раницата си.

— Не бива да забравяме да я върнем в шкафа на тръгване — каза професорът.

— Не знам дали има смисъл — рече Вини. — Този хотел много скоро ще се превърне в купчина развалини.

— Но такава е правилото — настоя Рик. — Ако го нарушим дори само веднъж, това означава, че ще започнем да не зачитаме и други правила. А след това ще се превърнем просто във вандали.

— Правилно! — отсъди Вини. — На тръгване ще върнем папката на мястото ѝ.

22.

Шарейки наоколо с фенерчетата си, те напуснаха балкона и тръгнаха нагоре по стълбите.

— Изглеждат солидни — каза Кора. — Но като знам какво се случи на Вини, май ще е най-добре да се движим в индианска нишка за по-сигурно. Така върху стъпалата пада по-малка тежест.

— Отлична идея — възкликна Конклин. Бейлинджър забеляза, че професорът винаги е готов да похвали Кора. — Добре ще е също да се движим на известно разстояние един от друг.

Подредиха се в редица и се заизкачваха все по-нагоре в сумрака. Понякога стълбите изскърцваха и Бейлинджър се напрягаше, но дървото под тях оставаше стабилно и той реши, че това са нормалните звуци, които издава всяко старо стълбище.

Професорът ахна, когато една птица, кацнала на перилата, панически профуча във въздуха. Блъсна се в една стена и се върна обратно, обзета от още по-голяма паника. Заслепена от светлините им, тя обикаляше около тях, пляскайки с криле. Изведнъж се стрелна надолу по стълбището и изчезна в мрака.

— Е, това наистина накара старото ми сърце да подскочи! — засмя се Конклин.

Франк го погледна загрижено.

— Никога не съм бил по-добре — успокои, го набитият мъж, който отново се задъхваше. — А най-хубавото е, че ни остават още само два етажа.

Стъпките им продължиха да отекват в тъмнината. Стигнаха до петия етаж.

Изведнъж Рик отскочи назад.

— Какво има? — уплаши се Кора.

— Нещо бръсна отгоре каската ми — посочи Рик.

Всички насочиха фенерчетата си към главата му.

— За бога, това ми прилича на...

— Корени! — възкликна Вини.

От долната част на балкона над тях висеше нещо, наподобяващо заплетени въжета и връвчици.

— Никога не съм виждал такова чудо! Какво ли расте горе?

Стигнаха до продължението на стълбите. Рик вървеше най-отпред, след него идваха Кора, Вини, Бейлинджър, а най-накрая бавно пристъпваше професорът.

Сега Бейлинджър имаше възможност да разгледа прозореца на тавана. Беше огромен, може би около тринайсет квадратни метра, оформен като връх на пирамидата. Позеленялата от времето подпорна медна решетка крепеше отделни големи парчета счупено стъкло. Бейлинджър се сети за счупените стъкла на дъното на стълбищната шахта. „Ето, точно оттук влизат птиците“, помисли си той. Видя как полумесецът изчезва зад облаците. Вятърът свиреше в дупките на счупения прозорец — това бе загадъчният шум, който бе чул по-рано. Въздухът стана по-студен.

Поглеждайки пред себе си, Франк осъзна, че нещо не е наред.

— Стълбите свършват, а стигнахме до шестия етаж. Трябва да има още стъпала до мезонета на Карлайл на седмия, но липсват! Как ще стигнем до него?

— Погледнете това. — Рик насочи лъча на фенерчето си към балкона, към който се изкачваше.

Всички като един го последваха и светлините им разкриха мястото, от което висяха корените.

— За бога... — Кора удивено млъкна. — Това да не е дърво?

Високо метър и седемдесет, останало без листа и килнато на една страна, стъблото и клоните му хвърляха сенки в светлината на фенерчетата.

— Но как е поникнало тук?

— Някоя птица е донесла семенцето — предположи Кора. — Или пък вятърът.

— Да, но как е успяло да порасне?

Бейлинджър насочи фенерчето си и разкри счупен съд сред купчина смет. Дървото бе израснало от сметта.

— Ето ви обяснението! Дъждът е прониквал от счупения тавански прозорец и растението е виреело.

— Като че ли корените му са опитвали да изсмучат храна от килима и дървения под — каза Рик. — Затова са толкова дълги.

Отчаяно си е търсело храна.

— Подът там сигурно не е здрав. — Конклин спря зад Бейлинджър. — Стойте настрана.

Рик, който бе отишъл напред, излезе на балкона. Кора и Вини го последваха. Бейлинджър се отдалечи от стълбите и се огледа как да стигне до мезонета на Карлайл. Конклин тежко пристъпваше последен.

Стъпалата злоецо проскърцваха под тежестта му.

23.

Професорът се вцепени.

— Усещам... — Той тежко изпъшка. — Стълбите се движат.

Колебливо направи още една стъпка нагоре.

— Не мърдай! — Бейлинджър наблюдаваше как стълбището заплашително започва да се клати.

— Имам чувството, че съм в лодка — опита да се пошегува Конклин.

Стълбището се залюля по-силно и изпука.

— Опитай се да уловиш ръката ми. — Рик стъпи здраво на най-горната площадка и протегна ръка надолу. — Кора, Вини! — Гласът му прозвуча твърдо. — Хванете ме, за да не се смъкна и аз!

— Ако вдигна ръце — рече Конклин, — центърът на тежестта ми ще се измести и...

Сякаш предвиждайки следващите му думи, стълбището отново пропука и се залюля.

Рик протегна ръка, накланяйки се опасно напред.

— По дяволите, не мога повече!

Вини хвана още по-здраво Рик.

— Дори да протегна ръка, не съм достатъчно наблизо до теб — с треперещ глас каза Конклин.

— Не можем просто така да го оставим... — Кора стискаше Рик с всички сили.

— Въжето! — извика Франк. — У кого е въжето?

— У мен — каза Вини.

Бейлинджър отвори ципа на раницата му и измъкна въжето. Беше вързано под формата на осмица. Беше тънко, направено от преплетени найлонови нишки в синьо, като за алпинисти.

Той припряно направи клуп в единия край и стегна плъзгащ се възел. Пристъпи до Рик, а миньорската му лампа освети уплашеното лице на професора.

— Сега ще ти хвърля примка — каза Бейлинджър.

Зад очилата зениците на Конклин изглеждаха разширени от страх.

— Вдигни ръцете си и ги прокарай през клупа — нареди му Франк. — Намести въжето под мишниците си.

Стълбището пак изпука и професорът ужасено се отдръпна.

— После затегни плъзгачия се възел, закрепи го колкото се може по-здраво около гърдите си.

Не последва никаква реакция.

— Професоре? — разтревожено извика Бейлинджър.

Стълбището се залюля.

Без да чака повече, Франк завъртя въжето над главата си и го метна към Конклин. То мина покрай едрите му рамене и падна долу. Бейлинджър отново завъртя въжето, метна го и усети как сърцето му заби учестено, когато клупът мина през главата на професора и се закачи на раменете му.

— Пъхни си ръцете в него!

Конклин изпълни заповедта му като хипнотизиран.

— Затегни плъзгачия се възел!

Макар че едва успяваше да контролира движенията си, професорът се подчини.

— Рик, Кора, Вини, грабвайте въжето! Трябва да го закрепим здраво!

— Вържете го за тази колона на перилата! — каза Рик.

— Може да не издържи. Омотайте го около всеки от вас! — извика Бейлинджър. — Облегнете се назад, дръжте се! Ще усетите страхотно дръпване! — Той здраво закрепил въжето около гърдите си и като застана в стабилна позиция, напрегна всичките си сили. — Професоре, опитай да се изкачиш!

Но Конклин не смееше да помръдне, едва пазейки равновесие върху клатеците се стълби.

— Хайде, може би ще издържат!

Професорът се престаши и направи крачка нагоре.

Стълбището се срина.

24.

Сред оглушителния шум Бейлинджър едва не падна от тласъка. По-голямата част от удара пое с ръцете и краката си. Но въпреки това въжето внезапно се стегна около гърдите му и го остави без дъх. Вкопчвайки се здраво в него, той се наклони назад, за да балансира тежестта на професора. Изстена, краката му се подхлъзнаха.

— Дърпайте! — извика Франк на останалите.

Примката около гърдите му се пристегна още повече, другите едва го задържаха да не пропадне през ръба на зейналата дупка. Ако не беше якето му, въжето щеше да го ожули до кръв. Професорът висеше в тъмното, лъчът на една от лампите шареше под ръба на падналото стълбище — Бейлинджър видя, че въжето здраво се бе заклецило в някакви парчета от счупени дъски.

— Професоре? — Франк едва успяваше да си поеме дъх.

Не последва никакъв отговор.

— За бога, не ме ли чуваш? Кажи ми нещо. Ранен ли си?

Едва доловимо мърморене долетя от зейналата бездна.

Лицето на Бейлинджър плувна в пот.

— Професоре?

— Чувствам се... задушен.

— Това е от примката около гърдите ти.

— Не мога да дишам.

„Господи, да не би да е получил сърдечен пристъп?“ — запита се Бейлинджър.

— Дишай бавно — натъртено изрече той. — Ако дишаш учестено, ще изпаднеш в паника.

— Паника е слабо казано — долетя отдолу хрипливият глас на професора.

Въжето изскърца.

— Рик, Кора, продължавайте да го държите. Вини, ела тук и ми помогни да го издърпам! — извика с последни сили Франк.

— Боли! — изстена професорът, когато въжето се приплъзна нагоре.

— Скоро ще те освободим от примката.

— Не е от нея, кракът ме боли!

Бейлинджър и Вини напрегнаха мишци. Над ръба се появи лампата върху каската на Конклин. След това — и измъченото му лице, още по-бледо от преди. Очилата му ги нямаше. Без тях разширените му от страх очи изглеждаха уязвими.

Франк и Вини го издърпаха още по-нагоре.

— Закачих се на нещо. — Професорът изпъшка.

Бейлинджър усещаше как застаналите зад гърба му Рик и Кора дърпат здраво въжето. Долавяше напрегнатото им дишане.

— Вини. — Гласът на Бейлинджър звучеше отпаднало. — Пусни въжето и извечи професора на балкона.

Вини постепенно освободи ръцете си и щом цялата тежест се прехвърли върху Бейлинджър, пристъпи внимателно към ръба. Той сграбчи ръката на професора и задърпа.

Конклин потръпна от болка, но не помръдна.

— Предницата на якето му се е закачила за една дъска — извика Вини.

— Знаеш какво да направиш. Извади ножа, затова го носиш със себе си. Срежи якето!

Вини като че ли изведнъж си спомни, че има нож. Освободи клипса, прикрепен вътре в джоба му, отвори го и разряза якето на Конклин. За миг ужасено погледна в пропастта, където се бяха сринали стълбите.

— Готово! — Той се втурна към Франк и сграбчи въжето.

Задърпаха с всички сили. Възрастният човек се мъчеше да им помага. Като опря лакти върху ръба на балкона, той успя да прехвърли дясното си коляно отгоре. Бейлинджър се придвижи по въжето, сграбчи професора за якето и помогна на Вини да го издърпат на безопасно място.

Рик и Кора се озоваха до него. Професорът лежеше по гръб и едва си поемаше дъх, когато Бейлинджър освободи плъзгащия се възел и свали въжето от него.

— Можеш ли да дишаш сега? — Франк трескаво провери пулса на професора, чиито гърди се надигаха и спускаха.

Бейлинджър отчете пулс 140 — беше като на спортист, който е пробягал няколко мили. Но за човек с наднормено тегло бе прекалено висок.

— Гърдите болят ли те още?

— Не толкова, колкото преди. Чувствам се по-добре. Мога да си поема дъх.

— О, по дяволите! — изруга Рик.

— Вижте левия му крак — посочи Кора.

Бейлинджър долови силна стипчива миризма. Свеждайки очи към краката на професора, видя, че единият му крачол е просмукан с кръв от бедрото до обувката.

Конклин простена.

25.

— Добре, слушайте всички — каза Бейлинджър.

От бедрото на професора избликна още кръв и Кора ужасено извърна глава.

— Забрави за чувствата си. Прави точно каквото ти казвам — нареди Франк.

Рик притисна устата си.

— Нямаме време за това — каза Бейлинджър. — Внимавайте всички. — Той извади ножа си и разряза дънките на професора. Разстла плата. — У кого е санитарната чанта?

Конклин се сгърчи от болка. На бедрото му имаше четирисантиметрова дълбока рана, от която течеше кръв.

— У кого е санитарната чанта? — повторно попита Бейлинджър.

Издаденият в шок Вини запремигва объркано.

— Струва ми се, че е у Рик.

— Извади я веднага! — Бейлинджър уви въжето около бедрото на професора и го стегна над раната. — У кого е чукът?

Кора си наложи да погледне раната. На светлината на лампите рижата ѝ коса рязко контрастираше с бледото ѝ лице.

— У мен.

— Дай ми го!

Кора машинално свали чука от колана си.

Бейлинджър пъкна дръжката му под въжето и я завъртя, като го затегна около бедрото на Конклин. Кръвта спря да тече.

— Дръж го така.

Франк взе санитарната чанта с надпис „Про-Мед“ от ръцете на Рик.

— Извади шишето с вода. Изплакни раната. У кого е лейкопластът?

— У мен. — Вини едва се съвземаше от шока.

— Пригответи го.

— Но ние покриваме с него острите ръбове на тръбите, за да не се порежем. Как с него...

— Просто направи каквото ти казах. — Бейлинджър свали ципа на санитарната чанта и отвори двете ѝ отделения. Понечи да бръкне вътре, но се намръщи, като видя мръсните си ръкавици, след което ги смени с латексови от чантата. — Кора, насочи фенерчето си към чантата. — Извади две пакетчета кърпички, напоени със спирт, и ги отвори. — Рик, промий раната. Кора, освети я! — Като избърса потта от челото си с ръкава на якето, Бейлинджър впери поглед във водата, с която промиваха раната. Тъй като кървенето бе временно спряно, видя разкъсаната плът. — Артерията не е прерязана. — Той използва една кърпичка, за да почисти раната, а след това се наведе по-близо и впери поглед в една тресчица, която стърчеше от нея. — У кого е универсалният комплект инструменти?

— У мен. — Рик освободи клипса на торбичката и му го подаде.

Франк потърси плоски клещи.

— Продължавай да плакнеш раната. Как се чувстваш, професоре?

— Боли ме...

— Въжето врязало ли се е в крака ти?

— Да.

— Ако усещаш само тази болка, значи си добре. Примката не само спира кървенето, но липсата на циркулация притъпява болката от раната. Ала не може прекалено дълго да остане така. Изпий тези. — Бейлинджър скъса два блистера с тилебол за подсилване и му даде четири таблетки. — Това не е викодин, но е по-добре от нищо.

Конклин ги пхна в устата си, а Рик му даде да пийне вода.

— Джобното ми фенерче! Изпуснах го, когато стълбите се сринаха. — Професорът сякаш се обвиняваше. — И Вини си загуби фенерчето.

— Все още имаме три. — Бейлинджър използва една напоена със спирт кърпичка и вдъхвайки острата ѝ миризма, почисти края на клещите. — Ето, започваме. Кора, дръж здраво фенерчето.

Той допря с клещите раната и стисна треската точно над мястото, където беше забита в плътта. Издърпа я внимателно.

Професорът изпъшка.

— Най-лошото свърши — успокои го Бейлинджър. — Продължавай да държиш така фенерчето, Кора. Дай още малко вода, Рик.

След като отми кръвта, Франк видя още една тресчица, която се губеше в разкъсаната плът.

Като се постара ръката му да не трепери, той пъкна клещите в раната, чу как професорът изстена и измъкна треската.

Огледа раната, след това я почисти с кърпичка, напоена със спирт. Въздъхна тежко и остави клещите.

— Тази рана трябва да се зашие — каза Кора. — Много шевове ще са нужни.

— Ще се задоволим с това, което имаме. Изплакни я отново — нареди Бейлинджър на Рик. Отвори четири тубички със силен антибиотичен мехлем и изстиска съдържанието им в раната. — Добре ли си, професоре?

— Прилошава ми.

— Възможно е да изпаднеш в шок. Вини, ела до мен. Свали работните си ръкавици и си сложи тези от санитарната чанта. Отлично, а сега стисни раната, за да се затвори.

— Не мога да го направя! — изстена Вини.

— Затвори раната с ръце! — нареди му Франк.

— Да не си полудял?

— Това е единственият начин, за да го спасим. Ти ще я държиш затворена, а аз ще я превържа.

— С какво, за бога?

— С лейкопласт.

— Сигурно се шегуваш, да те вземат мътните! — уплашено се отдръпна Вини.

— Е, добре, щом не можеш да го направиш... — Бейлинджър се обърна към Рик: — Ела тук и си сложи гумени ръкавици.

— Добре де, добре — съгласи се Вини.

Той притисна раната.

Професорът изкрещя от болка.

— Знам, че е мъчително — каза му Бейлинджър. — Но ще те помоля да направиш още нещо, от което ще те заболи. Не прегъвай коляното, когато Рик вдигне крака ти.

— Добре — съгласи се Конклин, — но това наистина ще е много тежко.

Той затвори очи и се приготви да се пребори с болката.

— Готов ли си?

Професорът кимна утвърдително.

— Рик! — извика Бейлинджър.

Когато Рик вдигна крака на Конклин, а Вини притисна раната, Франк издърпа лейкопласт от ролката и започна да го увива около бедрото на професора. Той стискаше зъби и едва се сдържаше да не се разреве от болка.

Бейлинджър продължи невъзмутимо да навива лейкопласта около раната.

— Добре, Рик — рече накрая той. — Приключихме!

Професорът потръпна.

— А сега да видим дали отнякъде не кърви. Кора, развий въжетото от крака.

Всички се напрегнаха, когато тя издърпа дръжката на чука изпод въжетото и го разхлаби. Бейлинджър освети с фенерчето си превръзката.

— Усещам боцкане — простена професорът.

— Това означава, че кръвообращението се възстановява.

— Чувствам някаква пулсираща болка. О, боже!

Бейлинджър не откъсваше очи от превръзката и мълчаливо се молеше по нея да не избие кръв.

— Изглежда добре.

Той хвана китката на професора и провери пулса му — сто и двайсет, по-нисък от преди. Това не беше добре, но и не бе за окайване, като се имаше предвид какво бе преживял професорът.

Изведнъж Франк извади мобилния си телефон от джоба на винтягата.

26.

— Какво правиш? — стреснато попита Конклин.

— Обаждам се на 911.

— Не! — Професорът едва намери сили да повиши глас. — Недей!

— Нямаме избор — каза Бейлинджър. — Нуждаеш се от линейка, Боб. От зашиване на раната, от антибиотици, от лечение... Ако тази превръзка остане твърде дълго върху раната, ще развиеш гангрена.

— Не бива да се обаждаш!

— Няма как да го избегнем. Това, че те позакърпих, не означава, че си въвн от опасност.

— Остави телефона! — разгневи се Конклин.

— Но той е прав, професоре — намеси се Кора. — Трябва да ви закараме в болница колкото е възможно по-скоро.

— Навън... — промълви професорът.

— Какво?

— Изнесете ме навън, след това се обадете на 911. Ако санитарите от линейката ви сварят тук, ще съобщят в полицията. Ще ви арестуват.

— На кого му пука дали ще ни опандизят! — възкликна Вини.

— Послушайте ме. — Конклин едва пое дъх. — Ще прекарате месеци в затвора. Съдебни дела, глоби... Именно това, което ми се случи, е причината полицаите да не ни позволяват да вършим такива неща. Ще ви накажат за назидание на другите. — Той потрепери. — Вини, ти ще загубиш работата си като преподавател. А никой университет няма да наеме на работа Рик и Кора. Ако Франк се обади на 911, животът ви ще бъде съсипан.

— Той каза „Боб“ — намръщи се Рик. — Какво става тук?

— Не те разбирам — учуди се професорът.

— Преди минута Бейлинджър ви нарече „Боб“. Не „професоре“, дори не и „Робърт“, а „Боб“. На мен и през ум не ми е минавало да ви наричам така. В мотела той ни се представи, но след три часа за нищо на света не бих могъл да си спомня малкото му име. Ала не и вие, професоре, вие току-що го нарекохте „Франк“! Боже мой, двамата сте се срещали и по-рано. Познавате се.

— Въобразяваш си разни неща! — тросна се Бейлинджър.

— Да бе, ти дойде тук като наблюдател и изведнъж взе да командваш парада. Спаси живота на двама от нас и се държиш така, сякаш това е обичайното ти занимание. Да не си кръстоска между Клинт Истууд и Батман? Кой си ти, по дяволите?

— Не разбирам за какво говориш! — ядоса се Бейлинджър.

— Нямаме време за глупости. Трябва да закараме професора в болница.

— Изнесете ме навън! — настоя Конклин. — След това позвънете на 911.

— Трябваха ни два часа и половина, за да стигнем дотук.

— Защото се мотаехме. Ако побързате, ще успеете да ме изнесете за половин час.

— И по-бързо, ако използваме лоста, за да разбием входната врата — обади се Вيني.

— Не! Не бива да оставяте доказателства, че сме били тук. Ако полицаите открият разбита врата... — Професорът се задъха. — Никога няма да си простя, ако ви съсипя живота. Трябва да ме пренесете обратно по пътя, по който дойдохме — през тунела.

— Ами твоят живот? — попита Бейлинджър. — Какво ще стане, ако получиш кръвоизлив, докато се опитваме да те изнесем оттук?

— Ще поема този риск.

— Това е лудост!

— Според твоя опит за колко време една рана може да остане така? — попита Конклин.

Бейлинджър не му отговори.

— Кой си ти, да те вземат дяволите? — избухна Рик.

— Ако свалят превръзката до два часа, всичко ще е наред — рече спокойно Франк.

— Помогнете ми да стана — помоли Конклин.

— Какво си мислиш, че правиш?

— Вдигнете ме. Рик и Вيني ще ме подкрепят. Ще използвам здравия си крак — заяви решително професорът. — Аз тежа деветдесет и пет килограма! Ако се опитате да ме носите, тази работа няма да има край!

— По-спокойно — каза Бейлинджър. — Нали не искаш да получиш и сърдечен удар.

— Защо професорът трепери? — попита Кора.

— От шока е.

— Можеше вече да сме тръгнали — рече Конклин. — Губим време.

Франк го погледна изпитателно.

— Боб, наистина ли искаш това?

— „Боб“ ли! — отново се вбеси Рик.

— Изгубих професурата си.

— Изгубили сте... — Вини изглеждаше слисан. — За какво говорите?

— Наредиха ми да напусна университета в края на семестъра.

— Какво се е случило, за бога?

— Деканът откри с какво се занимавам. Той търсеше начини за намаляване на разходите, особено много му се искаше да съкрати от щатните бройки. Накара академичния съвет да ме уволни заради нарушаване на закона и излагане на риск живота на студентите.

— О, не! — простена Рик.

— Аз съм стар човек, нямам какво да губя, но вие тримата сега започвате. Никога няма да си простя, ако съсипя бъдещето ви. Помогнете ми да се изправя! Изведете ме оттук!

— Но как? — попита Бейлинджър. — Стълбището се срина. Какво да направим? Да те завържем с въже и да те спускаме от балкон на балкон ли?

— Трябва да има аварийна стълба.

Лъчите на фенерчетата зашариха наоколо.

— Ей там има коридор — посочи Рик.

— Трябва да сме заедно, помогнете ми да стана.

Професорът изстена, когато го повдигнаха. Стъпи на здравия си крак, прегърнал с едната ръка Рик, а с другата Вини. Двамата му помогнаха да закуцука напред.

Бейлинджър се насочи покрай балкона към коридора. Кора забърза след него. До вратата на асансьора фенерчетата им осветиха надпис: АВАРИЕН ИЗХОД.

— Най-накрая! — въздъхна облекчено Бейлинджър.

Той отвори вратата, но се сепна, когато някакво животно изсъска и се втурна към балкона, пробягвайки покрай краката му. Кора изпищя. Франк понечи да извади пистолета си и в този момент Рик извика:

— Още една бяла котка! Това място сигурно бъка от котки.

— Не — каза Конклин. — Не е друга.

„Той като че ли бълнува“, помисли си Бейлинджър.

— Същата е — промълви Конклин.

— Същата ли? Говориш безсмислици.

— Погледни задните й крака.

Бейлинджър насочи лъча на фенерчето си към изплашеното животно. Последва го и Кора, а и всички останали. На ярката светлина се виждаше как котката се втурна през балкона към чудноватото дърво, прораснало през пода.

Но котката албинос също изглеждаше чудновато.

— Има три задни крака — прошепна Рик. — Като онази, която видяхме в тунела.

— Това е едно и също животно — със слаб глас изрече професорът. — Мутанти от този тип се срещат рядко, шансът е малък.

— Онази, която видяхме на четвъртия етаж ли? — възкликна Бейлинджър.

— Но това е невъзможно! — намеси се Кора. — Нали затворихме вратата, която водеше от тунела към сервизното помещение. Знам, че го направихме, аз настоях. Тъй че как тогава е влязла тук?

— Плъховете са прогризали дупки в бетонните стени, както каза професорът — обясни Вини.

— Може би — каза Франк.

— Няма „може би“! — ядоса се Вини. — Това е единственият начин да влезе.

— Има и друг — рече Бейлинджър, отивайки към балкона.

— Не виждам какъв.

— Някой може да е влязъл в хотела след нас и да е оставил вратата отворена.

Настъпи зловеща тишина, само вятърът свиреше в дупките на таванския прозорец.

След това някаква странна мелодия наруши тишината. Протяжно-ритмична, прекрасна, но пропита с тъга.

— Почакайте — каза Кора. — Какво е това?

Съдбата, помисли си Бейлинджър. През дупките на таванския прозорец вятърът донасяше далечното подрънкване на парчето ламарина, което се удряше в стената на жилищния блок навън. Но то не заглушаваше онази мелодия, която идваше отдолу.

Лирична, ужасяващо наситена, извикваща определени думи в съзнанието му...

В тъмната бездна под тях някой си подсвиркваше „Лунна река“.

27.

— Божичко!

Кора рязко се отдръпна от балкона.

Другите я последваха.

Подсвиркването продължаваше да ечи в тъмнината. Напомняше за мечти и разбити сърца, за желанието да продължиш напред. „Какво ли не бих дал сега, за да продължа“, помисли си Бейлинджър.

— Кой е този? — прошепна Рик.

— Може да е някой патрул... — Вини сниши глас.

— От полицията? — Кора угаси миньорската лампа на каската си и джобното фенерче.

„Де да имахме този късмет“, помисли си Франк.

Вини и Рик също угасиха лампите и фенерчетата си, Кора помогна на професора да стори същото. Само лампата върху каската на Бейлинджър и джобното му фенерче светеха в сгъстилия се мрак.

— Загаси! — припряно прошепна Рик. — Може би този, дето си свирука, не знае, че сме тук.

Но Франк не го послуша. В сравнение с тяхното шептене нормалният му глас прозвуча мощно:

— Един полицай не би се разхождал наоколо, подсвирквайки си в мрака. Който и да е този човек, той определено знае, че сме тук, горе. Това е мелодията, която ти изсвири на пианото.

— О, вярно... — Гласът на Рик секна от обзелото го неудобство.

— Тогава кой е този? — попита с изтощен глас професорът.

— Всички сменете батериите на джобните си фенерчета. Миньорските лампи ще издържат още доста дълго, но фенерчетата вече гаснат. Трябва да сме готови.

— За какво?

— Просто направете каквото ви казах.

Тъй като лъчът на фенерчето му вече бе избледнял, Бейлинджър извади нови батерии от раницата си, развинти дръжката на фенерчето и ги смени. Светлината отново блесна ярко.

Той понечи да хвърли старите батерии в един ъгъл.

— Не. — Гласът на професора звучеше съвсем немощно. — Ние не оставяме боклук.

Въздъхвайки нетърпеливо, Бейлинджър ги пъкна в раницата си.

Подсвиркването замря. Сега се чуваха само свистенето на вятъра в дупките на таванския прозорец и далечното подрънкване на клатецото се парче ламарина.

„Който и да е там долу, той знае, че сме тук, и си направи труда да ни го покаже — помисли си Бейлинджър. — Ще изглежда странно, ако не реагираме. Време е да разберем с кого си имаме работа“.

— Хей! — изкрещя той към мрачната бездна.

Ехото на гласа му постепенно замря.

— Ние сме от Службата за спасяване на имущество на Джърси Сити — извика Франк. — С нас има полицаи! Имаме пълното право да бъдем тук, което не може да се каже за теб! Ще ти дадем шанс да си тръгнеш, преди да сме извикали още ченгета!

И преди ехото да отекне, додаде:

— Добре, ти направи своя избор!

Отдолу долетя мъжки глас:

— Нощем ли работите?

— Работим, когато ни нареди шефът! Тук и без това винаги е тъмно!

— Сигурно е хубаво да получавате пари за извънредна работа!

Бейлинджър се почувства окуражен.

— Виж какво, не ми се водят разговори! Казвам ти да напуснеш! Мястото не е безопасно!

— Рухналото стълбище доказва това! Да си тръгваме ли? Неее, на нас ни харесва тук! Може да се каже, че се чувстваме като у дома си в тъмното!

„Нима не е сам?“ — помисли си Франк.

— Така си е — обади се друг глас. — Страшно ни харесва.

— И за какво бяха тези писъци преди малко? — извика първият. — Някой от вас да не е изперкал?

Бейлинджър се взираше надолу в тъмнината. Чуваха се скърцащи стъпки, но не се виждаше никаква светлина.

Той рязко се обърна към групата.

— Кора, позвъни на 911.

— Той е прав, професоре — обади се Вини, който помагаше да държат Конклин изправен.

— Хич не ми пука, че на някого ще му бъде провален животът заради полицията — каза Бейлинджър. — На този етап просто искам да съм сигурен, че ви е останал още живот.

— Наистина ли мислиш, че е опасно? — подхвана Рик.

— Кора — повтори Бейлинджър, — обади се.

Тя вече беше извадила телефона си и набираше номера. Обгърнатата от мрака, групата я наблюдаваше.

Кора се намръщи:

— Проклет запис!

Франк грабна телефона от ръцете ѝ.

— Ей — извика първият глас отдолу, — ако се опитвате да се обадите на 911, очаква ви голяма изненада!

Бейлинджър притисна телефона до ухото си. Записът гласеше: *Поради необичайно големия брой позвънявания всичките ни диспечери на спешните линии са заети. Моля, почакайте, щом се освободи някой, ще ви се обади.*

— Предполагам, че не сте оттук! — извика гласът. — Иначе щяхте да знаете, съобщиха го по телевизията: местната 911 има нова телефонна система! Пълен хаос! Никой не може да се свърже! Няма да оправят нещата по-рано от понеделник. А може и по-късно!

Съобщението прозвуча отново: *Поради необичайно големия брой...*

— Сега редовната полицейска линия също е задръстена през цялото време! — извика вторият глас. — Ще ви трябват най-малко трийсет минути, за да се свържете!

— Това е прогресът! — добави друг отдолу. — Всичко е ново и изпитано и така дяволски сложно, че не мога да си представя как изобщо работи!

„Трима ли са?“ — запита се Франк.

— А едно време в този стар хотел хората знаеха как да направят нещата надеждни — каза вторият глас.

— Надеждно строителство! — рече първият. — Ей, защо не ни кажете нещо повече за онези златни ножове и вилици, за които си приказвахте?

Бейлинджър върна телефона на Кора.

— Приберете нещата си: универсалния комплект инструменти, лейкопласта, въжето, чука, санитарната чанта. Всичко това може да ни потрябва. — Той прибра острието на ножа и го закачи с клипса в джоба си. — Взехте ли всичко? Да вървим.

— Къде? — Омаломощен от болката, професорът залиташе, подкрепян от двете страни от Вини и Рик.

— Към единственото място, където можем да отидем — долу. Едно е сигурно, не бива да стоим. Пасивността е опасна. Означава да загубим.

28.

Бейлинджър тръгна пред групата. Той се върна в коридора, спря пред вратата с надпис АВАРИЕН ИЗХОД, която бе отворил по-рано, и насочи лъча на фенерчето си надолу към една тясна и пълна с паяжини стълбищна шахта. Когато всички се присъединиха към него, той свали ципа на винтягата си, пъкна ръка и извади пистолета си.

— О, божичко, оръжие! — възкликна Кора.

Рик го изгледа враждебно.

— Кой си ти всъщност?

— Вашият ангел хранител — отвърна Франк. — Пазете тишина и стъпвайте колкото е възможно по-тихо. Не им позволявайте да разберат къде се намираме. Единствената лампа, която ни е нужна засега, е моята.

— Хей! — долетя първият глас отдолу. — Помолих ви да ни кажете нещо повече за онези златни ножове и вилици.

Бейлинджър внимателно заслиза по тесните стълби. Пробваше всяко стъпало, страхувайки се, че стълбището може да се срине. Кора вървеше подир него, следваха я Вини и Рик, които слизаха странично, подпирайки професора. Обувките им тропаха, якетата стържеха по стената. Звукът от напрегнатото им дишане се усилваше в стълбищната шахта.

Бейлинджър стигна до една затворена врата на по-долната площадка, която явно извеждаше на петия етаж. Дали някой не се криеше зад нея? Дали нямаше да излезе оттам, след като отминеха? Чувствайки се замаян, сякаш бе паднал от много високо, той угаси фенерчето си и го закачи на колана. След това свали защитната си каска, отдалечи я от себе си и насочи светлината на миньорската лампа към вратата. Отстъпи, притисна се до стената, пъкна пистолета под колана си и със свободната си ръка леко откряна вратата. След това извади пистолета и с дулото побутна вратата, докато я отвори напълно. Ако имаше някой от другата страна, той щеше да види само светлината и да нападне, смятайки, че лампата е над главата му.

Но нищо не се случи.

Дланите на Бейлинджър бяха мокри от пот, лицето му гореше. Пред него се очерта пуст коридор — всичко изглеждаше на мястото си. Изпитвайки мигновено облекчение, той си сложи защитната каска и след това заслиза надолу. Като че ли ставаше все по-тъмно и по-задушно, стълбите изглеждаха по-тесни.

Зад него професорът простена, накуцвайки, докато Вини и Рик му помагаха да слиза. „Той вдига прекалено силен шум“ — помисли си Бейлинджър.

След това дочу стъпки — някой се изкачваше по стълбите.

— Тихо! — обърна се той към другите.

Спря и наостри уши. Да, някой несъмнено идваше към тях, но не се виждаше никаква светлина, което означаваше, че непознатият все още беше някъде далече долу. А също — че и неговата собствена миньорска лампа засега не се виждаше.

Тогава зърна друга врата, десет стъпала по-надолу. Беше полуотворена. Изведнъж Франк осъзна, че тя води към четвъртия етаж, където Вини бе паднал през прогнилия под и където бяха видели за втори път бялата котка. Ето откъде се беше промъкнала...

Бейлинджър тихо се спусна по стълбите, отвори докрай вратата и напрегнато зачака другите да го последват. Веднага щом групата влезе, той затвори вратата и поведе всички по коридора. После излязоха на един балкон, за да се скрият. Той загаси миньорската лампа, обгърна ги пълен мрак. Само през таванския прозорец три етажа по-нагоре проникваше бледа лунна светлина, процеждаща се през бързо движещите се облаци.

— Не мърдайте! — прошепна Франк.

Бейлинджър се скри зад ъгъла на балкона и насочи пистолета си към коридора. Изминаха няколко мига в напрегнато очакване. Устата му пресъхна, оръжието потрепваше в изпотената му длан. От непрекъснатото виране в тъмнината очите го заболяха.

Чу уморени стъпки, а след това шумолене на дрехи. Някъде иззад вратата се мярнаха неясни светлини. Подът изскърца, след това застъргаха пантите и вратата се отвори. Светлини зашариха из коридора и Бейлинджър се сниши зад ъгъла на балкона.

— Смяташ ли, че са там вътре? — прошепна първият глас.

— Няма и следа от тях — отвърна вторият.

— Казвам ти, че все още са някъде над нас — обади се трети глас.

— Тогава какво чакаме? Време е за купон.

Стъпките отекнаха нагоре. Светлините избледняха, а след това изчезнаха.

29.

Бейлинджър надникна иззад ъгъла — непознатите бяха оставили вратата отворена. От мястото си можеше да види отдалечаващите се светлини. Реши, че ще изчака, докато тримата се отдалечат достатъчно, а след това щеше да заеме позиция на стълбите и да насочи пистолета нагоре, осигурявайки прикритие за Вини, Рик и Кора. Те щяха да смъкнат професора по стълбището и да го изведат през тунела навън от сградата. „Почти свършихме — помисли с облекчение той. — На косъм ни се размина, но след половин час всичко ще приключи“.

Вече не се виждаше и най-слаб отблясък от светлините. Време беше да тръгват. Франк вдигна ръка, за да включи миньорската си лампа, но застина на място. Леден поток плъзна по вените му и сякаш го парализира. Една дъска на пода изскърца в тъмнината. Ала звукът не дойде откъм групата, нито пък самият той го бе предизвикал. Идваше откъм етажата пред него.

Бейлинджър разбра, че не всички са се изкачили по стълбите. Някой стоеше в тъмнината пред него.

И изведнъж се досети: когато бе надникнал надолу през парапета и бе извикал на непознатия, който си подсвиркуваше, не бе видял никакви светлини. *Като у дома сме си в тъмното, тук ни харесва* — беше казал тайнственият глас. Какво ли означаваше това?

Отново изскърца дъска, сякаш някой внимателно пристъпи по пода. Бейлинджър насочи пистолета си към мястото, откъдето дойде звукът.

Изведнъж един твърд предмет се стовари върху ръката му, с която държеше оръжието. Неочакваното нападение го шокира, болката го накара да изохка. Някой изви китката му и измъкна пистолета. Последва силен удар в корема му, от което той се преви надве и остана без въздух. Миг след туй невидим ритник подкоси краката му. Бейлинджър тежко рухна на пода, удряйки главата си, а нечия обувка се заби в тялото му. Той се претърколи в тъмнината и се блъсна в някаква стена.

— Пипнах го! — извика гласът.

— *Кой каза това?* — обади се Кора.

— А аз докопах нещо друго! Пистолетът му!

Бейлинджър чу как някой дръпна затвора, проверявайки дали има патрон. „Дявол ги взел, знаят как да боравят с оръжие“, мина му през ума.

— Франк — извика тревожно професорът. — Какво стана? — Гласът му прозвуча безпомощно в тъмнината. — Ранен ли си?

Стъпки затопуркаха надолу по стълбите, двама души се втурнаха на балкона. Със замъглени от болката очи Бейлинджър се взираше в тъмнината, но не видя никакви светлини. „Да не би да съм ослепял?“, запита се той.

— Страшно хитър номер! — обади се нечий глас.

— Казах ти, че ще проработи.

— Вие ме изпреварихте — намеси се трети. — Нека и аз да го ритна, за да наваксам.

— Веднага щом стане ясно кой какъв е.

„Защо не мога да видя светлините им? Какво е станало с главата ми?“ — трескаво се питаше Бейлинджър. *Като у дома сме си в тъмното, тук ни харесва...* — ехтяха думите в съзнанието му.

— Какво искате? — извика Рик.

— Да си затваряш устата! — каза първият глас.

Франк чу охкане. Някой тежко се стовари на пода. Дали не беше Рик?

— Не ми позволяваш да ударя никого — обади се третият глас, — а ти направо ги изтрепа!

— Добре де, ще наваксам със следващия, който не слуша.

Бейлинджър чувстваше силна болка в главата. Изпитваше смътното усещане, че се върти шеметно в тъмнината.

— Някой ме докосна! — изпищя Кора.

— Това сме само ние, призраците.

— Искам всички до един да легнете на пода — произнесе единият глас.

— Нали го чухте! На пода!

Вини изохка и падна. След като нямаше кой да го подкрепя, след него рухна и професорът, виейки от болка.

— Свалете раниците си — нареди първият глас.

— Не ме пипайте! — извика Кора.

— Прави каквото ти казват!

Франк чу шумоленето от свалянето на раниците.

— Ти също, храбрецо — каза гласът.

Нещо метално потупа Бейлинджър по рамото. Доколкото можеше да бърза, сломен от болката, той смъкна раницата от раменете си.

— Хайде сега да видим какво имаме — рече един глас.

Бейлинджър чу отварянето на ципове и изсипването на предмети на пода.

— Въже, лейкопласт, лост, комплект инструменти, колани, чук, радиотелефони... — изброяваше третият глас. — И още защитни каски, миньорски лампи, джобни фенерчета, тонове батерии. Нямам представа какво измерват с тези уреди. По дяволите, човек може да си отвори железарски магазин с всичко това!

— Санитарна чанта, свещи, кибрит. Вижте, дори шоколадови десерти! — Вторият глас звучеше развълнувано.

„Той каза *вижте*“ — отбеляза Бейлинджър. Чу как някой разкъса обвивката на вафла и започна шумно да дъвче.

— Шишета за вода. Но какво има в тези другите?

Отвиха една капачка.

— Мирише като... пикня. Тези тъпанари са сложили шишета с пикня в раниците си!

— Намерих още един пистолет! — каза третият глас. — Но... този не е истински. Това е воден пистолет, по дяволите!

— Дай да подуша. Та той е пълен с оцет! — изуми се третият глас. — Това е толкова глупаво, колкото и да разнасяш пикня наоколо.

— Пикня и оцет! — изкиска се първият глас.

— И ножове. Имат цял куп ножове.

Бейлинджър усети как някаква ръка опипва дънките му. Преди да успее да реагира, и неговият нож бе измъкнат от джоба му. Някой дръпна и резервния пълнител от торбичката, прикачена на колана му.

— Истински железарски магазин — каза първият глас. — Или по-скоро оръжеен...

Усещаше как ръцете им го побутват и опипват, обискирайки го.

— Открих мобилен телефон.

— И аз. Всички имат по един.

— Престани да ме *pipash*! — изпищя Кора.

— Кротувай! Нали трябва да се уверим, че не носиш оръжие.

— Под бельото си ли го нося?

— Остави я на мира — пъшкайки, каза Рик. — О, господи, носът ми! Сигурно си ми счупил носа.

— Такава беше целта — обади се третият глас. — Някой друг ще се оплаче ли от нещо?

На площадката настъпи тишина. Чуваше се само свистенето на вятъра някъде горе.

— Най-накрая се радваме на малко сътрудничество — каза третият глас. — Добре, хайде сега всички изпълнете ръце напред.

Бейлинджър дочу шума от някакви колебливи движения.

— Ей, не ме карайте да повтарям!

Движенията станаха по-бързи. Франк също протегна ръце. Тази, по която го бяха ударили, ужасно го болеше, но като че ли нямаше нищо счупено.

— А сега съберете китките си! — нареди първият глас.

Бейлинджър знаеше какво ще последва. По-рано бе преживял подобно изпитание, само че тогава около главата му бе завързан чувал. Все още сънуваше кошмари. Прииска му се да изкрещи, да се бори, но беше безсилен. Плувна в пот, докато се мъчеше да успокои дишането си.

Стъпките се приближиха. Той се напегна да изтърпи болката, когато го ударят по главата. Вместо това усети, че увиват лейкопласт около китките му, чу неприятния звук от отлепването на парче от ролката. Лейкопластът го стягаше все по-здраво и по-здраво.

— Това ще ви задържи за известно време — каза третият глас.

Стъпките се отдалечиха.

— *Какво правиш?* — изплашено извика Кора.

— Млъкни и стой мирно или пак ще си пъкна ръката в гащите ти!

Настъпи тишина, чуваше се само учестеното ѝ дишане и звукът от лейкопласта.

— Кой е следващият? Ами приятелчето със счупения нос?

Пак се разнесе дразнещият звук от отлепянето на лентата.

— А сега е твой ред, драги.

Бейлинджър не можа да разбере дали се обръщат към Вини или към професора.

— Ей, тоя старец се е гътнал! — рече вторият глас.

„От болката е, когато падна на пода и удари крака си“, помисли си Франк. Яростта му помогна да забрави за миг нарастващия страх и ужасното усещане, че се задушават от чувал, вързан отново около главата му.

— В това състояние е напълно безопасен — каза третият глас.

— Въпреки това му залепи китките!

Професорът изстена.

— Добре — каза първият глас. — А сега ни трябва малко светлина.

30.

Бейлинджър усети как въздухът около лицето му леко се раздвижи — една ръка се пресегна и взе лампата му. Изведнъж блесна светлина и той присви очи. Пред себе си видя метална тока на колан, под колана — затъкнато парче тръба. „С това трябва да ме е ударил по ръката“, помисли си той. И огледа мръсния черен панталон и кирливото дънково яке на нападателя.

Всички лампи светнаха, освен тази на професора. Светлините се стрелкаха по балкона, разкривайки трима млади мъже. Бейлинджър вдигна очи към мъжа пред себе си и в този момент чу как Кора ахна. След това разбра какво е изтръгнало възклицанието ѝ. Сякаш го заляха с ледена вода: мъжете носеха очила за нощно виждане! Приличаха на герои от фантастичен трилър заради издутите бинокли, които сякаш израстваха от лицата им. Като у дома сме си в тъмното. *Тук ни харесва. Виж, шоколадови десерти* — проехтяха думите им в главата му.

— Изненадани ли сте? — попита първият.

Бейлинджър наистина беше изненадан, но от нещо друго. Мъжът беше висок и мускулест, главата му — обръсната, а лицето и вратът му, който се виждаше над палтото, бяха обагрени в червено, синьо, виолетово и зелено от татуировки. Истинска вихрушка от неразличими форми!

— Какво си ме зяпнал? — тросна се първият.

— Учудват ме очилата ти — излъга го Франк.

— Много хитро, нали? Чувал съм, че преди десет години са стрували цяло състояние и че производството им е било под контрола на армията. А сега можеш да си ги купиш евтино от всеки магазин за армейски излишъци.

— И да ги използваш, за да ловиш мадами или да следиш съседите си — каза вторият.

Бейлинджър извърна поглед и видя един не толкова мускулест тип с мръсни тъмни дрехи, който си сваляше очилата. Лявата му буза бе покрита с пръстеновидните издутини на белег от изгаряне, почти

толкова бял на цвят, колкото и петкраката котка албинос. Този мъж — на около двайсетина години, също бе избръснал скалпа си. Но нямаше татуировки.

— Всичко е разкрито — рече третият и свали очилата си.

От тях около очите му се бяха образували червени кръгове. Както бе застанал между Рик и професора, той изглеждаше добре сложен и все пак бе направо мършав в сравнение със своите съучастници. Беше и по-нисък от тях, а те изглеждаха над два метра. Имаше къса военна подстрижка.

— Нека нощта да е наша.

— Доста е готино, всичко изглежда зелено. — Виещите се татуировки на първия достигаха почти до клепачите му.

— Напомня ми онази песен. — Той започна да тананика „Не е лесно да си зелен“.

— Страхотни времена бяха — каза третият. — Гледахме „Улица Сезам“. Пълно безгрижие.

— Че кога си гледал „Улица Сезам“, копеле?

„Говорят ужасно бързо, дали не са се натъпкали с наркотици? — помисли си Бейлинджър. Стараеше се да успокои треперещото си тяло. — Точно както последния път. Ако се оставя страхът да ме надвие, с мен е свършено. Пасивността означава да загубя“ — рече си той.

— Време е да се запознаем — обяви първият. — Е, значи новите ни приятели могат да се опитат да се сблизат с нас, както става в... шведски синдром. Нали така се казваше? — попита той Бейлинджър, който лежеше на пода.

— Стокхолмски синдром — поправи го Франк.

Първият го ритна по крака, Бейлинджър стисна зъби и простена.

— Копеле мръсно, сигурен съм, че го наричаха „шведски синдром“! Онзи филм с Кевин Спейси, дето го гледахме оная вечер.

— „Посредникът“ — намеси се вторият.

— Така ли се казваше? Спомням си само как зложниците през цялото време се опитваха да се сприятелят със своя мъчител. Или пък може би в някакъв друг филм го имаше тоя „шведски синдром“. Казва се „шведски синдром“, нали тъй?

— Точно така — отвърна Бейлинджър.

— Разбира се. А сега да се запознаем. Аз се казвам Тод, този пък е...

— Мак — представи се мъжът с белега от изгаряне на бузата.

— Наричайте ме Джей Ди — каза по-младият с войнишката подстрижка. Изглеждаше около осемнайсетгодишен.

— А ти си... — обърна се Тод към Бейлинджър.

— Франк.

Тод изгледа въпросително останалите.

— Вيني.

— Рик. — Поради счупения нос гласът му звучеше така, сякаш го мъчеше ужасна хрема.

— А ти как се казваш, кукло? — попита Мак Кора.

Той потърка обръснатото си теме, сякаш това му доставяше еротично удоволствие.

— Кора.

— Сладко име.

— Ами старецът? — попита Джей Ди.

— Боб, казва се Боб. — Бейлинджър жалостиво погледна към почти изпадналия в несвяст професор, чието коляно бе обвито с лейкопласт, за да се спре кръвоизливът.

— Приятно ми е да се запознаем. Толкова се радваме, че се присъединихте към нашата група. Някакви въпроси?

Никой не продума.

— Хайде, сигурен съм, че има какво да попитате. Сега му е времето. Аз не хапя.

Мак и Джей Ди се изкискаха.

— Задай ми един въпрос, Франк — помоли престорено Тод.

— Наблюдавахте ли ни как преминаваме през тесния тунел?

— Да бе, точно се чудехме как да се вмъкнем в тази сграда.

Проклетите метални врати и капаци не помръдват. Стените са толкова здрави, че ако си пробиехме път през тях, щяхме да вдигнем такъв силен шум, та всички щяха да забележат. Пък и веднага щяха да открият дупката, да се вмъкнат и да окрадат всичко преди нас.

— Или пък онзи тип, дето дойде, щеше да забележи — каза Джей Ди. Като ги гледаше тримата, Бейлинджър осъзна, че единствено при вида на неговото лице не го побиват тръпки.

— Онзи тип ли? — попита Вيني.

— Е, виждате ли, ледът се топи. Зададоха ни и друг въпрос. Да, един тип — отвърна самодоволно Тод и сякаш татуировките му се

развълнуваха.

— Наминаваше две нощи — каза Мак, едва откъсвайки очи от Кора.

— Какво правеше той? — попита Франк.

„Карай ги да говорят — помисли си той. — Докато говорят, няма да ни наранят“.

— Просто пообиколи сградата. Провери стените и възможните входи. Използвахме очилата за нощно виждане, за да го наблюдаваме. Скрихме се в онези бурени надолу по улицата. Все едно искаше да се увери, че всичко е в пълна готовност.

— Може да е полицейски патрул.

— В района около плажа на Озбъри Парк ли? — възкликна Мак.
— Не ме карай да се смея.

— Ама той тип не беше като нас — каза Джей Ди. — Носеше костюм и вратовръзка, палто — страшно изтупан.

— Тогава може би работи за Службата за спасяване на имущество — предположи Бейлинджър.

— Тази тъпа история беше истина, така ли?

— След седмица на това място ще останат само голи стени. А после булдозерите ще довършат работата.

— Тъкмо навреме ни показахте как да влезем тук. Още въпроси? Сега имате възможност.

— Може ли да отида да проверя как е професорът? — попита Бейлинджър.

— Не. Че какво би могъл да направиш за него?

— Ако има сърдечен пристъп, мога да му дам първа помощ.

— Да му духаш в устата и разни такива ли?

— Да.

— Ти си по-смел от мен.

— Е, поне бих могъл да направя така, че да му е удобно. Той лежи върху ранения си крак.

— Да го обърнеш по гръб ли? Смяташ, че това трябва да се направи?

Бейлинджър не му отговори.

— По дяволите, ако само за това се притесняваш... Джей Ди се приближи и обърна професора по гръб.

Той простена, но раздвижването го накара да дойде на себе си. Отвори очи и ги присви ужасено срещу тримата мъже, опитвайки се да проумее ситуацията.

— Видя ли, това реши проблема — каза Мак.

— Още въпроси? — обади се Тод. — Не? Добре, даде ви се възможност. Сега е мой ред. Ето го и моя въпрос. Готови ли сте? Той е тежък. Сигурни ли сте, че сте готови?

Настъпи тишина.

— Как ще решите кого от вас да убия?

31.

01,00 ч.

Бейлинджър впери поглед в часовника на Тод, опитвайки се да се дистанцира от реалността, да не усеща нищо. Това беше часовник на спортист, от онези с по няколко циферблата. Рамката му бе покрита с черна гума. Като наклони глава на една страна, успя да види, че е един и пет след полунощ. Сърцето му биеше така яростно, че сякаш щеше да пръсне гърдите му.

— Кой да бъде? — попита Тод. — Има ли доброволец? Е, тогава Джей Ди ще трябва да реши.

— Тежък избор — каза младежът. — Да видим сега. Ала-бала... ница!

Джей Ди рязко дръпна Рик и го изправи на крака, пъхна ръка зад врата му, сграбчи колана му отзад и го избута до перилата.

— Не! — изпищя Кора.

Рик простена. Тъкмо когато щеше да полети надолу от перилата, Джей Ди го дръпна назад за колана, обърна го и го блъсна на пода.

Обзета от ужас, Кора бе вдигнала до устата си овързаните си с лейкопласт ръце. Лицето на Рик беше смъртнобледо, дишаше учестено.

— Е, това достатъчно ли беше, за да ви накараме да внимавате? — заплашително рече Мак.

Ледена пот изби по челото на Бейлинджър, започна да му се повдига.

— Ако ви дадем няколко прости заповеди, смятате ли, че ще ги изпълните, без да ни създавате неприятности? — попита Джей Ди.

Рик кимна немощно, докато от носа му капеше кръв върху винтягата.

— Тогава започваме строевата подготовка — каза Тод. — Всички бавно се изправете на крака. Никакви резки движения. Нищо, което да ни накара да си помислим, че ни нападате.

Тъй като не можеха да използват ръцете си, всички се надигнаха на колене и залитайки, използваха първо единия си крак, а след това другия, за да се изправят.

Бейлинджър усети, че му се вие свят. Цялото тяло го болеше, ударената му китка бе изтръпнала.

— Непрекъснато приказвахте за някакъв трезор — обади се Мак.

— Според думите ви един гангстер го е вкарал тук — каза Джей Ди. — Има само три причини да направи такова нещо. Пари, оръжие или наркотици.

— Шестстотин и десета, чухме ви да казвате, че това е номерът на стаята на гангстера. — Мак потърка голата си глава. — Движение! Сега ще проверим.

Франк кимна към професора, който лежеше на пода.

— Трябва да му помогнем да се изкачи по стълбите.

— Не — забрани Тод. — Той никъде няма да ходи.

Джей Ди отвори един нож.

— Ето слабото звено. Тъкмо него ще убием, за да ви накараме да внимавате.

— Почакайте! — рече Бейлинджър, усещайки как мускулите му се схващат от напрежение. — Професорът направи всички разследвания. Той е експерт по историята на този хотел, може да ви помогне да проникнете в трезора.

Тримата мъже се спогледаха.

— Защо си толкова сигурен? — попита Мак.

— Защото поради тази причина той ме помоли да се включа в групата.

Рик, Кора и Вини се напрегнаха.

— Ти не си репортер, нали? — изрече Рик, гледайки го свирепо.

Франк присви рамене.

— Някога гледах филма „Цялото президентско войнство“.

— Кучи син! — изсъска Кора.

— Професорът е останал без работа. Ще си запази пенсията, но не и здравните си застраховки. Както видяхте, има проблеми със сърцето. Но неговата пенсия по някакъв начин не може да покрие разходите за лечението, от което има нужда. Той е отчаян. Затова ме помоли да се включа в групата, за да разбера как бих могъл да се промъкна в хотела, както и да наблюдавам как се отваря трезорът. По-

късно трябваше да се върна сам, да мина по същия маршрут и да задигна каквото има в трезора.

— И какво по-точно има вътре? — попита Мак и пристъпи към него.

— Ако информацията на професора е вярна... — Бейлинджър се поколеба за миг. — Златни монети.

— Златни ли?

— Професорът ми е разказвал много неща за историята на Съединените щати. И по-конкретно за американските златни монети. Десет- и двайсетдоларови монети, по проект на... чакайте да помисля. Огъстъс...

— Сен Годен — каза Вини.

— Точно така се казва. Десетдоларовите златни монети били наричани „орли“. Двайсетдоларовите — „двойни орли“. До Голямата депресия хората ги използвали като платежно средство. Но после дошъл Черният петък.

— Какъв, по дяволите, е този Черен петък? — попита Тод.

— Ужасният срив на фондовата борса през 1929 година — отговори Кора.

Сърцето на Бейлинджър се поуспокои. „Точно така, карайте ги да разговарят“, помисли си той.

— Давайте по същество! — обади се нетърпеливо Мак и потърка белега от изгаряне върху бузата си.

— В началото на 30-те години — подхвана Кора — американската икономика била толкова зле, че правителството се страхувало тя да не се срине. За да запази плаващия курс на долара, то се отказало от златния еталон.

— Говори по-разбираемо, сладурче.

— Преди Депресията стойността на долара е била обвързана със стойността на златния резерв в държавната хазна на Съединените щати — каза тя. — На теория човек можел да отиде в някоя банка, да сложи трийсет и пет долара на гишето и да поиска тяхната равностойност в злато. Една унция в случая. Но по време на Депресията правителството решава, че доларът струва толкова, колкото то реши. Ето защо сме се отказали от златния еталон. Това означава, че златото вече не можело да се използва като платежно средство. Според Акта за златния резерв от 1934 година, станало незаконно частни граждани да

притежават златни слитъци или монети. Освен златото за бижутерията, останалото трябвало да бъде предадено в държавната хазна.

— Правителството откраднало златото? — удиви се Джей Ди.

— Хората, предали слитъците и монетите, получили разписки, които можели да прибавят към банковите си сметки — обясни Вини. — Оттогава на американците е разрешено да притежават златни монети само ако се смятат за историческа или колекционерска ценност. Можеш да гледаш монетата, да я държиш в ръката си, да я изтъргуваш в магазин за редки монети. Но не можеш да си купиш една туба бензин с нея.

— Несъмнено в днешно време с номиналната стойност на една двайсетдоларова златна монета не можеш да си купиш туба бензин — рече Франк. „Поддържай разговора“, повтори си той.

— Ами гангстерът? — Тод опипа парчето тръба, пъхнато под колана му.

— Кармин Даната е бил гангстер през 20-те години — обясни Бейлинджър. — Негова запазена марка било да дава златни монети на любимите си проститутки. Когато ударила Депресията, той бил сигурен, че правителството мами всички, като конфискува златните монети и златните слитъци. Вместо да ги предаде, той започнал да ги трупа. Най-накрая имал толкова много скривалища, че не можел да ги помни всичките. Именно тогава, през 1935 година, Даната наредил да изградят трезор в апартамента му.

— Искаш да кажеш, че златните монети все още са там, вътре? — Очите на Мак искряха.

— Даната загинал при гангстерска престрелка в Бруклин през 1940-а — отговори Бейлинджър. — Той единствен е наемал този апартамент. Плащал предварително за цяла година напред. Наричал го „моя полог“. След неговата смърт собственикът на хотела...

— Карлайл. Чухме ви да говорите за него. Онзи смахнатият, с повече пари, отколкото е заслужавал.

— Той никога не дал този апартамент под наем на друг — каза Бейлинджър. — От 1940 година до 1968-а, когато хотелът бил затворен и Карлайл живеел тук сам, апартаментът останал празен. Карлайл много обичал да шпионира хората, защото съществувал чрез техния живот. Професорът предположи, че той е запазил стаята такава, каквато е била по времето на Даната. Радвал се е да има тайни запаси

от златни монети в трезора и да си ги гледа, когато е сам. Предполага се, че монетите са красиви: летящ орел от едната страна, Статуята на свободата от другата.

— И онова шантаво копеле не се е опитало да ги измъкне тайно от страната и да ги обърне в мангизи? — изуми се Мак.

— Той е страдал от агорафобия. Страхувал се е да напусне хотела. Всяка чужда държава била като друга планета за него. Защо да превръща монетите в пари, които са му били излишни, след като е имал удоволствието да притежава повече златни монети, отколкото някой е виждал закуп след 1934 година? Тази нощ, докато проучвахме стаите, ние открихме, че Карлайл е бил обсебен от налудничавата мания да ги запази такива, каквито са били, когато последните гости на хотела са си заминали. Вероятно е започнал да прави това още през 1940 година, когато Даната е бил убит.

— А колко струва златото в днешно време?

— Повече от четиристотин долара за една унция.

— Значи можем да претопим монетите и...

— Ще излезете на загуба. Един „двоен орел“, по-малко от една унция, струва близо седемстотин долара на колекционерския пазар.

— Исусе!

— Но чуйте и това — продължи Бейлинджър. — „Двойният орел“ от 1933 година е бил сечен точно преди правителството на Съединените щати да се откаже от златния еталон. Преди монетите да бъдат пуснати на пазара, те вече били обявени за незаконни и трябвало да бъдат унищожени. Някои обаче били откраднати. Преди време подобна монета е била разиграна на търг в „Сотбис“. Спечелилият е предложил цена от близо седем милиона долара.

Тримата мъже гледаха с разширени от изумление очи.

— Предполага се, че Даната е успял да докопа пет такива монети.

Зениците на Тод отразяваха светлината на миньорските лампи. Той направи знак на всички да тръгват.

— Нямам търпение да видя този трезор.

32.

— Помогни ми да вдигна професора — каза Бейлинджър на Вини.

Вини го изгледа свирепо, задето ги беше лъгал. Но въпреки това привързаността му към професора го накара да се приближи. Бързо разбраха колко са ограничени движенията им заради овързаните с лейкопласт китки. Единственият начин да вдигнат професора бе, като пъхнат ръце под мишниците му. С големи усилия го изправиха.

Конклин изстена, но успя да се задържи на здравия си крак.

— Много зле ли се чувстваш? — попита Франк.

— Все още съм жив. — Професорът с мъка си пое дъх. — А и при дадените обстоятелства нямам намерение да се оплаквам.

— Вярно ли е, че с този тип сте смятали да вземете златните монети? — настоятелно попита Вини.

— Аз не съм съвършен — каза Конклин. — Това е нещо, което трябва да разбереш за учителите си. Но като ви слушах всички да обяснявате за Акта за златния резерв от 1934 година, останах изумен, че ти, Вини, наистина помниш Сен Годен.

— И щяхте да си поделите парите? Само вие двамата?

Възрастният мъж изглеждаше засрамен.

— А щеше ли да се съгласиш да участваш в това? През цялото време твърдахме, че не вземаме нищо, освен снимките, които сме направили. Е, нямаше да можем да нарушим това правило просто така. То би означавало да извършим сериозно престъпление. Щеше ли да рискуваш да прекараш остатъка от живота си в затвора, или щеше да съобщиш на властите?

— Но вие сте били готов да рискувате!

— В момента нямам много за губене.

Мак и Джей Ди напъхаха цялото снаряжение в раниците, натъпквайки ги догоре, защото им трябваша само три, вместо пет. Оставиха единствено шишетата с урината.

Мак пъхна под колана си водния пистолет.

— Много отдавна не съм имал играчки.

Той вдигна една от раниците, Джей Ди взе втората, а Тод третата. Очилата за нощно виждане висяха на гърдите им.

— Ще действаме така — каза Тод, като с една ръка оправяше каишите на раницата, а с другата държеше пистолета на Бейлинджър. — Аз ще тръгна пръв нагоре, но ще вървя заднишком, с насочен пистолет към вас. Мак и Джей Ди ще ви следват, но на разстояние. Така няма да можете да ги блъснете надолу по стълбите. Ако опитате нещо такова, те веднага ще залегнат, а аз ще започна да стрелям. Не ми пука какво знае някой си за трезора! Сгафите ли, аз първо ще ви застрелям, а после ще се изпикая отгоре ви.

Тод излезе от балкона, мина по коридора, стигна до аварийната стълба и започна да се изкачва по нея заднишком. Бейлинджър и Вини вървяха след него. Миньорските им лампи се поклащаха, защото бяха пъхнали завързаните си ръце под мишниците на професора, който куцукаше трмаво. Следваха ги Рик и Кора, а най-отзад — Мак и Джей Ди. Стъпките им отекваха шумно в тясното пространство.

— Вини, сега, след като знаеш, че не съм репортер — рече задъхано Франк, — имам един въпрос.

— Какъв?

— Ти говореше за композитора, дето написал „По бреговете на Уобаш“ и „Моето момиче Сал“. Каза, че той бил брат на Тиодор Драйзър, сякаш това е голяма работа. Кой, по дяволите, е тоя Тиодор Драйзър?

— Той е написал „Сестра Кери“.

— Коя сестра?

„Продължавай да говориш — казваше си Бейлинджър. — Установи някаква връзка с тях“.

— Това е един от първите страхотни американски романи. — Вини като че ли разбираше какво се опитва да направи Бейлинджър. — Действието се развива в предградията на Чикаго. Разказва се за една жена, която е принудена да спи с кого ли не, за да оцелее.

— Звучи ми като в реалния живот — обади се Мак от мрака надолу по стълбите.

Вини продължи да обяснява:

— В основата на романа е песимистичният детерминизъм. Каквото и да правим, ние сме обречени, защото всичко се

предопределя от нашите тела и от обкръжението ни.

— Тъй де, това определено е реалният живот — каза Мак.

„Планът ми действа“, помисли си Франк. Изкачвайки се, той усети как професорът потръпна.

— Книгата е била публикувана през 1900-та, една година преди построяването на хотела — продължи Вини. — Преди това в американските романи все се разказвало за хора, които работят упорито и побеждават, или както го наричал Уилям Дийн Хауълс: „усмихнатите аспекти на американския начин на живот“.

— По-късно ще те попитам кой е Хауълс — каза Бейлинджър, докато помагаше на професора да запази равновесие.

— Но Драйзър е израснал в ужасна бедност. Видял е достатъчно страдания, за да реши, че американската мечта е измама. За да изясни становището си, той е нарекъл един от следващите си романи „Американска трагедия“. Компанията „Дабълдей“ публикувала „Сестра Кери“, но когато съпругата на Дабълдей прочела книгата, толкова била шокирана, че настояла мъжът ѝ да прибере всички екземпляри в склада и да забрани разпространението ѝ. Чак няколко години по-късно романът бил издаден отново и се превърнал в класика.

— Предполагам, че трябва да го прочета — рече Бейлинджър.

— Като нищо ще ти повярвам! — изсмя се Вини. — Историята е впечатляваща, но е написана ужасно. Идеята на Драйзър за изискана проза означава да наречеш един бар „наистина шикозна кръчма“.

Някъде надолу по стълбите Джей Ди прихна.

Стигнаха до петия етаж и тежко се заизкачваха по-нагоре, бавейки се заради Конклин. Бейлинджър се притесняваше от тежкото дишане на професора. Чудеше се дали да не се хвърли нагоре по стълбите и да измъкне пистолета от ръката на Тод. Но той беше доста далеч, а стълбището бе прекалено тясно. Тод щеше да започне да стреля, а Мак и Джей Ди — да нападнат с ножовете си останалите от групата, които нямаше къде да избягат. Щеше да настане истинска касапница. „Не, сега не му е времето“.

— Тази сестра Кери ми напомня за мацето от филма, дето го спомена нашата кукличка — изхили се Мак. Бейлинджър знаеше, че той има предвид Кора. Обзе го още по-силна ярост. — Оня филм, от който е „Лунна река“. Как се казва, кукло?

— Не ме наричай така!

— Как се казва филмът? — попита заплашително Мак.

— „Закуска в Тифани“.

— По дяволите, преди да го гледам по телевизията, си мислех, че това е един от онези филми, в които действието се развива в ресторант. Също като „Вечеря с гадния Андре“. Обаче не, това е филм за едно шантаво маце. Как се нарича тя, кукло?

— Холи Голайтли.

— Дори името ѝ е шантаво. Холи Лъжливата курва, така е трябвало да се казва. Карала разни типове да я водят по шикозни ресторанти. А те, естествено, очаквали след това да ѝ свалят гащите. Но след като си изяждала страхотно скъпата вечеря, тя ги молела да ѝ дадат малко пари, за да отиде до тоалетната. Никога не съм влизал в тоалетна, дето трябва да се плаща, ама предполагам, че богатшите правят такива неща. После се измъквала от ресторанта и те никога не получавали онова, за което са платили. Не лягала с тях, но ако питате мен, пак си е била курва.

Стигнаха до шестия етаж.

— Къде е шестстотин и десета стая? — попита Тод.

В светлината на миньорските лампи се виждаха вратите с потъмнелите номера на тях.

— Шестстотин двайсет и две е вдясно. — Джей Ди насочи лъча на фенерчето си към дървото, израснало на пода.

— Тогава шестстотин и десет е в обратната посока. — Тод им направи знак с пистолета да продължат.

— И много тъпо завършва — продължи Мак. — Предполага се, че главният герой е някакъв много умен писател. Той знае, че на мадамата ѝ плащат, за да носи съобщения на един гангстер в затвора. Знае, че тя се готви да се жени за южноамерикански милионер, за да му пипне парите. Обаче тъпият герой пак се влюбва в нея. Накрая двамата са на улицата в дъжда и търсят една котка, която тя е изхвърлила, после я намират и започват да се целуват. И музиката става много сълзлива, а пък аз си мисля: „Бягай, тъпо копеле! Бягай с всички сили от тая курва! Тя ще ти разбие сърцето и ще те зареже, щом се появи някой мангизлия!“.

— Освен всичко това, хареса ли ти филмът? — Джей Ди се изсмя.

— Дявол те взел — изведнъж кресна Вини на Бейлинджър, — аз щях да съм с вас! — Толкова беше бесен, че не можеше да се сдържа. — Професорът трябваше само да ме попита и аз щях да съм с вас! Да не мислиш, че на мен не ми трябва пари? Получавам келява заплата в едно училище, където хлапетата бият учителите, защото им дават домашна работа. Аз нямам богати родители като Рик. По дяволите, баща ми умира от емфизем. Той няма здравна застраховка. Аз мога само да плащам проклетите му сметки за лечението! Ако ме бяхте попитали, щях да съм с вас!

— Ето един тип, дето знае, че парите са всичко! — възторгна се Мак. — Ако имаш мангизи, не само ще платиш сметките за лечението на стареца. Ами и Холи Лъжливата курва ще е твоя.

— Сигурен съм, че е така — каза Тод. — Ето я шестстотин и десета стая.

33.

Имаше табелка с надпис: НЕ ВЛИЗАЙТЕ.

Тод натисна вратата, но тя се оказа заключена.

— Нищо чудно. — Бейлинджър полагаше усилия да поддържа разговора. — Кора и Рик не успяха да намерят ключовете за няколко стаи, включително за шестстотин и десета. Липсващите ключове сигурно са на затворените стаи.

— Е, ако се чудиш защо ти и твоите приятели сте още живи, една от причините е, че вие ще свършите тежката работа. Ние хич няма да се напругаме.

— Но това не е единствената причина — каза Мак, гледайки към Кора.

— А и старецът ще ни помогне да се вмъкнем в трезора — обади се Джей Ди. — Оставете го на пода.

Бейлинджър и Вини го послушаха, като настаниха професора колкото бе възможно по-удобно. Бейлинджър изпита облекчение, че може да стои прав, без да подпира някого. Искаше му се ръцете му да бяха свободни, за да може да ги разтрие.

— А сега отворете тази врата. — Тод светна с едно джобно фенерче.

— Но как? — попита Франк.

Тод насочи пистолета към него. Светлината го накара да примижи.

— Адски ми е неприятно, когато ми възразяваш.

— Рик, Вини, елате да ми помогнете.

Носът на Рик бе покрит със съсирена кръв и изглеждаше ужасно.

Макар че китките му бяха залепени с лейкопласт, Вини успя да натисне дръжката, но вратата не помръдна.

— Аз ще натискам, а вие се опитайте да я разбиете!

Мак се засмя.

— Сега сме равни. Те ще работят, а ти ще си стоиш.

Бейлинджър и Рик се засилиха и едновременно удариха с рамене вратата. Стената се разтресе. Отстъпиха назад и повториха, последва гръм и трясък, но вратата не помръдна.

— Като че ли има метална сърцевина. — Рамото на Бейлинджър пулсираше от болка.

— Не ми пука, ако ще да е от стомана. Отворете я!

— Сега е мой ред да натискам дръжката — каза Рик и избута Вина настрана.

Той се присъедини към Бейлинджър, двамата се засилиха и удариха вратата с цялата си тежест.

— Можем да я блъскаме цял ден — изпухтя Франк. — Няма да помръдне.

— Е, най-добре е да измислите как да я отворите — каза Тод, — защото започвам да губя търпение. А когато изгубя търпение...

— С лоста. Това е единственият начин. Или с чука.

— А може би ще искате да ви дадем и ножове, за да си прорежете път през стената. Или пък — пистолета, за да стреляте в ключалката — ехидно подхвърли Мак.

— Не мисля, че това ще е от полза.

— Радвам се да го чуя — каза Джей Ди. — За миг си помислих, че искате оръжие.

— Трябва ни само лостът.

— О, определено. У кого е лостът?

— У мен — каза Мак. Обръснатата му глава отразяваше светлината от лампата на Бейлинджър.

— Дай им го!

Мак измъкна лоста от раницата си.

— Е, момчета, нали няма да ви хрумне да използвате това нещо срещу нас?

— Просто искаме да отворим вратата.

— Защото, ако ни нападнете, знаете какво ще се случи, нали?

Всички замълчаха.

— Не, струва ми се, че не знаете — каза Джей Ди. — И трябва да ви покажа.

Джей Ди се приближи до групата. Изведнъж сграбчи с една ръка Рик за врата и пъкна другата си ръка под колана на гърба му.

— Ей, какво правиш!

Но Джей Ди вече буташе Рик с всички сили към перилата.
— Не! — извика Франк.

Този път, като стигна до ръба, Джей Ди не избута Рик обратно.
Вместо това се засили, внезапно спря и блъсна Рик през перилата.

34.

— Неее!

Рик изчезна в тъмната бездна. Пронизителният му вик заглъхна.
Настана мъртва тишина.

Някъде долу се чу приглушен трясък. Ехото замря.

Бейлинджър сякаш онемя. Имаше чувството, че виси в пространството между два удара на сърцето. Не можеше да помръдне.

Мълчанието наруши Джей Ди, който впери поглед във фоайето шест етажа по-надолу.

— Какво знаете вие? Виждам малка светла точица — лампата му е оцеляла след падането.

— Как беше онзи стар виц? — обади се Тод. — Не падането те убива, а приземяването.

— Е, кукло, сега аз ще танцувам с теб — каза Мак.

Кора се свлече на пода. Устните ѝ едва се раздвижиха и промълвиха:

— Не.

В светлината на миньорската си лампа Бейлинджър забеляза безумството в погледа ѝ.

— Не! — прошепна тя.

Вените на шията ѝ изпъкнаха. Писъкът ѝ изпълни шестия етаж, заглушавайки свиренето на вятъра в дупките на таванския прозорец.

— Добре, добре, разбрахме! — Тод насочи лъча на фенерчето си право в очите ѝ. — Мъчно ти е за него! Свиквай с това и млъкни или и ти ще хвъркнеш през перилата!

— Не и преди аз да съм приключил с нея — каза Мак.

Писъкът ѝ отново отекна в тъмнината.

— Някой да я накара да млъкне — предупреди Тод. — Аз не се шегувам. Ако не престане...

Бейлинджър се приближи и коленичи до свляклата се на пода Кора.

Тя продължаваше да пищи.

Той постави завързаните си ръце върху рамото ѝ.

— Престани, Кора!

Сълзи се стичаха по лицето ѝ. Писъкът ѝ премина в ридание, което изпълни мрачните пространства в хотела.

Бейлинджър сграбчи ръката ѝ, стисна я и я разтърси. Тялото ѝ се тресеше, обезумелият ѝ поглед блуждаеше в тъмнината. Тя пое дъх на пресекулки и отново изпищя. Франк ѝ зашлеви шамар и Кора изведнъж млъкна.

Лицето ѝ пламна. Изглеждаше шокирана. Очите ѝ останаха разширени, но немигащи. Раменете ѝ се отпуснаха и тя се свлече до стената.

— Не биваше да я удриш толкова силно — едва отрони Вини.

— Това я накара да млъкне, нали? — каза Тод. — Заклевам се, че като нищо щях да я изхвърля през перилата.

Ужасен, професорът лежеше на пода.

Мак потупа с лоста дланта си.

— Е, сега вече знаете какво ще ви се случи, ако се опитате да използвате това срещу нас. Отворете тая врата.

Той постави лоста на пода и се отдалечи заднишком.

Бейлинджър опита да се овладее. Ръцете му трепереха, когато вдигна лоста и го пхна между вратата и касата. Напрегна се и натисна, полетяха трески.

— Не — простена професорът. — Ние не унищожаваме миналото.

— Само крадете от него — обади се подигравателно Джей Ди.

— Вини, ела да ми помогнеш — каза Франк.

Шокираният мъж се присъедини към него. Хвана лоста и Бейлинджър усети, че и неговите ръце треперят. Дватамата натиснаха рязко, отново полетяха трески.

Дървото се счупи, сякаш изтреця пушка. Ушите на Бейлинджър писнаха. Вратата изведнъж се отвори. Тъмнината ги приканваше да влязат.

— Оставете лоста на пода и отстъпете назад — предупреди ги Тод.

Подчиниха се. Мак взе лоста и го върна в раницата си.

— А сега да намерим трезора — каза Тод.

Бейлинджър и Вини помогнаха на професора да се надигне.

— Кора. — Гласът на Вини звучеше несигурно. — Трябва да тръгваме.

Но тя не помръдна. Лежеше там, както се бе свлякла до стената. Главата ѝ бе клюмнала. Лампата осветяваше коленете ѝ. Гърдите и раменете ѝ се разтърсваха от тихи ридания.

— Аз ще я доведа вътре — каза Мак.

Той я изправи на крака. Прегърна я през кръста, докосвайки гърдите ѝ, и я поведе към отворената врата.

— Не ме докосвай! — Тя се замята в ръцете му.

В този миг Франк извика:

— Подът!

— Какво? — стъписа се Мак.

— Първо трябва да пробваш пода! В някои стаи дъските са прогнили. Тъкмо това се случи и със стълбището!

Мак рязко се отдръпна.

— Вие тримата влезте първи — нареди Джей Ди.

— Ако е изгнило, дебелият старец ще пропадне — каза Тод.

Те се приближиха. Като поддържаше тялото на професора, Бейлинджър вдигна крак над прага и натисна пода. Дъските изглеждаха здрави. Натисна още по-силно, но подът не поддаде.

— Готови ли сме? — попита той.

— Защо не? — с треперещ глас каза Вини. — Както вървят нещата, ако не умрем от едно, ще умрем от друго.

35.

Светлината на лампите им проряза мрака, показвайки на Бейлинджър, че стаята е по-голяма от онези, които бяха проучили досега. Вцепенен от смъртта на Рик и от мисълта за своя неизбежен край, той огледа неясните очертания на мебелите. Намираха се във всекидневната на апартамент.

Мак въведе Кора, следваха ги Джей Ди и Тод. В светлината на фенерчетата и на останалите четири миньорски лампи се виждаха кресла, дивани и маси — някакво странно съчетание от черни, червени и сиви цветове.

— Ще им трябва повече светлина, за да открият трезора — каза Тод. — Някой спомена за намерени свещи.

— При мен са. — Мак пусна Кора, която остана неподвижна. Така беше потънала в мъката си, че почти не реагираше.

Той свали раницата си и извади найлонова торбичка със свещи и водонепроницаема кутийка кибрит. Запали една и я сложи в цилиндричен свещник от хром, поставен на една маса до стената. Пламъчето потрепна, а след това ярко засвети. Мак обикаляше из стаята, палеше нови свещи и откриваше нови свещници, в които да ги сложи, или накапваше восък върху масите и ги залепваше. Трепкащите пламъчета накараха Бейлинджър да изпита усещането, че се намира в осквернена църква.

На дължина стаята беше колкото останалите, но изглеждаше три пъти по-широка. Виждаха се прозорец с луксозен капак, врата и още един капак — всичките от метал, покрит с прах. Представи си как Даната е гледал през широките прозорци към дъсчената пътека, плажа и океана. Осъзна, че след смъртта му Карлайл също е стоял в тази стая, наслаждавайки се на гледката, изпълвайки неговото пространство. Но само нощем. Денем пейзажът навън би го ужасил.

Звукът от нечии стъпки накара Бейлинджър да се обърне — Джей Ди се връщаше, след като бе проверил какво има зад двете врати вляво.

— Дрешник и спалня — каза Джей Ди. — В банята се влиза през спалнята. Всичко е нормално.

Те включиха миньорските лампи, осветявайки тъмните пространства между свещите.

— В онези времена не е имало телевизия — каза Мак. — Как ли си е прекарвал времето? Сигурно се е отегчавал до смърт.

— Ето така. — Бейлинджър посочи една масичка за карти в ъгъла. „Продължавай да поддържаш разговора“, повтори си той.

Стараейки се да следва примера му, Вини посочи някакъв странен предмет — правоъгълен, с издут полукръг отпред. Беше черен с червени ръбове.

— Какво е това?

— Радио.

— Добре са го маскирали, не ще и дума. Какво е това, лъскавото, от което е направено?

— Бакелит — обясни Вини. — Ранна разновидност на пластмасата.

— И тези разтворени списания, все едно Даната просто е отишъл да се изпикае — каза Джей Ди. — „Ескуайър“, „Сатърдей Ивнинг Поуст“. За това никога не съм чувал.

Мак се приближи до един шкаф за книги, също черен с червени ръбове. „Отнесени от вихъра“. „Как да печелим приятели и да влияем на хората“. Аха, Даната е имал влияние върху другите хора и още как! С дулото на пистолета, опряно в слепоочието.

Бейлинджър все така се взираше в осветената от свещите стая. Не можеше да надмогне случилото се. „Още една запечатана капсула на времето“, помисли си той. Ужасяващият писък на падащия Рик отекваше в съзнанието му.

— Ще ми обясни ли някой какви са тези мебели? — попита Тод.

— Стил арт деко — промълви професорът.

Уморени да чакат, за да получат позволение, Бейлинджър и Вини го настаниха на един диван с черни възглавнички, украсени с червени ширити по ръбовете. Страничните облегалки бяха лакирани, десетсантиметрова хромов ивица опасваше седалката.

— Архитектурен стил и стил мебели от 20-те и 30-те години — примирено обясни Вини. Гласът му звучеше немощно. Но въпреки това си наложи да продължи да говори, съзнавайки, че докато е

полезен, има шанс да остане жив. — Името идва от една художествена изложба в Париж през 1925 година. *Exposition Internationale des Arts Décoratifs Industriels et Modernes*.

— Говори разбираемо.

Вини дишаше тежко.

— Означава Международна експозиция на индустриални и модерни художествени декорации. Arts Décoratifs е било съкратено на арт деко. Индустрия и изкуство. Казано по-просто, това е един опит всекидневната да изглежда като нещо средно между фабрика и художествена галерия.

— С промишлени материали. — Професорът изтощено се облегна на дивана. Като че ли и той започваше да разбира, че ако не е полезен, в най-скоро време ще умре. — Стъкло, стомана, хром, никел, винил, японски лак, твърда гума.

— На пръв поглед не изглеждат привлекателни — упорито продължи Вини. — Но ги правели от лъскав фурнир и с извити и чувствени форми. Погледнете този стол. Парче лакирано дърво, черно с червени ръбове, оформено като наклонено S и приличащо на леко вълнуващо се тяло. Или тези цилиндрични стоманени крака на масичката за кафе ей там. Искат ти се да ги погалиш.

„Престани да говориш така. Не насърчавай сексуалните мераци на Мак“ — помисли си Франк.

— Или пък тази лампа — посочи Вини, — която е направена от три цилиндъра от никел, поддържащи абажур от матирано стъкло.

В светлината на свещите и фенерчетата се виждаха мебели, които говореха за преклонението на създателя си пред геометрията — с формата на кръгове, овали, квадрати...

— Понякога мебелите не са удобни на вид, макар че всъщност не е така — каза Вини. — Диванът например, на който е седнал професорът. Облегалката от японския лак изглежда твърда, това впечатление се засилва и от ръбестите странични облегалки. Но те са проектирани като измама, защото меките възглавнички от винил всъщност са много удобни. Нали така, професоре?

— Кармин Даната е можел чудесно да си подремне тук.

— Но не и ти — обади се Джей Ди. — Огледах всички стаи. Къде е трезорът?

Конклин безмълвно отвори уста.

— Изгубил е много кръв — каза Бейлинджър. — Обезводнен е. Джей Ди извади шише с вода от раницата си и го подхвърли на Франк.

— Смажете му частите.

Мак се изкиска.

Бейлинджър отви капачката и подаде шишето на професора, но той като че ли не го забеляза, затова го приближи до ранените му устни и му помогна да пие. „Ако до два часа не го вкараме в отделението за спешна помощ, ще развие гангрена — помисли си той. Вода капеше от устните на професора и попиваше в брадата му. — Използвай тази възможност“, каза си Бейлинджър, вдигна шишето и жадно пи от топлата вода.

— Къде е трезорът? — настоятелно попита Мак.

Зловещ шепот го накара да се обърне.

— Лунна... река — тихичко си пееше Кора. Тя се поклащаше в унес, сякаш чуваше някаква своя музика, призрачния припев на мелодията, която мъртвият ѝ съпруг бе свирил за нея. Очите ѝ бяха широко отворени, но тя като че ли не виждаше нищо пред себе си. Бейлинджър имаше смуцаващото усещане, че тя танцува с някого бавно, гърди до гърди, без да помръдва на милиметър от мястото, където бе застинала. Под трепкащата светлина на свещите по бузите ѝ се стичаха сълзи.

— Тя е твоето гадже — рече Тод на Мак. — Направи нещо и я накарай да млъкне.

Конклин събра сили да се намеси. Бейлинджър забеляза, че раненият мъж се опитва да отвлече вниманието от Кора.

— Трезорът е скрит, това е била идеята. — Професорът се облегна назад върху дивана и притвори очи. — Ако хората са знаели, че тук има трезор, щели са да се питат какво има вътре.

— Къде е скрит? — попита Тод.

Конклин не отговори.

— Ако не знаеш, защо те доведохме тук, мамка му!

— Ще го намерим. Вини, помогни ми.

Бейлинджър усещаше, че похитителите им се изнервят.

И по-рано е бил на такова място, и по-рано е чувствал същото, под чувала, завързан около главата му. „Трябва да продължим да ги

караме да си мислят, че сме им от полза“ — рече си той. И бързо се обърна към Мак:

— Дай ми лоста.

— Нямам такова намерение.

Кора продължаваше да си пее тихичко, поклащайки се в унес, сякаш танцуваше с призрак. Празните ѝ очи блуждаеха в полумрака.

— Скитници... — пееше тя с пресекващ глас.

— Тази кучка ми играе по нервите — каза Джей Ди.

— Значи няма да получа лост? — намеси се Бейлинджър, за да привлече вниманието им. — Добре, тогава ще импровизирам.

Той взе един пепелник от неръждаема стомана от масичката, направена от дърво и хром, стисна го със завързаните си ръце и отиде до стената. Обзет от ярост, избута шкафа с книги и с все сила удари мазилката с ръба на пепелника, а шумът заглуши тъжната песен на Кора. От стената падна стилизирана картина на жена с коси, развети от вятъра, в открит спортен автомобил от 20-те години.

— Не! — промълви професорът.

Бейлинджър бавно се придвижваше покрай стената, като продължаваше да я блъска с пепелника. Мазилката се напука. Още една картина се стовари с трясък на пода.

— Оставете златните монети! — каза Вини на Джей Ди, повишавайки глас, за да надвие шума. — Този пепелник, дето той го разбива в момента, беше чисто нов. Можехте да го продадете за хиляда долара. А също и тези две картини, дето паднаха.

— Хиляда долара?

— Може би и повече. Същото се отнася и за хромовия свещник, и за вазите от зелено матово стъкло, и за табакерата от неръждаема стомана.

Мак я грабна от масата и я отвори.

— Все още има цигари вътре. — Извади една, но хартията и тютюнът се разпаднаха между пръстите му.

— Лампите, столовете, стъклените масички, диванът от японски лак. В идеално състояние са — продължаваше да изрежда Вини. — Като пресметнем всичко, в момента вие гледате четвърт милион долара и няма защо да се притеснявате, че правителството ще ви преследва, задето се опитвате да продадете монети, откраднати от монетния двор. Лесна работа е — намерете един камион, ние ще ви помогнем да ги

натоварите. Ще ви се усмихнем и ще ви помахаме, когато потегляте. Просто ни оставете на мира. Ще се закълна в Бога, че на никого няма да кажа за вас.

— Хиляда долара? — повтори невярващо Тод. — За един пепелник ли?

— Е, вече не. Сега той се превърна в боклук.

Бейлинджър преобърна една стъклена масичка и продължи да удря стената с пепелника. Масичката се разби на парчета.

— Ето, отидоха си двама хиляди долара — въздъхна Вини.

— Ей! — извика Мак на Бейлинджър. — Престани!

— Но ти ни нареди да открием трезора!

— И как ломенето на стената ще помогне?

— Не чуваш ли? Тя е куха поради празните места между напречните греди! — Така яростно бе удрял стената, че ръцете му пареха от болка. Гърдите му се повдигаха от неистовото усилие. — Трябва да продължа, докато откроя място, където не е кухо. Там ще е трезорът.

— Тогава защо стоиш? — обърна се Мак към Вини. — Помогни ми!

Вини грабна една ваза от неръждаема стомана и се насочи към стената.

— Колко струва това?

— Може би пет хиляди.

— Остави я. Вземи лоста. — Мак го хвърли в краката на Вини.

— Гледай да не удариш някого от нас с него — каза Тод. — Ще те прострелям право в очите.

Вини стисна лоста между залепените си ръце и фрасна мазилката. Зейна голяма дупка.

— Е, сега постигнахме нещо — каза Джей Ди.

— Страхотен пистолет — „Хеклер и Кох“, четирийсети калибър, така пише отстрани — обади се в този момент Тод.

Франк и Вини продължаваха да блъскат.

— По-мощен е от деветмилиметров, но не колкото четирийсет и пети калибър. Като в „Златокоска и трите мечки“. Нито прекалено много, нито прекалено малко. Точно колкото трябва. Четирийсети калибър, с полицейски заряд, нали така?

Бейлинджър продължаваше да блъска стената с пепелника.

— Ей, юнако, зададох ти въпрос — каза Тод. — На теб говоря, спри и се обърни!

Бейлинджър се извърна, запъхтян.

— Четирийсети калибър, това е полицейски пистолет — продължи Тод.

— Аз не съм ченге.

— Сигурно. Колкото повече гледам тоя пистолет, толкова по-особен ми се вижда. Има затвор с две ръчки, така че да можеш да го зареждаш, с която си искаш ръка. Зад спусъка има лостче за освобождаване на магазина, което можеш да достигнеш и с двете ръце.

— Тези екстри обикновено са за стрелци леваци.

— Да бе, как не се сетих? Я ми кажи пак как се казваш?

— Франк.

— Е, Франк, докато твоето приятелче поработи вместо теб, защо не ни разкажеш за себе си?

— Хайде да ни убедиш, че не си ченге — обади се Мак. Вини спря.

— Ей, дългоушко, никой не ти е наредил да спираш — ядоса се Джей Ди.

Кора хлипаше и пееше с безизразно лице.

Вини удари стената с лоста.

— Франк, ти може би не ни приемаш сериозно — каза Тод.

— Повярвай ми, приемам ви прекалено сериозно.

— Тогава говори — рече Мак. — Убеди ни, че не си ченге.

— За да не те застреляме — добави Тод.

36.

Много бавно и внимателно Бейлинджър остави пепелника. Не желаше да им каже онова, което искаха да знаят, но не виждаше друга възможност. Навярно това щеше да му помогне да се сближи с тях.

— Аз съм бивш военен.

— И откъде тогава познаваш професора? — попита Тод.

— Учех в неговия курс.

— Не виждам връзката.

— Бях в Ирак.

— И какво от това?

— Първата война в Залива. „Пустинна буря“ през 1991 година. Бях рейнджър. Но след като се прибрах у дома в Бъфало, се разболях. Повали ме треска.

— Не съм те питал за медицинското ти досие. Искам да знам само...

Вини проби още една дупка в стената.

— В болницата на ветераните в Бъфало все ми повтаряха, че това е тежък грип. След това чух, че много други от ветераните са болни, и най-накрая вестниците и телевизията започнаха да го наричат Синдром на войната в Залива. Военните казаха, че Саддам Хюсеин може да е използвал биологични или химически оръжия срещу нас.

— Пак бягаш от въпроса ми...

— Или че болестта се разпространява от пясъчни бълхи. В пустинята има страшно много насекоми.

— Искам да ми докажеш, че не си ченге, а ти ми разказваш историята на живота си.

— Но колкото повече четях за тази работа, толкова повече подозирах, че болестта се дължи на обеднения уран в нашите артилерийски снаряди. Уранът втвърдява бойната глава и тя по-лесно пробива вражеските танкове.

— Уран ли? — намръщи се Вини.

— Ей, дългоушко — тросна се Тод. — По-малко се послушвай, повече руши. Прекалено близко си до онази свещ. Отмести я, преди да е станала бяла.

— Военните твърдяха, че уранът е безопасен. — В очите на Бейлинджър проблесна ярост. — Но чух, че карал гайгеровия брояч да цъка. По време на „Пустинна буря“ изстреляхме страшно много артилерийски снаряди. Вятърът навя дим и пясък върху нас. Изминаха години, преди отново да се почувствам нормално. Това сложи край на военната ми кариера.

— И точно тогава ли стана ченге?

— Казвам ти, че не съм ченге. Местех се от една работа на друга, главно бях шофьор на камион. След това започна втората война в Ирак. — Бейлинджър млъкна. Той се приближаваше все повече към предишния си кошмар. Започна да се поти. Питаше се дали ще успее да си наложи да говори за това, но нямаше избор. — Нашите военни разшириха прекалено много дейността си. Големи фирми, които се опитваха да изградят отново Ирак, наемаха цивилна охрана за своите конвои. Персонал от бившите отряди със специално предназначение. Имаха толкова голяма нужда от хора, че наемаха дори такива като мен, които известно време не са били на служба. А заплащането беше невероятно високо. Сто двайсет и пет хиляди долара за една година, за да пазиш от засади камионите с доставките.

— Сто двайсет и пет хиляди? — Тод беше впечатлен.

— Но после условията се влошиха, още конвои бяха ударени и заплащането стана още по-добро: двайсет хиляди на месец.

— По дяволите, та ти си богат!

— Почти. Компаниите плащаха месечно, защото имаше твърде малко желаещи да се превърнат в мишени. Човек трябваше да е много зле у дома — лоши перспективи за работа, липса на близки хора. Като мен. Искам да кажа, че там беше направо страшно. По целия път снайпери и мини. Повечето мъже не оцеляваха дълго. Едни бяха убити, а други казваха: „Всичко това да върви на майната си“, и напускаха. В моя случай... — Бейлинджър млъкна за малко, слушайки как Вина блъска стената с лоста. — Аз имах шанса да прибера само един чек за заплата.

— Само един ли? По дяволите, какво се случи?

„Най-накрая ги държа“, помисли си Франк.

— Охранявах един конвой. Нападнаха ни. Експлозия ме събори и съм загубил съзнание. — Побърза да претупа разказа си, защото не искаше да си спомня за болката, стрелбата и писъците. — Когато дойдох на себе си, бях вързан за един стол в някаква воняща стая. Повечето от вонята идваше от един чувал, който бяха омотали около главата ми.

Тримата похитители го гледаха изумени.

— И какво стана? — попита Джей Ди.

— Един иракски бунтовник ми каза, че ще ми отреже главата.

37.

Вини спря да удря с лоста и го погледна.

В настъпилата тишина Кора се свлече на пода и обгърна коленете си. Очите ѝ бяха съвършено безизразни.

— Ще ти отреже главата ли? — Тод се намръщи.

— След като ме държаха часове наред вързан на онзи стол, така ми казаха. Бях целият в синини и рани. Пикочният ми мехур щеше да се пръсне... Удържах, доколкото можах. Напиках се. Седях в урината си, а после и в лайната си. — Споменът го грабна. Страхуваше се, че ще повърне. Имаше чувството, че говори все по-бързо. — Щяха да ме заколят, но първо трябваше да се изфукат, че са ме хванали. Сложиха видеокамера, а сетне, разбира се, трябваше да докажат кой съм, затова махнаха чувала от главата ми. След като престанах да присвивам очи, видях, че се намирам в една разнебитена стая с бетонни стени, обграден от половин дузина мъже. Носеха качулки с отвори за очите и устата. Онзи тип, дето ме заплаши — само той единствен говореше английски, — беше пъхнал главата си през една дупка на дългите си одежди. Отдолу държеше нещо и не беше трудно да се досетя, че това е сабя. Видеокамерата беше сложена на един триножник пред мен. На нея имаше червена лампичка, която непрекъснато мигаше, а той ми нареди да си кажа името и за кого работя и да моля всички американци да напуснат Ирак, иначе онова, което щеше да се случи на мен, щяло да сполети и тях. — Бейлинджър знаеше, че говори прекалено бързо, но не можеше да се контролира и продължаваше да изстрелва думите една след друга. — Не знаех в продължение на колко време съм бил в безсъзнание след експлозията, откога не бях нито ял, нито пил. Име, чин и личен номер — на това ни бяха научили като рейнджъри. Бях дяволски сигурен, че няма да моля американците да напуснат страната, но нямаше нищо лошо в това да спечеля време и да си кажа името. Когато се опитах да говоря, от устата ми излязоха някакви грачещи звуци. Те разбраха, че трябва да ми дадат вода, за да мога да кажа нещо. Някой пъхна гърлото на бутилка в устата ми. Преглътнах, усетих

как водата се стича по брадичката ми. После дръпнаха бутилката и онзи тип ми нареди да си кажа името пред камерата. Отново се опитах, но не можах. Дадох ми още вода. И на третия път, когато не успях, онзи тип, дето знаеше английски, извади сабята. Стоях така няколко секунди. Няма минало. Няма бъдеще. Само сега. Само тази сабя. Заклех се в себе си, че ще издържа. — Бейлинджър разказваше своята история както винаги — с едни и същи думи, със същата стремителна бързина, както стократно я беше разказвал на психиатъра. — Не знам как го направих, но успях да произнеса името си. Онзи свали сабята и ми нареди да обясня за кого работя. Това беше същото като чина и личния номер, нищо лошо. Затова казах пред камерата името на компанията: „Блекуотър“. Продължавах да се старая това „сега“ да трае колкото е възможно по-дълго. След това той ми нареди да се моля за живота си. Помислих си: „Че какво му е лошото на това да се моля?“. Знаех, че всъщност няма да е за хубаво, но поне щях да си удължа миговете на този свят. Ала въпреки това не го направих. — Говореше все по-бързо и по-бързо. — От страх гласът ми пресекваше. Задавях се и трябваше да ми дадат още вода, но пак не можех да произнеса тези думи, затова онзи извади сабята отново. Животът ми беше към края си, когато изведнъж стените се разтресоха. Стаята се изпълни с прах, падаха парчета бетон, ушите ми пропищяха. Мъжете с качулките си викаха уплашено нещо един на друг. Отвориха вратата и слънцето ме заслепи. Последва още една експлозия навън. Някои грабнаха пушки. Двама ме хвърлиха в една друга стая, малка, с пръстен под, и ме заключиха. Чух ги как се отдалечават тичешком. Последва още една експлозия. Артилерийски огън. Когато ме бутнаха в стаята, все още бях вързан за стола. При падането той се строши. Измъкнах се от счупените парчета. Бях целият в пикня и лайна, ръцете ми все още бяха вързани отзад. Но можех да се движа и когато се измъкнах от стола, успях да прехвърля вързаните си ръце под бедрата си. Ето така. — На трепкащите пламъчета на свещите Бейлинджър вдигна завързаните си ръце.

— И какво стана? — попита Джей Ди.

Франк отново зараказва бързо:

— Артилерийският огън и експлозиите ставаха все по-мощни. На прозореца имаше дървен капак. Задърпах го, но той беше прикрепен здраво отвън, затова грабнах седалката на стола и заудрях с

нея. Не мога да ви опиша колко силно блъсках. Най-накрая разбих капака. Промъкнах се през дупката и се строполих отвън. Не си позволих да припадна от болка. Трябваше да продължа напред. Хората наоколо бягаха панически от взривовете. Следващата експлозия ме събори на земята. Този път изгубих съзнание и когато дойдох на себе си, осъзнах, че взривът е дошъл откъм сградата, където ме бяха затворили. Беше я изравнил със земята.

— И после как се спаси? — интересува се Тод.

— Рейнджъри от американски патрул ме намериха. Компанията, за която работех, уреди лечението ми. Бях в Ирак само от две седмици, ала ми дадоха цялата месечна заплата. Платиха ми самолетния билет до дома. Бяха ми осигурили застраховка. Петдесет хиляди, ако ме убият, двайсет и пет хиляди при раняване. От тях се издържах. Психиатърът от Болницата на ветераните казва, че имам посттравматичен стрес. Светът е жив кошмар. Има много стрес, особено ако си спомниш за един тип с качулка, който иска да ти отреже главата.

Осъзна, че е започнал да говори за себе си във второ лице. Психиатърът го беше нарекъл „дистанциране“. Гласът му трепереше. Сърцето му биеше силно, очите му помътнях.

— Е, сега вече знаете, че не съм ченге.

— Така ли? А как се събрахте с професора?

— Казах ви, че учих в неговия курс. — Дрехите на Бейлинджър бяха пропити с пот. — Когато живееш в непрекъснат кошмар, как можеш да избягаш от света? Ирак е навсякъде. Как да избягаш от шибания Ирак? Единственото, което исках, беше да се потопя в миналото. Моят психиатър ми каза, че ще ми е от полза да чета стари романи. Опитах Дикенс, Толстой, Александър Дюма. Но онази глава от „Граф Монте Кристо“, в която героя го слагат в чувал и го хвърлят през стената в океана, ми се видя твърде близка до реалността. Затова започнах да чета исторически книги. Биографиите на Бенджамин Франклин и Уърдсуърт и основаването на компанията „Ротшилд“ — всичко това е в сигурното и безопасно минало, случило се преди двайсети век. Големи, дебели томове, от които едва не получих херния. Колкото по-дебели, толкова по-добре. Колкото повече подробности, толкова по-хубаво. Как обичам бележките под линия. Единствените модерни романи, които прочетох, бяха от Джак Фини и Ричард

Матисън. „Отново и отново“ и „Моли времето да се върне“. Герои, които отчаяно искат да напуснат настоящето. Така силно се съсредоточават, че се пренасят в миналото. Де да можеше! Отидох в Държавния университет на Бъфало, престорих се на студент и слушах толкова лекции по история, на колкото успях да се промъкна. Когато професорът разбра, че не съм записан, си поговорихме в неговия кабинет. Разказах му за себе си, а той ми позволи да посетя още негови лекции. Преди един месец, след като го бяха уволнили от работа, ме помоли да му помогна. Каза, че ще имаме толкова много пари, че никога няма да ни се налага да се притесняваме за настоящето.

Тих тътен премина през сградата.

— С чувал на главата, а? — замисли се Тод.

Бейлинджър кимна.

— И през цялото време на тъмно — добави Мак.

— И след всичко преживяно си наложи да минеш през онези тунели, за да влезеш в хотела, да се изкачиш чак дотук в тъмнината — възкликна Джей Ди. — Трябва да си си припомнил много от случилото се в Ирак.

— На два пъти — с равен глас отвърна Франк.

Тътенът се чу отново.

— Много си издръжлив.

— Не смятам така.

— Ти спаси онзи дългоушко там, спаси и професора.

„Но Бог да ми е на помощ, не можах да спася Рик“, помисли си Бейлинджър.

— Да, истински герой — каза Тод.

Тътенът стана малко по-силен.

— Но ако се опиташ отново да бъдеш герой...

Тод вдигна пистолета, прицели се в Бейлинджър и стреля.

38.

Куршумът изсвистя покрай главата му и се заби в стената зад него.

— Исусе! — възкликна Вини.

— Спокойно, не го уцелих — каза Тод.

— Ушите ми писнаха! — Мак ги притисна с ръце. — За бога, защо не ме предупреди?

И ушите на Бейлинджър пищяха, но не чак толкова, че да не чуе отново онзи тътен.

— Не се прави на герой — рече Тод. — Иначе късметът ти няма да е с теб още дълго.

— Всичко, което искам, е да изляза оттук.

— Ще видим как ще стане. Засега ти си безполезен. Къде е трезорът?

— Какъв е този шум? — попита Мак.

— Ушите ти пищят.

— И аз го чух, някакъв тътен — каза Джей Ди.

— Сигурно е гръмотевица — предположи Бейлинджър.

Всички впериха погледи в тавана.

— Гръмотевица ли? — Вини поклати глава. — Не се предвиждат гръмотевични бури. Само превалявания в края на деня. Професорът каза... — Гласът на Вини секна. — Професоре?

Никакъв отговор.

— Професоре? — Вини тръгна към дивана.

— Остави лоста на пода, преди да се приближиш до нас! — предупреди го Тод и насочи пистолета към него.

Вини пусна лоста и прекоси стаята. Мина покрай Кора, която все така беше в шок и продължаваше да си тананика, и стигна до професора, който бе облегал глава назад със затворени очи.

Вини го побутна.

— Казахте ни, че според прогнозата за времето към края на деня ще има превалявания.

Очите на Конклин останаха затворени.

— Излъгах — уморено изрече той. — Следващата седмица идват от Службата за спасяване на имущество. Искан всички да ми помогнете тази вечер да проуча сградата. — Професорът въздъхна. — Утре вечер, след като покажем на Франк как да влезе в сградата и в трезора... — Конклин отново си пое дъх. — Той трябваше да се върне и да вземе толкова монети, колкото може да носи. Тази вечер и утре. Именно тогава трябваше да се случи.

— Каква гадост!

— Бях преценил, че ще излезем оттук, преди да започне бурята. — Брадатото лице на професора бе изкривено от разкаяние. — Явно съм сгрешил.

— Какво й е толкова на тая буря? — поиска да разбере Джей Ди.

— От нея зависи излизането ни оттук — отчаяно изрече Вини. — В зависимост от това колко силно вали, тунелите може да бъдат наводнени.

— Точно в момента имаме по-важни проблеми, вместо да се притесняваме за някакъв си наводнен тунел — каза Тод. — Просто ще трябва да изчакаме и да се опознаем по-добре.

— Точно така — каза Мак и сложи ръка върху рамото на Кора. — Просто ще трябва да намерим начин да си прекараме времето.

Сега тя беше седнала на пода, приведена напред, бе прегърнала свитите си колене и подпряла глава на тях. Като че ли изобщо не усети докосването на Мак.

— Остави я на мира — настръхна Вини.

— Накарай ме де!

Бейлинджър се опита да отвлече вниманието им.

— Да потърсим трезора.

— Твоята велика идея не свърши работа, умнико — каза Тод. — И от тази страна стената е куха. Ако тая работа с трезора и златните монети се окаже празни приказки...

Бейлинджър огледа дупките в стената. Надникна в тъмната спалня, след това обходи с очи страничната каса на вратата и пространството между стаите.

— Изглежда широко около метър и двайсет и пет. Боб, сигурен ли си, че в дневника не пише за сейф, вграден в стената?

— Трезор — промълви професорът, измъчвайки се от болката. — Карлайл все така го нарича.

— Тогава значи си губим времето с тая стена. Прекалено тясна е. — Бейлинджър огледа всекидневната, металните капаци на прозорците и вратата между тях. — И тук няма място за трезор. — Той надзърна в дрешника и видя вътре палта и костюми, всички в модния стил на 30-те години. Миризмата беше отвратителна. Франк смъкна дрехите и ги захвърли на пода във всекидневната, а след това влезе в дрешника и зачука по стената. — Нищо! Значи остава отгатъшната стена на спалнята или може би банята.

— По-внимателно, юнако — каза Тод.

— Ще имам нужда от осветление в спалнята. Вини, помогни ми.

Като изгледа гневно Мак, който все още държеше ръката си върху рамото на Кора, Вини последва Бейлинджър. Светлината на миньорските им лампи разкри тоалетна масичка от черен японски лак с червени ръбове и хромова ивица в долния край, а отгоре — кръгло огледало. Имаше и един стол за четене в същите цветове.

Такова беше и леглото, макар че Бейлинджър не го забеляза, докато с Вини не го избутаха по-надалеч от стената. Застанали на прага, Тод и Джей Ди светеха с джобните си фенерчета, докато Бейлинджър удряше по кухо ечащата мазилка.

— Черно и червено — каза Тод. — За кого се е мислил Даната, за Принца на мрака ли?

— Сигурен съм, че всички застреляни от него са вярвали в това — обади се Франк.

Вини взе един пепелник от нощното шкафче.

— Ще проверя в банята.

Докато замахваше с лоста, Бейлинджър чу как Вини удря в банята. Дори от разстояние кухият звук подсказваше, че няма нищо и зад онази стена. След като провериха навсякъде, той отстъпи назад. Дишаше тежко и осветяваше с миньорската си лампа направените дупки.

— Нищо няма!

— Остави лоста! — предупреди го Тод.

Като го хвърли на един стол, Франк влезе във всекидневната.

— Боб! — събуди той професора. — Опитай да си спомниш какво пишеше в дневника. Не се ли споменава за някакво друго

място, където би могъл да е трезорът?

— Всичко това са лъжи! — ядоса се Джей Ди.

— В апартамента на Даната — каза Конклин. — Може би на тавана. В пода. Ох, боли ме!

Бейлинджър огледа внимателно ранения му крак. Не беше протекла кръв през лейкопласта, но кракът изглеждаше страшно подут. „Преди половин час трябваше да сме го качили на линейката“, помисли си той.

— Усецаш ли пулсиране?

— Непрекъснато ме мъчи остра болка.

„Може да е останала някоя тресчица в раната“. Бейлинджър сложи ръка върху челото на професора.

— Тресе го.

— Глупости — каза Тод.

Мак продължаваше да разтрива рамото на Кора.

— Къде е санитарната чанта? — попита Бейлинджър. — Трябва да му дадем още болкоуспокояващи.

— Ние ли? — възкликна Джей Ди. — Нас ни интересува друго...

— Добре, ако успея да намеря трезора, ще му дадете ли болкоуспокояващите?

— Това ми звучи като сделка.

Франк трескаво мислеше.

— Таванът не става. Даната сигурно е искал да има лесен достъп до трезора. Тогава е подът! Вини, донеси лоста. Може да има капак на пода.

Вини не отговори, той гледаше ръката на Мак върху рамото на Кора.

— Вини, лостът! — Бейлинджър избута мебелите настрана, вдигна килима и коленичи. Между дъските нямаше видими пролуки. — Трябва да разчистим стаята, да преместим всички мебели. — Лампата му освети първата стена и дупките, които двамата с Вини бяха направили в нея. Той потръпна от осенилото го прозрение. — Зад тази стена има много празно място. — Насочи светлината на миньорската лампа към най-голямата дупка. — Дяволски много празно място!

Пъхна ръце в дупката и се опита да откърти ръба на мазилката, но тъй като китките му бяха овързани, не успя да го хване.

— Лостът? Къде е...

Вини изведнъж се озова до него и заби лоста в дупката, отчупвайки парче от мазилката.

— Вътре има нещо!

— Трезорът ли? — бързо попита Джей Ди.

Вини откърти още от мазилката.

— Не, не е трезорът! — Бейлинджър хвърли отломките на пода.
— Прилича ми на...

— Стълбище! — каза Вини.

— Какво? — Мак заряза Кора.

— Вито стълбище!

Вини продължи да разбива стената, а Бейлинджър изхвърляше отломките от мазилката. Скоро отворът стана достатъчно голям, за да може човек да се промуши през него.

Тръсъкът от изстрел накара Франк да потръпне. Един куршум се заби в стената до него.

— Стойте на място! — нареди Тод. — Никой да не влиза там, докато тази дупка не стане достатъчно широка, за да виждаме какво става вътре. Някой от вас може да се изкуши да хукне по тези стълби. Не забравяйте, че държим професора и... как й беше името... Кора.

— Кукличката! — обади се Мак.

— Ще застрелям всеки, който се опита да избяга. Разбрахме ли се? А сега направете голям отвор в тази стена.

Вини започна да удря с лоста, разширявайки дупката. Извивайки ръце, Бейлинджър успяваше да захване парчета от мазилката и да ги отчупи. Оголиха се тънки напречни греди, представляващи рамката, върху която бе прикрепена мазилката. Виждаше се все повече от пространството зад стената.

— По дяволите, тук отзад човек може да си направи купон — каза Тод.

Имаше около два метра празно пространство между всекидневната на Даната и стената на съседната стая. Вдясно, близо до балкона, спираловидно стълбище водеше надолу и нагоре. Беше направено от метал и на Бейлинджър му заприлича на гигантски тирбушон.

— За какво са използвали това чудо! — удиви се Джей Ди.

— Карлайл е построил стълбището, за да се движи тайно зад стените — обясни му Бейлинджър. — Хващам се на бас, че то стига

чак до приземния етаж.

— А аз се хващам на бас, че тук има и други стълбища — обади се Вини.

— Смахнатият, дето е построил този хотел, воайор ли е бил? — попита Джей Ди.

— Той живеел чрез другите хора. Трябвало е да ограничава контактите си, страхувал се е от нараняване. Страдал е от хемофилия.

— Какво е това?

— В кръвта на Карлайл не е имало съсирващи вещества. Най-лекото одраскване можело да причини кръвоизлив, който е невъзможно да бъде спряно.

— Значи той се е забавлявал, като е шпионирал гостите на хотела, така ли? — попита Тод.

Лампата на Бейлинджър освети стената от другата страна на тайния коридор. На всеки пет крачки се виждаше нещо като окуляр на микроскоп.

— От другата страна вероятно има миниатюрни дупчици, скрити до някоя картина или под стенна лампа. Лещите от тази страна увеличават образа.

— Можел, е да наблюдава как хората се събличат? — размечта се Мак. — Или как се къпят, как се чукат?

— А също как се карат — каза Франк. — Някой мъж се натрясква и пребива жена си, а тя сяда в топлата вана и се самоубива, като си прерязва вените.

— Или как някое момче използва бейзболна бухалка, за да размаже главата на баща си — обади се Вини. — Всички тези неща са се случили тук. В края на краищата с течение на времето във всяка стая се е разиграло нещо ужасно.

— Такава е била идеята за построяването на хотел „Парагон“ — каза Бейлинджър. — Карлайл е искал да види всички емоции — хубави и лоши, на които са способни човеците. Затова си е вдигнал умален модел на света.

— Да не мислиш, че ми пука за всичко това? — тросна се Тод. — Къде е проклетият трезор?

Бейлинджър погледна стълбището по цялото протежение на открития коридор. Погледът му спря върху една част от стената, успоредна на дългата стена във всекидневната на Даната, където

метални капаци закриваха прозорците, някога с изглед към тротоара и плажа.

— Между тези капаци има врата. Къде според вас води тя?

— Към балкон — предположи Вини.

— Или може би към зимна градина — каза Бейлинджър.

— Когато Даната е излизал през тази врата, той е стъпвал върху покрива на стаята под него. Хващам се на бас, че е имало зимна градина там. Сандъчета за цветя, в които са били насадени храсти и дървета. Маса и столове на открито, може би и шезлонг — да поседнеш удобно, да изпиеш едно питие, да наблюдаваш момичетата на плажа... Ето какво бих поискал аз. Но Даната е имал дълга кариера на бияч. Той не е преживял десетилетия, седейки на открито като последния глупак. Хората от съседните стаи биха могли да го видят. Например някой, чийто брат е бил убит от него, е можел да се изкуши да наеме съседната стая и да му пръсне главата, докато той си пие пиетието и наблюдава момичетата.

— А ти какво би направил на негово място? — попита Тод.

— Бих сложил допълнителни стени покрай двете стени на апартамента си. Пристройки, стигащи чак до края на вътрешния двор и на покрива. Стени, които да пречат на хората в съседните стаи да ме виждат.

— И какво от това, дявол го взел?

— Може би удължената стена от тази страна е широка точно колкото тайния коридор. Вероятно той стига чак до края на покрива. — Бейлинджър огледа внимателно двуметровия участък от стената в края на коридора. На височината на рамото му вляво и вдясно стърчеше по един болт. Без да поиска разрешение, той влезе в коридора и почука по стената. — Бие на кухо. — Отново огледа болтовете. — С тези вързани ръце не мога да ги отвинтя.

— Мини назад — нареди Тод и насочи пистолета към него.

Когато Бейлинджър застана на безопасно разстояние, Джей Ди пристъпи между двете тънки греди и се приближи до крайната стена. Той хвана болтовете с две ръце и ги разклати, но нищо не се получи.

— Неподвижни са.

— Дърпай по-яко. Мисля, че това са дръжки.

Джей Ди ги дръпна с все сила и залитна назад, когато една вътрешна преграда се отмести. Светлината от миньорските лампи и

фенерчетата прониза мрака и откри продължението на стълбицето.
— А ето го и трезора! — каза Франк.

39.

Трезорът се намираше на десетина крачки по-нататък и заемаше цялата височина и ширина на коридора. Имаше обшивка от черен метал, а вратата му беше от месинг, покрита от зелени петна, вече изгубила блясъка си. Бейлинджър си представи как е лъскала някога. По средата ѝ имаше дръжка и циферблат. В горния ѝ край беше изписано с релефни букви „Коригън Секюрити“ — името на вече несъществуваща компания, както предположи той.

— Трябваше да съборим стената, за да влезем — рече Вини. — А как е прониквал Даната?

Бейлинджър забеляза една ниша вляво. Той застана до мястото, където Джей Ди бе отместил вътрешната преграда, скриваща продължението на коридора. Преградата беше успоредна на стената, обърната към уличния тротоар на плажа. В десния ъгъл до стената имаше шкаф за книги. Франк не бе опитал да го премести, защото не изглеждаше да има нищо зад него.

Сега опита да го избута.

— Вини, ела да ми помогнеш.

Но и двамата не успяха да го помръднат.

— Ще донеса лоста — каза Вини.

— По-внимателно — предупреди ги Джей Ди.

— Почакайте малко.

Бейлинджър успя с доста труд да избута книгите от средната лавица, опипа вътрешната страна на шкафа и намери метално езиче. Щракна го нагоре и натисна шкафа. Той се отвори. Зад него се намираше нишата, която беше видял преди малко.

— Към вътрешната преграда, която стига до ръба на покрива, трябва да има отделение в този ъгъл — каза той, — нещо като декорация. Може би с храсти и цветя отпред, така че Даната да не гледа просто една празна стена, когато седи отвън. Отделението и зеленината пред него маскират външната част на нишата.

През отворения шкаф за книги Бейлинджър влезе в нишата, стигна до тайния коридор и се обърна с лице към трезора.

— Добре, това обяснява как Даната е влизал от всекидневната в трезора — рече Тод. — Но стълбището не го ли е дразнело? Този сейф не е бил чак толкова таен, щом и Карлайл е знаел за него. Освен това Даната би се запитал какъв ли противен тип е този Карлайл, щом му трябва подобно стълбище!

— Не смятам, че гангстерът е знаел за тайното стълбище — каза Бейлинджър. — Цялата му конструкция е извън зимната градина. Работниците не са имали причина да разбиват вътрешната стена.

— На мен ми пука само за трезора — не издържа Тод. — Отворете го!

Франк натисна дръжката и дръпна, но вратата не помръдна. Сърцето му се сви.

— Заключен е.

— Ти ни умоляваше да не убиваме стареца, понеже знаел как се влиза в трезора.

„Ето че стигнахме дотук — помисли си Бейлинджър. — До мига, заради който ни оставиха живи“. Плувал в пот, той си спомни за иракския бунтовник, който бе заплашвал да му отреже главата. Пред него отново изникна същият въпрос: „Как да направя така, че животът ми да продължи още малко?“.

Бейлинджър прекоси стаята и отиде при професора, който седеше облегнат назад, измъчван от силната болка.

— Боб, знаеш ли секретната комбинация?

— Може би. — Конклин простена.

— Може би ли? — изригна Тод. Татуировките по бузите му се раздвижиха и сякаш оживяха.

— Съсредоточи се, Боб. Това наистина е важно. Кажи ни как да проникнем в сейфа.

— Чрез налучкване.

— Ти луд ли си? — гневно извика Тод.

Конклин дишаше с усилие.

— Дневникът...

— Да, кажи ни за дневника — обнадежди се Франк.

— Карлайл е използвал една от шпионките, за да наблюдава как Даната отключва трезора. Видял е комбинацията.

— Какви са числата? — попита Мак.

— Карлайл е написал в дневника си, че Даната е използвал буквите на името си, за да състави комбинацията.

— И какво според теб означава това?

— Боб, да не би да става въпрос за някакъв шифър от букви и цифри? — попита Бейлинджър.

— Така ми се струва.

— Това не е достатъчно. — Тод се прицели в него.

Бейлинджър забеляза една масичка, поставена до дивана, на който седеше професорът. Прокара пръст по прашката ѝ повърхност.

— Това е азбуката. — Той пишеше с настървение. — На всяка буква съответства число. А е 1. Б е 2. В е 3.

— Схванахме шибаната идея — каза Мак.

— Даната. Д е 5. А е 1. Н е 14. А е 1. Т е 19. А е 1. Ако ги подредим, получаваме 51141191. Това трябва да е комбинацията: 51, 14, 11, 91.

— Гледай да излезеш прав — заплаши го Джей Ди.

Бейлинджър се втурна към открития таен коридор и стигна до трезора. Като се стараеше да спре треперенето на пръстите си, той набра 51 надясно.

— Не мога да си спомня другите числа. Вини, прочети ми ги!

Вини му ги издиктува.

Бейлинджър продължи, като завъртя на 14 наляво, 11 надясно и 91 наляво. С разтуптяно сърце завъртя ръчката и дръпна вратата. Тя не помръдна. „О, не!“ — изпъшка мислено Франк.

— Хайде да им видим сметката на всичките и да грабнем колкото можем повече от тези хилядадоларови свещници, пепелници и други боклуци — предложи Джей Ди.

— Ще запазим само момичето — каза Мак. — С кукличката имаме среща.

— Сбърках посоката! — прекъсна го Бейлинджър. — Трябваше първо да завъртя наляво, а не надясно!

Той завъртя на 51 наляво, 14 надясно, 11 наляво и 91 надясно. Молейки се наум, дръпна яростно дръжката, но вратата остана непоклатима...

— Край на историята — рече нетърпеливо Тод.

— Дай ми възможност да помисля! Теорията ми се вижда логична!

„Къде греша?“ — питаше се Бейлинджър. В този миг професорът промърмори нещо, но Франк успя да долови само последната дума: „... име“.

— Какво каза?

— Погрешно име. — Конклин се напрегна да говори по-високо. — Не е Даната.

— Той бълнува. — Джей Ди се приближи с лоста, готов да замахне. „Най-младият от групата явно най-много жадува за насилие“, осъзна в този момент Бейлинджър. — Нека да избавим старчето от мъките му.

— А през това време аз ще покажа спалнята на кукличката — въодушеви се Мак.

— Пробвай със собственото му име — рече Конклин.

— Кармин! — възкликна Бейлинджър. — Почакайте! — Той се приближи до една друга масичка и написа Кармин върху прашната повърхност. — К е 11. А е 1. Р е 17. М е 13. И е 9. Н е 14. Поредицата от цифри е 1111713914. Това е комбинацията. Пет групи цифри: 11, 11, 71, 39, 14.

— Пет групи ли? — попита Тод. — Преди малко ти беше сигурен, че са четири.

— Оставете професора на мира, той ни насочи! Ако това е вярната комбинация, вече си е спечелил правото да поживее още малко!

Сърцето на Бейлинджър се присви. И той се бореше само за това — за правото да поживее още малко. Но този път, въпреки тътена от гръмотевиците, които така много напомняше за приближаващи експлозии, нямаше да дойдат рейнджъри да го спасят.

— Покажи ни — каза Мак и ръцете му плъзнаха по раменете на Кора.

Тя не забелязваше нищо, очите ѝ се взираха неподвижно някъде в полумрака.

Бейлинджър изтича до трезора и се опита да закрепил клатещата се миньорска лампа на каската си.

— Вини, прочети ми числата!

Този път той започна обратно: наляво 11, надясно 11, наляво 71, надясно 39, наляво 14.

Тримата похитители пристъпиха в коридора и лъчите на фенерчетата им се насочиха към него. Избутаха Вини пред себе си.

— Хайде завърти ръчката, юнако. Дръпни вратата — заповяда Джей Ди.

„Моля те, Боже, моля те“, помисли си Франк и натисна ръчката. Изведнъж Джей Ди изкрещя.

40.

Като се обърна рязко, Бейлинджър видя как една тъмна фигура връхлетя върху Джей Ди и го събори на земята.

— Ти уби моя съпруг! — Кора беше взела един пепелник и го удряше с него. — Тоя изрод затри съпруга ми!

Джей Ди изстена.

Светлините неистово заподскачаха, чертаейки странни фигури в тъмнината.

— Изрод! — Кора се прицели с пепелника в зъбите на Джей Ди, той вдигна ръка, посрещна удара с китката си и отново простена.

— Не се меси! — Тод насочи пистолета си към Бейлинджър.

— И през ум не ми минава.

— Тя е твоето гадже — рече Тод на Мак. — Мислех, че я наблюдаваш. Оправи се с тая кучка!

— Махни я от мене! — кресна Джей Ди, яростно бранейки лицето си.

— Изрод, изрод! — Кора замахна с пепелника към челото на Джей Ди.

Но той блокира удара ѝ.

Мак я сграбчи и се опита да я дръпне назад, но яростта ѝ беше по-силна, отколкото очакваше. Изтръгна пепелника от ръката ѝ, но тя го заудря с юмруци.

— Наистина не ми се ще, но трябва да я фрасна. — Мак взе лоста. — Ужасна загуба.

— Не! — извика Бейлинджър. — Аз ще я спра!

Той се хвърли към Кора и тя попадна между завързаните му ръце като в примка. Започна да се бори, за да се измъкне, но Франк се извърна настрани и я отдалечи от Джей Ди. Стисна я здраво с цялото си тяло.

— Ти май свърши някаква работа — промърмори Тод.

— Тя ви е нужна, не я убивайте — извика Бейлинджър.

— О, да, особено на мен! — обади се Мак. — Но след това...

Джей Ди се изправи на крака, като бършеше кръвта от устата си.
— Дайте ми лоста.

— Не, вие имате нужда от нея! Ние всички ви трябваме!
Помислете за златните монети!

— Стига празни приказки! — разгневи се Мак. — Дори ако съществуваха, тези златни монети са без всякаква стойност... Ние не можем да влезем в проклетия трезор.

— Не! Стори ми се, че чух прищракване при набирането на цифрите. Мисля, че го отворих.

— От самото начало ни лъжеш!

— Ако успея да отворя сейфа, ако ви покажа златните монети, всички ние ще ви трябваме.

— Че за какво?

— За да носим монетите! Те са тежки. Ще имате нужда от помощ, за да ги пренесете до долу и после през тунелите. Иначе ще ви трябва два пъти повече време. Няма да можете да се измъкнете оттук, преди да се е развихрила бурята.

— Смяташ, че са чак толкова много ли?

— А защо иначе Даната е сложил тук толкова голям трезор?

Тод и Мак се спогледаха.

— Мак, направи го ти! — каза Тод. — А аз ще се погрижа тази тайфа да не стори нещо нередно.

Бейлинджър усещаше страшно напрежение, избликналият адреналин бушуваше в гърдите му така, сякаш всеки миг щяха да се пръснат.

Стискайки лоста, Мак сложи джобното си фенерче под мишницата, за да може да сграбчи дръжката на трезора.

„Няма минало, няма бъдеще. Моето настояще свършва“ — помисли си Франк.

Мак яростно натисна няколко пъти дръжката. Вратата на трезора помръдна. Времето сякаш спря.

— Невероятно, дявол да го вземе! — възкликна Мак. Дръпна се назад, за да може да отвори навън вратата.

Лампите на Бейлинджър и Вини осветиха вътрешността на трезора. И фенерчетата на Тод, Мак и Джей Ди бяха насочени към него. Тътен от гръмотевица проеча през счупения тавански прозорец.

Хотелът сякаш потрепери. След това настана абсолютна тишина, като че ли всички спряха да дишат.

Златните монети блеснаха в метални табли върху рафтовете, наредени от горе до долу върху цялата дясна стена на трезора. Повече монети, отколкото някой от тях би могъл да си представи! Идеално съхранени, непокътнати. Не бяха прашасали, излъчваха меко сияние, сякаш поглъщаха светлината, насочена към тях.

Но те не гледаха монетите. Не златото ги шокира...

— Боже! — възкликна шепнешком Вيني.

От трезора лъхна воня на пикоч и изпражнения. Всички слисано се вторачиха в една жена, облечена в мръсна прозрачна нощница, под която се очертаваха гърдите ѝ и тъмният триъгълник между бедрата ѝ.

За миг сенките подведоха Бейлинджър. Обземаше го все посилен ужас, защото му се стори, че познава тази жена.

Разчорлената ѝ руса коса висеше около лицето ѝ. Крехка, изтощена, около трийсетгодишна, тя се сви уплашено в най-отдалечения ъгъл на трезора. В краката ѝ се виждаше смачкан спален чувал. Обвивки от шоколадови десерти и празни шишета за вода лежаха върху него. В ъгъла имаше кофа, служеща за тоалетна. Тя вдигна ръце, за да запази изплашените си очи от ослепителната светлина.

Бейлинджър усети как коленете му се подгъват. Испита шеметното усещане, че пропада през някакъв люк и губи разсъдъка си.

41.

02,00 ч.

— Исусе Христе! — възкликна отново Вини.

— Какво, по дяволите... — Гласът на Мак секна.

Дори Кора се бе укротила и гледаше слисано.

Мак пристъпи към входа на трезора. Лъчът на фенерчето му очерта призрачния силует на жената.

— Госпожо, как влязохте тук? — плахо отрони той с цялата учтивост, на която беше способен.

Тя захленчи и се сви, така отчаяна и трепереща, сякаш изглеждаше готова да си проправи път през задната стена на трезора.

Мак все още държеше лоста в ръка.

— За бога, плашиш я! — сопна му се Тод. — Дай тоя проклет лост на Джей Ди и я измъкни оттам.

— Той тук ли е? Той идва ли? — простена жената.

— Кой дали е тук?

— Той ли ви изпрати?

— Никой не ни е изпрацал.

— Помогнете ми.

Мак влезе в трезора. На светлината на лампите и фенерчетата сянката му подскачаше, докато се опитваше да посегне към нея.

— Кой ти е причинил това? — попита Тод.

— Който и да е, не съм аз — каза Мак.

Жената се втренчи в ръката му.

— Не си... — Сега тя се взря в гротескните очила за нощно виждане, които висяха на врата му.

— Никой не ме праща.

— ... праща... — като ехо прошепна жената.

— Но страшно много ми се ще да знам кой е тоя извратен тип.

Хвани ръката ми, дай да те измъкна оттук.

Олюлявайки се, жената пристъпи върху спалния чувал. Поколеба се за миг, изплака и хвана ръката му.

— Как е дишала вътре? — учуди се Тод.

Мак огледа задната стена на трезора.

— Има дупки! Някой ги е пробил.

— Вие трябва да... — Жената едва не припадна, но Мак я задържа права. — Побързайте, махнете ме от него!

— Не се притеснявай — успокой я Джей Ди. — Ако този тип се появи, ние сме тук и ако някой трябва да се притеснява, това е той.

— Жадна съм...

— Откога си затворена?

— Не знам, нямам представа за времето.

— Дайте ѝ малко вода — нареди Тод.

Тя пи така отчаяно и жадно, че дори не забеляза неприятния белег от изгаряне върху бузата на Мак.

— Побързайте — умолително изрече жената. — Преди той да се е върнал.

— Как се казваш? — Мак я измъкна от коридора и я въведе в осветената от свещи всекидневна.

— Аманда Евърт. — Гласът ѝ звучеше приглушено след продължителното мълчание. — В Бруклин ли сме? Аз живея в Бруклин.

— Не, това е Озбъри Парк.

— Озбъри... Ню Джърси? — Сякаш ѝ бяха казали, че се намира на хиляди мили от дома си. Тя присви очи, оглеждайки играещите сенки сред пълната бъркотия наоколо. — Божичко, какво е това място?

— Хотел „Парагон“. Изоставен е.

Аманда плахо въздъхна. И изведнъж отскочи назад, като видя гънещите се татуировки върху лицето на Тод на светлината на свещите.

Той гневно вдигна ръка, сякаш за да ги прикрие.

— Вие не ме слушате — умолително изрече Аманда. — Трябва да се махнем оттук, преди той да се върне.

— Кой е този тип? — попита Мак.

— Рони. Така ме кара да го наричам.

— Няма ли си фамилия?

С безумни очи Аманда отчаяно поклати глава.

— Как изглежда той?

— Нямаме време! — изхленчи Аманда и задърпа Мак към вратата.

— Ние сме трима — каза Джей Ди. — Повярвай ми, каквото и да ти е сторило това копеле, повече няма да може да го прави.

— Трима ли? Ами тези... — Аманда се обърна към Бейлинджър, Вини и Кора. Погледът ѝ се насочи към залепените им с лейкопласт ръце. Тя простена.

Отново отекна тътен от гръмотевица.

— Всичко това да върви по дяволите! — изруга Джей Ди.

— Намерихме каквото търсехме. Хайде да тръгваме, преди да е заваляло. Хей, дългоушко, истина ли е, че тунелите може да се наводнят?

— Били са направени и за това — да отвеждат водата след буря — каза Вини.

— Изпразнете раниците! — нареди Тод. — Натъпчете ги догоре с монети. Напълнете и джобовете си.

— Ами те? — Джей Ди посочи пленниците.

Тод вдигна пистолета.

— Почакай — спря го светкавично Бейлинджър. — Нещо не е наред.

Ледени тръпки полазиха по цялото му тяло. През отворената врата долиташе протяжният вой на вятъра. Гръм отекна през счупения тавански прозорец. Нахлу мирис на дъжд. Той дочу как водните струи трополят по парчетата стъкло и плющят по балкона и перилата.

— Със сигурност нещо не е наред. Бурята вече започна. — Мак изсипа съдържанието на раницата си на пода и се втурна към трезора.

— Нямах предвид това. — Бейлинджър впери поглед в професора, облегнат на дивана.

Светлината на миньорската му лампа бавно се спусна надолу и освети гърдите му. После се търкулна в скута му и блесна между краката, сякаш защитната му каска бе паднала от главата. Но Бейлинджър си спомни, че каската не помръдна от главата на Конклин дори когато стълбището се срина. Беше пристегнатата здраво с каишка под брадичката му.

С разтреперени нозе той се завлече бавно до професора като се чудеше дали ще успее да стигне до него. „Моля те, Господи, нека да греша!“ — промълви Франк, преди да си наложи да го погледне

отблизо. Мирисът на дъжд бе заменен от дъх на кръв. Диванът беше пропит с нея. И професорът бе облян. Защото не само защитната каска лежеше в скута му. А и главата му.

42.

Бейлинджър внезапно усети ужасен вкус в устата си, притисна я с ръка, за да не повърне. Рязко се обърна към Тод, като се давеше.

— Махни жената по-далеч от дивана! Закарай я в другия край на стаята.

— Какви ги приказваш? — Тод надникна зад него и изведнъж изкрещя: — О, господи! — Извърна се рязко и също като Бейлинджър притисна устата си: — Мак, донеси един чаршаф от спалнята!

— Защо?

— Просто направи каквото ти казах!

— Какво има? — попита Джей Ди.

След това видя обляното в кръв и обезглавено тяло на професора върху дивана и се вцепени.

— Това е Рони! — изпищя Аманда.

Шокирани, Вини и Кора се извърнаха.

— Рони е тук! — Очите на Аманда се разшириха от ужас.

— Как е влязъл? — шокира се Тод.

— Ние всички бяхме в коридора. — Бейлинджър отчаяно се бореше със страха. Ръцете и краката му бяха изтръпнали от нарастващата паника. Ужасните спомени от Ирак заплашваха отново да го погълнат. „Не! — каза си той. — Ако се оставиш да те надвият, с теб е свършено. Бездействието ще те убие“. — Ние оставихме вратата отворена. — Някой е влязъл, докато нашето внимание беше насочено към отварянето на трезора.

Отекна гръм. Дъждът записка по балкона.

— Рони е! — повтори Аманда.

— Той е стоял отвън в тъмното. Дълго време ни е слушал. — Гласът на Франк звучеше напрегнато.

— Дълго време ли? — Тод се взираше в сумрака зад отворената врата. — Откъде знаеш?

— Преди двацет минути ви разказах за Ирак, за онзи тип, дето заплашваше да ми отреже главата. А ето че сега намираме професора

обезглавен...

Мак изскочи от спалнята, притича до дивана и хвърли един чаршаф върху кървящото тяло. Миньорската лампа в скута на професора светеше бледо през тъканта.

— Вони — с отвращение каза Мак. — Никога не съм предполагал, че е толкова силно...

— Кръвта вони. Осакатените тела вонят — каза Франк.

— Рони! — отново изпищя Аманда, като че ли знаеше само тази дума.

— Той може още да е тук! — Джей Ди огледа внимателно всеки ъгъл с помощта на джобното си фенерче.

— Затвори вратата! — нареди Тод. — Заклучи я!

— Да я заклуча ли? Нали с лоста счупихме рамката!

— Натрупайте мебели!

Джей Ди взе да бутне шкафа за книги към вратата.

— Някой да ми помогне!

Вини се присъедини към него. Бейлинджър се втурна към една тежка маса. Хлипайки, Кора му помогна да я избутат до вратата. Мак сложи едно кресло отгоре.

— Никой няма да проникне оттам! — Мак грабна лоста.

— Ами ако убиецът е все още в стаята? — Джей Ди отново внимателно освети всеки ъгъл. Трепкащият лъч на фенерчето му накара сенките да затанцуват.

— Сигурна съм, че Рони е тук — проплака отново Аманда.

— Проверете спалнята, банята и дрешника! — извика Тод. После изведнъж се обърна и насочи пистолета си към Бейлинджър. — Ти няма да ходиш никъде.

— Точно в момента предпочитам да съм с вас.

Бейлинджър грабна един чук от купчината предмети, изсипани от една раница. Влезе в открития коридор, угаси лампата си, за да се скрие, и застана близо до стълбището, ослушвайки се за нечии стъпки. Но вместо това чуваше ударите на собственото си сърце и гръмотевиците, които отекваха между стените на сградата.

Усети, че Кора и Вини са до него със загасени лампи. Погледна към Аманда, която се бе свила трепереща във всекидневната. Скимтейки, тя продължаваше да произнася името на Рони.

— Кора, ти трябва да останеш с нея. Опитай се да я успокоиш.

Кора избърса сълзите от лицето си.

— Приличам ли ти на човек, който може да успокои някого?

Но въпреки това отиде при Аманда.

Докосна ръката ѝ и тихо ѝ заговори. Франк насочи вниманието си към обгърнатото в сумрак спираловидно стълбище. Чувстваше, че там, долу, има някой, който ги наблюдава.

— Той не е в дрешника. Няма го в спалнята и в банята — каза Тод, като се върна заедно с Мак и Джей Ди.

Мак грабна едно шише с вода от пода и я изпи половината.

— Може да ни се наложи да разпределим на дажби останалата вода — рече Бейлинджър.

— На дажби ли? — озъби се Тод.

— Аз трябва да... да се облекча — обади се Аманда.

— И аз — добави Кора.

— Какво ви пречи?

— Вие взехте шишетата, които използвахме за...

— Идете в банята. Няма да можете да пуснете водата, но какво от това?

— Не искам да оставам там сама.

— Аз ще дойда с теб! — ухили се Мак.

— Не, аз ще ги придружа — каза Вини. Той включи миньорската си лампа и направи жест на жените да го последват. — Ще ви чакам точно пред вратата.

Кора прегърна Аманда и я поведе към банята.

Бейлинджър забеляза как Мак не откъсва поглед от прозряната нощница на Аманда. Двете жени и Вини изчезнаха в тъмнината.

— Е, Франк, а сега какво ще правим? — попита Тод. — Някакви предложения?

— Използвай мобилния си телефон и се обади на полицията.

— Не си ли спомняш, че местната служба на 911 не отговаря? А за да се свържеш с ченгетата, ще трябва дълго да чакаш.

— Тогава позвъни в полицията на някой друг град.

— Да бе! Точно така. И вместо шантавия Рони, ще обвинят нас в убийството на твоето приятелче. Да не споменаваме за отвлечането ви. Защо ли ми се струва, че имаме повече шансове срещу Рони?

— Не и досега.

— Защото не бяхме организирани допреди малко. Не знаехме с кого си имаме работа.

— И все още не знаете.

— Ще разберем, когато жената се върне и измъкнем някаква информация от нея.

Джей Ди взе една празна раница и влезе в трезора.

— Ама че вони тук.

Той започна да насипва монети в раницата. Чуваше се как тихо подрънкват.

— Имам още едно предложение — рече Бейлинджър. „Продължавай да ги караш да си мислят, че сме заедно“, каза си той. — Колекционерите няма да платят седемстотин долара за монета, по която има драскотини. Тези монети са идеални, а в момента той направо ги съсипва.

— Хей, задник такъв — извика Тод. — По-внимателно с монетите. Не ги драскай. Използвай таблите, пъхай ги заедно с тях. — После се обърна към Бейлинджър: — Преди малко бях объркан, трябваше да помисля, но сега всичко е наред. С нашите очила за нощно виждане ще издебнем Рони, преди той да ни забележи.

— А не ти ли е идвало наум, че и той може да има такива очила?

Тод се намръщи, татуировките му пак се раздвижиха. Шумът от стъпки го накара да се обърне към Вини, Кора и Аманда, които се връщаха.

— Разкажи ни за Рони — настоя той.

Лицето на Аманда се изопна.

— Той... — Жената прехапа устни, разтърсена от спомените, но си наложи да продължи: — Работя в една книжарница в Манхатън. Рони дойде при мен два-три пъти, държеше се приятелски. — Тя скръсти ръце на гърдите си. — Трябва да ме е проследил по пътя до дома в Бруклин, за да реши къде да паркира колата си и къде да се скрие. Няколко дни по-рано моят приятел се изнесе. Живеех сама в апартамента — нещо, което не можех да си позволя. Така се притеснявах за плащането на наема, че не забелязвах нищо, докато слизах от метрото и вървах към къщи.

— Кога се случи това? — попита Мак.

— Нямам представа. — Аманда потръпна. — Коя дата е днес?

— Двайсет и четвърти октомври.

— О, боже! — Гласът на Аманда секна. Тя се свлече на един стол.

— Какво има?

— Отвлече ме през нощта на четиринайсети юни. — Очите й блуждаеха, беше отчаяна и объркана. — Тогава книжарницата бе отворена до десет вечерта. Един писател даваше автографи. Тръгнах към дома в полунощ. Рони ме пресрещна на улицата. Носеше някакво парче плат, по-късно разбрах, че е било напоено с химикал. Притисна го върху лицето ми и изпаднах в несвяст. — Аманда отново дълбоко въздъхна. — Когато се събудих, лежах на леглото на горния етаж. Той седеше до мен и държеше ръката ми. — Тя притвори очи, наведе глава и потръпна, сякаш се допря до нещо отвратително. — Именно тогава ми обясни какво ще представлява новият ми живот.

— Как изглежда мъжът? — настоятелно попита Тод. — Има ли оръжие? Ако най-накрая ни се наложи да се бием с него, какво трябва да очакваме?

— Стар е.

— Какво?

— Много по-стар е от мен, от теб. — Аманда погледна Бейлинджър, който беше на трийсет и пет години.

— На каква възраст е? — попита Тод.

— Не ме бива да преценявам, всички над четирийсетте ми изглеждат еднакво.

— Смяташ, че е над четирийсет ли? — уточни Бейлинджър.

— Ами сигурно...

— Много ли е стар? Не е възможно, щом те е надвил.

— Може би е на петдесет и няколко. Висок, слаб, болезнено мършав. Има някакво безстрастно изражение на лицето. Дори когато се усмихва, изглежда безизразно.

— Мършав тип, над петдесетгодишен! — Тод започна да изглежда по-уверен. — Ще се справим с него, и още как!

— Той е много силен.

— По-силен от това ли? — Тод й показа пистолета си.

— Той вдига тежести.

— Мършавите щангисти обикновено не ме карат да треперя от страх. — Тод погледна към Мак и Джей Ди. — Имате ли въпроси?

— Имаме — рече Джей Ди. — Защо се мотаем още тук?

Мак погледна със съжаление към Кора и кимна утвърдително.

— Точно така. Да приберем монетите и да изчезваме.

— Ами те! — попита Джей Ди.

— Ще ги завържем с лейкопласт за столовете — каза Тод. Той измъкна чука от ръката на Бейлинджър и го хвърли обратно върху купчината. — Ще оставим на Рони да се погрижи за тях. По този начин ще обвинят него. Дори и за убийството на онзи тип, дето ти го изхвърли през перилата.

— Моля ви — проплака Аманда. — Изведете ме оттук.

— Не можем.

— Помогнете ми!

— Ей, съжалявам, ама тъкмо заради теб тоя Рони се е ядосал. Ако се опитаме да те измъкнем, ще тръгне да ни преследва. Не сме чак толкова глупави.

— Копеле безмилостно!

— Е, щом ще се държиш така, сядай на тоя стол! — Тод я блъсна, а Джей Ди грабна ролка лейкопласт от купчината на пода.

— Сладурче, ти на другия стол! — нареди Мак на Кора.

— А бившият рейнджър — тук! — заповяда Тод. С последния стол беше подпряна вратата. — Дългоушко, застани до тези греди.

Джей Ди приключи със завързването на Аманда, като обездвижи напълно глезените и раменете ѝ. След това отиде при Кора.

— Аз ще го направя — каза Мак.

Бейлинджър забеляза, че той опипва бедрата и гърдите ѝ, докато увиваше лейкопласта около тялото ѝ.

Тримата взеха раниците, а след това отидоха до трезора и натъпкаха джобовете си с монети. Под тежестта им издутите им сака и панталони увиснаха.

— Хич не ми се иска да мъкнем и радиотелефоните, но е по-добре да ги вземем, в случай че се разделим — размисли Тод.

Движейки се тромаво, те се върнаха до вратата. Тод я взе на прицел с пистолета, а Мак и Джей Ди отместиха мебелите. Мак отвори вратата и отстъпи назад.

Проча гръмотевица. Дъждът трополеше по балкона. Нахлу хладен ветрец.

Тод извика, за да надвие шума на бурята:

— Рони, не се притеснявай! Няма да вземем с нас приятелката ти! Оставяме ти я! Получаваш и премия — харизваме ти и новите й приятели! Опаковани са като подаръци, за да можеш да им се порадваш! Всичко е наред, ние се махаме от пътя ти! Може би не знаеш, но тази сграда ще бъде съборена. От Службата за спасяване на имущество ще дойдат другата седмица. Ако прецениш, настани се на друго място. Оценяваш ли помощта ни? Съжаляваме, че ти се натрапихме, но не го приемай лично! Сега тръгваме, забавлявай се!

Тримата си сложиха очилата за нощно виждане и поеха към стълбището. Тод се поколеба и погледна Бейлинджър.

— Аз съм човек на изкуството, знаеш ли? Уважавам чуждите спомени.

Той прекоси стаята и влезе в спалнята.

Франк с усилие обърна глава и го видя да излиза оттам, държейки нещо в ръце.

— За да е пълна картинката, ти трябва това! — рече Тод, приближавайки се.

— Не! — простена Франк.

Той осъзна какво го очаква и напълно изгуби надежда.

Тод смъкна предпазната му каска и я захвърли.

— Моля те, недей! — Гласът на Франк секна.

Тод държеше калъфка за възглавница. Нахлузи я на главата на Бейлинджър.

43.

Вонеше на старо и прах.

— Не — умолително изрече Франк. — Свали я.

— Че какво ще му е забавното иначе?

Изпаднал в паника, Бейлинджър чу как Тод прекоси стаята.

— Сбогом на всички! — каза Мак.

— Беше страхотно! — изсмя се Джей Ди.

Бейлинджър чуваше как те слизат по стълбите и шумът от стъпките им постепенно заглъхваше.

Спомените отново го връхлетяха: той седеше, вързан за дървен стол в мръсна бетонна сграда в Ирак, с чувал на главата, а единственият от неговите похитители, който знаеше английски, го заплашваше, че ще го обезглави. В онзи момент Франк беше сигурен, че нищо по-ужасно не би могло да му се случи.

Сега осъзна колко много е грешал. В момента положението беше по-лошо. Проеча гръмотевица. Дъждът плющеше. Не можеше да види почти нищо през калъфката, освен слабата светлина на свещите и мътния лъч от миньорската лампа на професора, който едва се процеждаше през чаршафа, покриващ обезглавеното му тяло.

Да, това беше по-ужасно. Вързан за стола, останал без дъх под калъфката. Франк знаеше, че още трима души в стаята ги чака същата смъртна присъда. Палачът беше Рони. Не можеше да го види кога ще се появи. Нямаше да чуе стъпките му заради вятъра, гръмотевиците и плющенето на дъжда. Рони можеше да стои пред него в момента и да се готви да замахне с онова нещо, с което бе отрязал главата на професора.

Бейлинджър дишаше учестено, по челото му се стичаше ледена пот, предчувстваше, че този път няма да оцелее. Дрехите му се бяха просмукали с пот, беше му ту горещо, ту студено. Треперейки, той си помисли, че животът му все трябваше да свърши някога, не можеше да трае вечно. Беше успял да го продължи с една година след Ирак, а това

не беше малко. Една година в повече, отколкото бе очаквал. Но ето че неговото „сега“ отиваше към края си.

Гръмотевица разтърси сградата. Дали Рони не стоеше изправен пред него, готов да замахне с косата или със сабята, или с касапския си нож? Дали щеше да усети удара, преди от гърлото му да бликне кръв?

Герой — така го беше нарекъл Тод. Герой. Но това беше шега, подигравка. „Всяка нощ се мятам, измъчван от един и същи кошмар. Събуждам се изтощен, страхувам се да стана от леглото. Трябваше да събера всичките си останали сили, за да си наложа да дойда на това прокълнато място. Но силите ми свършиха. Герой ли? Кучият му син! Остави ни да умрем, нахлузи и тази калъфка на главата ми. Но няма да допусна да се измъкне! Ще го намеря, ще го проследя, ще го стисна за гърлото...“, заканваше се мислено Франк.

— Вини! Чуваш ли ме? — Гласът на Бейлинджър беше приглушен от калъфката.

— Да — отвърна сломено мъжът.

— Можеш ли да се движиш? Огледай се за някой пирон или назъбена дъска, за да протриеш лейкопласта!

— Много е стегнат!

Бейлинджър чу някой да ридае. Отначало помисли, че това са собствените му потиснати ридания, но след това разбра, че идват от Аманда.

— Аманда, не се запознахме. — При дадените обстоятелства това изглеждаше налудничаво, но той трябваше да се опита да я успокои. Ако смятаха да се измъкнат от това положение, нямаше да могат да го направят с някой, който е изпаднал в истерия. — Казвам се Франк, а онзи там е Вини. Кора е момичето до теб.

Риданията на Аманда секнаха. Бейлинджър усещаше, че тя е объркана.

— Е, сега, след като се запознахме, искам да направиш нещо за мен. Мислиш ли, че ще можеш да разлепиш лейкопласта и да станеш от стола?

— Опитвам се.

Франк почака. Плувнал в пот, той усещаше колко бързо лети времето.

— Не, много е стегнато — изхленчи тя.

— Кора, чуваш ли ме?

— И аз не мога. Докато това копеле ме опипваше, наистина е залепил много здраво лейкопласта.

„Какво ще правим?“ — питаше се Бейлинджър. Горещият му дъх изпълваше калъфката, не му достигаше въздух. Напрягна се да си представи разположението на предметите в стаята, за да открие нещо, което би могло да им помогне. Стъкло! На пода имаше парчета от масичката, която беше счупил.

— Аманда? Виждаш ли парчетата стъкла на пода? Някъде по средата между мен и Вини са.

Последва мълчание.

— Да, виждам ги.

— Наистина имам нужда от помощта ти.

Бейлинджър се заклати, премествайки тежестта си от едната страна на другата, но тежкият стол не помръдна. Опита по-силно и по-бързо и столът се разлюля. Внезапно загуби равновесие и преди да успее да се подготви за удара, столът се катурна на една страна.

Стресна се, започна да търка главата си в килима, надявайки се да свали калъфката, но от потта платното бе залепнало за главата му.

Нямаше време! Привиждаше му се, че Рони в момента се е надвесил над него с безизразната си усмивка, която бе описала Аманда. И вдигнал ножа, се забавляваше с жалките му усилия...

„Сега! — каза си Бейлинджър. — Пълзи!“ Макар че глезените му бяха здраво залепени с лейкопласт, той можеше да се движи, като свиваше долната част на тялото си и изтегляше бедрата си напред. Опря дясното си рамо в килима до коляното си и направи невъзможното, за да избута стола. Тялото му отново се обля в пот. Стенейки, Бейлинджър усети как столът се премести малко.

„По-силно, напрягни се още!“ — каза си той. Рамото и коляното му горяха от търкането в килима. Столът се приплъзна още малко. Бейлинджър се задъхваше. Капчици пот се стичаха по лицето му под калъфката.

— Аманда, колко близо се намирам до парчетата стъкло?

— Около три метра и половина.

„О, не! Ще ми трябва безкрайно много време! Опитай пак! Движи се!“ — заповядваше си Франк.

Отекна гръм. След това зловеща тишина обгърна хотела. Но между гръмотевицата и поривите на вятъра Бейлинджър дочу нещо

друго — далечно, едва доловимо, откъм стълбищната шахта.

Приличаше на изстрел.

— Какво беше това? — попита Вини.

— Не мисли за него.

„Напред! Движи се! — Като събра всичките си сили, Бейлинджър избута стола още сантиметър напред. — Три метра и половина? Прекалено далече е, няма да стигна“ — мислеше си той.

Проехтя още един изстрел.

И още няколко — бързо, един след друг.

— Бог да ни е на помощ — изпъшка Вини.

В този миг Бейлинджър дочу писъци, които идваха някъде отдолу и отекваха по-силно в стълбищната шахта.

— Моля те, Боже, помогни ни! — простена Вини.

Франк се напрегна и измести стола още няколко сантиметра.

— Почакай — каза Аманда.

— Какво има?

— Ще се блъснеш в една масичка за кафе. На нея има свещ, ще я събориш.

„Ще подпалиш пожар и ще изгорим живи, преди Рони да е дошъл да ни отреже главите“ — помисли си Бейлинджър. Усещаше, че всеки миг ще полудее. Искаше да закрепчи така, че сградата да се срине.

— Къде е масичката?

— На около двайсет сантиметра встрани от стола ти.

Отново долетяха писъци откъм стълбището.

— Къде е свещта?

— На най-близкия до теб ъгъл на масичката.

„Никога няма да стигна до счупеното стъкло“, помисли си той. Усещайки, че е на ръба на пълното изтощение, помести стола в друга посока.

— Ще се блъснеш в масата! — изкрещя Аманда.

— Това искам. Трябва ми свещта.

В стълбищната шахта се възцари тишина. Бейлинджър простена, сви се и премести стола.

— Масичката е точно пред лицето ти — каза Аманда.

Бейлинджър пое дъх. Калъфката го задушаваше, усети да се стичат капчици пот върху горната му устна. Лейкопластът го

пристягаше, но той можеше да свие лакти и да раздвижи долната част на ръцете си. Докосна гладкия метален крак на масичката. Потръпвайки от болка в лактите и раменете, той посегна по-нагоре и напипа стъкления ъгъл на масичката. „Още малко по-високо“ — помисли си той. Китките го боляха непоносимо, но се пресегна над масичката и извика от облекчение, когато докосна свещта.

Изтръгна я от поставката и я свали. Усети как восъкът капе по винтягата му. Като държеше свещта хоризонтално, той пъкна основата ѝ между бедрата си и я стисна здраво. През тъканта на калъфката пламъчето се виждаше едва-едва, но Бейлинджър успя да се ориентира и да сложи овързаните си китки над него. Усети топлината през ръкавиците си.

Лейкопластът не гори, той се топи. Представи си как се образуват мехурчета и лентата се свива от топлината. Съсредоточи се, за да раздели китките си. Топлината се засили. Прониза го болка, но лейкопластът вече омекваше и се разхлабваше. Изведнъж китките му се разделиха. Бейлинджър дръпна ръцете си от пламъка и ги изви силно, за да ги освободи от останалия лейкопласт.

Замаян, той изхлузи пропитата с пот калъфка от главата си и жадно пое въздух. Беше великолепно, че вече можеше да използва и двете си ръце. Грабна свещта и приближи пламъка ѝ до лявото си рамо, за да стопи лейкопласта, който опасваше гърдите му. Винтягата му припламна, усети изгарящата топлина. Премести свещта в лявата си ръка и с дясната угаси пламъчето.

Разнесе се воня от стопения лейкопласт. Повдигна му се, но той стисна устни и освободи раменете си. Трескаво се наведе надолу и разтопи лейкопласта, с който глезените му бяха завързани за стола. Олюлявайки се, се изправи на крака. Напрегнато се послуша за още звуци откъм стълбищната шахта. После посегна да вземе парче стъкло, но забеляза един нож сред предметите, изсипани от раниците. Е, ножовете несъмнено са им били излишни! Някой е искал да отвори повече място за монетите.

В шахтата отекнаха стъпки.

Бейлинджър се спусна към Вини и преряза лейкопласта около раменете, китките и глезените му. Стъпките приближаваха, чуваха се все по-отчетливо в шахтата.

Вини взе едно парче стъкло от пода и изтича при Кора, докато Бейлинджър побърза да отиде при Аманда. Двамата режиха лейкопласта, за да освободят жените.

Блесна светкавица. Последвалият я тих гръм не успя да заглуши шума от изкачващите се стъпки. Бавни и премерени, те накараха Бейлинджър да настръхне. Някой се движеше много предпазливо и мъчително, сякаш беше пиян или дрогиран. Или пък беше толкова сигурен в крайния резултат, че нямаше защо да бърза.

Кора и Аманда смъкнаха последните ленти лейкопласт от себе си и скочиха от столовете си. Бейлинджър забеляза чука, който Тод беше захвърлил върху купчината. Подаде го на Вини, а след това вдигна ножа и се приготви за атака.

— Загасете миньорските лампи.

На светлината на свещите той съсредоточи цялото си внимание върху мрачната стълбищна шахта.

Стъпките се чуваха все по-близо — бавни, отмерени. Появи се една сянка. Бейлинджър се приготви за схватка. Показа се ръка, която държеше пистолет. Но не се целеше с него, а го използваше така, както слепец бастуна си, за да налучква пътя. Появи се една глава, очила за нощно виждане, татуировки... Тод! Изникна от стълбищната шахта. Изглеждаше зашеметен. На светлината на свещите Бейлинджър видя, че целият е в кръв.

44.

Тод свали очилата си, сякаш беше убеден, че с тях вижда нереални неща. Не бе озадачен, че Бейлинджър, Вини, Кора и Аманда са се освободили. Нито пък изглеждаше изплашен, че четиримата можеха да го повалят, преди да успее да се защити. Всъщност цялата му фигура излъчваше облекчение.

— Слава богу! — Движеше се тежко и тронаво под тежестта на златните монети в джобовете и в раницата си. Отстъпи заднишком от входа на стълбището, като не откъсваше очи от него. — Ще трябва да се държим един за друг. Нуждаем се от помощ.

— Ранен ли си? — попита Франк. — Имаш кръв...

— Не е моята. — Плющенето на дъжда накара Тод да погледне в мрака зад отворената врата и да се намръщи: — Исусе Христе, трябва да я затворим! Да я барикадираме пак. Побързайте, няма време, затворете я. Веднага! Аз ще пазя стълбището. Ще застрелям всеки, който се изкачи при нас.

Но на светлината на свещите се виждаше, че затворът на пистолета е дръпнат назад — пълнителят беше празен.

— Дай ми го — каза Бейлинджър.

— Трябва ми.

— Ти си изстрелял всичките патрони.

— Изпразнил съм го? — Тод огледа оръжието с мътни очи.

— Вини! Аманда! — извика Кора. — Помогнете ми за вратата!

Те я затвориха и натрупаха мебели пред нея.

— Дай ми проклетия пистолет!

Бейлинджър му изви ръката и го измъкна, удивен от това как се бяха променили нещата. Преди малко Тод щеше да го застреля дори само да му се беше сторило, че се опитва да му вземе пистолета. Бейлинджър откри резервния пълнител на колана на Тод. С ловкостта на бивш рейнджър той изхвърли празния пълнител, пъкна заредения и натисна лостчето на спусъка така, че затворът отскочи напред и пое

един патрон. За миг се почувства уверен в себе си — отново беше въоръжен.

Франк насочи пистолета към стълбището.

— Какво се случи?

— Не съм сигурен — каза Тод и потръпна. — Абе знам какво се случи, но просто не съм сигурен как беше направено.

— Къде са приятелчетата ти?

— Слизахме надолу по стълбите.

— Знам това. Кажи ми къде са.

— Слизахме все по-надолу и по-надолу, завой след завой. Въртяхме се в кръг. На всеки етаж имаше по един коридор точно като този тук. Но коридорите ставаха все по-дълги.

— Разбира се. Всеки етаж по-надолу е по-голям и по-широк от предишния. За да може да подслушва, Карлайл е трябвало да удължава коридорите, та да минават покрай всички стаи.

— Все по-дълги и по-дълги... — продължаваше напевно Тод. — Най-накрая стигнахме дъното.

— Вини — рече Бейлинджър, — ти, Кора и Аманда му вземете раницата. Изсипете монетите. Натъпчете в нея колкото е възможно повече от снаряжението. Останалата част ще носим на ръце.

— Но нямаше врата — каза Тод. — Не можахме да открием врата. — Лицето му беше така изцапано с кръв, че татуировките почти не се виждаха. — Колкото и да търсехме, не можахме да намерим изход. Изтичахме чак до другия край на коридора, беше направо безкраен! И пак не успяхме да намерим врата. Но открихме нещо друго.

— Какво? — попита Бейлинджър.

— Труп.

Аманда изхлипа.

— Била е мъртва от дълго време — каза Тод.

— Тя ли?

— Трупът беше облечен с рокля. Старомодна рокля. Но жената изглеждаше като мумия. Ето от колко време е била мъртва! Беше изцяло изсушена, а очните ѝ кухини — празни. С тези очила виждам в зелено, но ми се струва, че косата ѝ беше руса. Като нейната. — Тод посочи Аманда. — Седеше в един ъгъл, сякаш е изтичала там, уморила

се е, седнала е да си почине и повече не се е събудила. Дори чантичката лежеше на коленете ѝ.

Аманда отново изхлипа.

— Изтичахме обратно до стълбището. Мак така се паникьоса, че вдигна лоста, за да се опита да пробие дупка в стената и да се измъкнем през нея. Но преди да успее да замахне, някой заудря от другата страна.

— Рони е бил! — простена Аманда.

— Стената потрепери, стрелях там, откъдето идваше звукът. После тропането се премести и аз отново стрелях в него. Изведнъж то се чуваше по цялата стена, а аз стрелях ли, стрелях. Мак и Джей Ди изтичаха нагоре по стълбите, аз ги последвах. Завой след завой. Въртяхме се в кръг. Някъде отгоре чух писък. Мак падна към мен. Краката му бяха отрязани. Кръвта му шуртеше. Той падна в пространството между стълбите и перилата. „Какво го преряза?“, изкрещя Джей Ди. Не успях да отвърна нищо. „Да вървим към стаята с трезора! — завика Джей Ди. — Поне знаем как да излезем от нея!“ Той затича нагоре по стълбите. Но изведнъж се строполи. И неговите крака бяха отрязани. Кръвта му бликна. Помислих, че съм си изгубил ума. Исках да бягам, но си казах, че трябва да забавя ход, за да открия какво има на стълбите. Тръгнах много бавно нагоре, като размахвах пистолета пред себе си, и точно тогава я докоснах.

— Какво докосна?

— Една тел, опъната през стълбите. Стегната, тънка, дори с очилата едва можех да я забележа. Добре че я докоснах с пистолета. След това я допрях с пръст. Господи, беше толкова остра, че трябваше само мъничко да помръдна, за да ми пререже пръста!

— Тел като бръснач — каза Бейлинджър.

— Може и наистина да съм си изгубил ума. Промуших се под телта. Започнах да се изкачвам бавно по стълбите, като размахвах пистолета пред себе си, за да не попадна на друга тел.

— Оставил си Мак и Джей Ди живи долу?

— При подобен кръвоизлив едва ли са останали живи още дълго. Откъм дъното на стълбищната шахта долетя писък.

— Както изглежда, някой от тях все още е жив — каза Франк.

Чу се още един писък.

— Всички сме си изгубили ума — проплака Кора.

— Но как е могъл Рони...

— Последвал ви е по стълбите — отвърна Бейлинджър.

— Бил е зад нас? — Тод го погледна стреснато.

— Когато сте стигнали долу, той е опънал телта над вас. След това е използвал скрита врата, за да влезе в централната част на хотела. Блъскал е по стената, за да ви накара да се паникьосате и да изтичате обратно по стълбите.

Тод извади мобилния си телефон.

— Какво правиш? — попита го Вини.

— Обаждам се на брат ми в Атлантик Сити. Той ще съобщи на полицията. Ще намери помощ.

— Най-накрая реши, че е по-добре да отидеш в затвора, отколкото да се изправиш срещу Рони, така ли? — с презрение попита Кора.

— Брат ми ще ме спаси. — Тод набра номера и притисна телефона до ухото си. — Брат ми ще доведе ченгетата тук. — Заслуша се и простена: — О, не, не!

— Какво стана?

Над покрива отекна гръм.

— Няма връзка! — каза Тод. — Тая шибана буря пречи на връзката!

— Май трябваше да се обадиш малко по-рано, а? — подхвърли Вини с пламнало от гняв лице. — Сега трябва да те завържем с лейкопласта за тоя стол и да оставим Рони да прави с теб каквото си иска.

— Но няма да го направите. — Тод ги изгледа уплашено.

— Сигурен ли си? Смяташ, че не съм достатъчно вбесен ли?

— Не можеш да си го позволиш, сега сме дружки — отчаяно промълви Тод. — Не загреваш ли? Трябва да се държим един за друг. Имате нужда от помощ.

— Франк, натъпкахме каквото можахме от снаряжението в раницата — рече Вини. — Останалото закачихме на коланите си. Открих и папката с полицейските доклади в един джоб. Сигурно не са знаели, че е там, иначе щяха да изхвърлят и нея. Искаш ли сувенир? — Вини му подаде една монета.

Бейлинджър я взе в ръка, усещайки тежестта ѝ, дебелината ѝ, идеалните ѝ ръбове. От едната ѝ страна беше изобразен величествен

орел. От другата — Статуята на свободата. Златото сияеше. Пишеше: ДВАДЕСЕТ ДОЛАРА. НА БОГ СЕ УПОВАВАМЕ.

— Това е страхотна дума: сувенир. Означава, че може и да доживеем да си я спомняме. Има надежда. — Франк целуна монетата и я пъкна в джоба си. — Може би ще ми донесе късмет.

— Това снаряжение оставихме за теб — посочи Кора.

Той си сложи колана. Закачи на него един радиотелефон, чука и шише с вода.

— Къде е лостът?

— Казах ти, че беше у Мак — отвърна Тод.

— Проклетник! — Бейлинджър огледа газомерите и ги остави. Това вече беше излишен лукс. — Ето и още нещо, което можем да зарежем. — Той посочи захвърления на пода воден пистолет.

— Дай го на мен — каза Кора и го поднесе към лицето си, сякаш се надяваше, че по него са се запазили следи от мъртвия ѝ съпруг. Но сбърчи лице от мириса на оцет.

Аманда изглеждаше премръзнала.

— Ето, вземи моята винтяга. — Вини наметна раменете ѝ.

Тя я облече върху нощницата си, поглеждайки го с благодарност. Винтягата беше достатъчно дълга и покриваше бедрата ѝ.

— Готови ли сме? — попита Франк.

— За какво? — отвърна Тод. — Не виждам какво можем да направим.

— Имаме едно предимство.

— Предимство ли? За какво говориш?

— За мезонета. — Бейлинджър вдигна защитната си каска от мястото, където Тод я беше захвърлил. Щракна ключа, но миньорската лампа не светна. — Задник такъв, счупил си я!

— Мезонет ли? — с отвращение изрече Тод.

— Аз не мога. — Аманда потръпна. — Точно там ме води Рони.

— Има и други скрити стълби, сигурен съм в това — каза Бейлинджър, като разглеждаше с огорчение безполезната миньорска лампа. — Водят до мезонета, Рони не може да ги пази всичките. Дано успеем да открием стълбище, което извежда навън, преди той да усети, че ни няма.

— А може да открием и такова, което да ни заведе право при него — каза Тод.

— Ако действаме по твоя начин, той знае къде сме и ще дойде за нас.

— Имаме пистолет.

— Само с тринайсет патрона — благодарение на теб. А ти откъде знаеш, че и Рони няма пистолет?

Тод замълча.

— Трябва да изхвърлиш тези монети. — Франк посочи издутите му джобове. — Тази тежест ще те забави.

— Да изхвърля толкова много пари! — изуми се Тод.

— Вини и Кора имат миньорски лампи. Къде ти е фенерчето?

— Изгубих го.

— Страхотно. Значи остава само това фенерче. Мак или Джей Ди са го оставили, за да може да носят повече монети. — Вини посочи фенерчето, закачено на колана му.

— Нямаме достатъчно светлина. Най-добре е да изгасите тези свещи и да ги вземем със себе си — каза Бейлинджър. — Или пък... — Той се обърна към обезглавеното тяло на професора.

Когато беше завързан за стола, бе си казал, че не би могло да му се случи нищо по-кошмарно от това. Но ето че отново сгреша. Сега нещата станаха по-ужасни. Винаги ставаха по-ужасни. И онова, което му предстоеше да направи, го доказваше.

Бейлинджър погледна към трупа на професора върху дивана. Лампата му продължаваше да свети през прогизналия от кръв чаршаф. Изпълнен с отвращение, той повдигна края на платното и пяхна ръка отдолу. Треперещите му пръсти докоснаха брадата на професора. Стиснал очи, той разкопча опипом каишката и свали защитната каска, усещайки как главата се наклони на една страна. Измъкна каската изпод чаршафа и едва не се разплака при вида на кръвта по нея.

— Съжالياвам, Боб — каза Франк. — Толкова много съжالياвам. — Сложи каската с лампата на главата си и усети как цялото му тяло изтръпна. — Да вървим.

45.

След като огледа предпазливо стълбищната шахта надолу, Бейлинджър започна да се изкачва към мезонета. Чуваше зад себе си стъпките на останалите, които го следваха по металните стъпала. Тъкмо се канеше да отвори един капак на тавана, когато Аманда каза:

— Отстрани има ключ, зад онази табелка, на стената вдясно. Рони винаги го щраква, преди да вдигне капака. Мисля, че с него заключва някакъв капан.

Бейлинджър опипа мястото зад табелката, докосна ключа и го щракна. Натисна капака. Първо изпита облекчение, а след това го обзеха подозрения, тъй като той се отвори плавно, без скърцане, както ставаше с вратите в хотела. Чу засилващия се вой на бурята. Таванският прозорец не стигаше чак дотук и отникъде не беше прокапало. Но дъждът плющеше непрестанно по покрива.

На светлината на миньорската лампа Бейлинджър видя една тъмна стая. Стол, бюро, легло с балдахин, тапети — всичко това в претрупан викториански стил. Ноздрите му доловиха миризмата на почистващи препарати.

Той огледа уморено пода и забеляза един лост, който с отварянето на капака се беше вдигнал нагоре. Бе свързан с жици, водещи до метална кутия. Франк си представи какво щеше да се случи, ако Аманда не го бе предупредила за електрическия ключ.

— Прилича ми на експлозив. Рони със сигурност е решил, че ако чужд човек се качи тук, веществените доказателства трябва да бъдат унищожени в същия момент.

Продължавайки да шари с лъча на фенерчето си из стаята, той се изкачи чак горе и насочи пистолета си към тъмните ъгли. Тод, Аманда, Вини и Кора го следваха. Миньорските им лампи и фенерчето на Вини осветиха стаята.

— Няма прах, нито паяжини — озадачено каза Кора.

— Рони поддържа свършена чистота — с треперещ глас изрече Аманда.

Като затвори капака, Вини откри резе върху него и го затръшна, вкарвайки го в металния жлеб на пода.

— Няма начин резето да се отвори отдолу — каза той.

Бейлинджър забеляза, че в сравнение със студения апартамент на Даната в мезонета беше странно топло.

— Побързайте. Трябва да открием и други капаци на пода и да ги затворим, преди Рони да се е добрал до някой от тях.

Той се насочи към една врата точно пред него.

— Не, това е банята — каза Аманда.

Бейлинджър направи крачка към друга врата вляво и изведнъж стаята се изпълни с ослепителна светлина. Лампата беше над главата му. Той приклепна и заслони очите си с ръка, докато с другата държеше пистолета, готов за стрелба.

— Какво стана?

Аманда стоеше до едната стена с ръка на електрическия ключ.

— В мезонета има електричество.

Това бе толкова изненадващо, че на Франк му трябваше време, за да го проумее. Сега разбра защо тук беше топло — отоплителната система бе включена.

Слисан, Тод произнесе само една дума, която звучеше като неволно изречена молитва:

— Боже!

Изтича до следващата врата, потърси ключа и го щракна. Друга лампа на тавана заслепи очите му. Премигвайки, той видя електронно оборудване и монитори.

— Това е системата за наблюдение на Рони — обясни Аманда.

— Включи всичко!

На стената вляво Бейлинджър забеляза прозорец с метален капак, който беше по-малък от другите в хотела. Но побърза да съсредоточи вниманието си върху капака на пода под него. Беше затворен с резе. И тук имаше лост с жици, свързани с метална кутия.

Вратата на следващата стая го отведе в друга посока. Той изведнъж си представи мезонета, разделен на четири части, с по две стаи във всяка част. Вътрешността им гледаше към стена, разделяща ги от централната колона в хотела, където се намираше голямото стълбище.

Като щракна електрическия ключ, той видя една библиотека — дървени рафтове от пода до тавана, безброй книги с кожена подвързия. Имаше два викториански стола за четене и още един заключен капак на пода. И отново лост с жици, свързани с метална кутия. Притесненията му се засилиха. Покрай вътрешната стена имаше поредица от празни рафтове. Вместо книги се виждаха отвори в стената, от които стърчаха окулярите на малки телескопи — друг начин, използван от Карлайл, за да следи какво става в хотела. Това бе примитивен вариант на системата за наблюдение на Рони.

Следващата стая пренесе Бейлинджър от 1901 година един век по-късно. Това беше модерна медийна зала с телевизор с плосък екран, полифонична система, DVD плейър, видеосистема, стойки с цифрови видеодискове и видеоленти. И един диван, на който да полегнеш и да им се наслаждаваш. И отново жици, свързващи затворен с резе капак на пода с метална кутия.

Следващата врата водеше към нова част. Пред Бейлинджър се разкри кухня в стила на 60-те години, като хладилникът и печката бяха в модерния за времето авокадовозелен цвят. *Разбира се*, помисли си той. Рони е могъл собственоръчно да внесе тук видео- и аудиоапаратура, без да бъде забелязан. Но внасянето на нов хладилник и нова печка би привлякло внимание. Дори умивалникът беше зелен. Цяла редица луксозни медни тенджери и тигани висяха на куки от тавана.

Същият капак на пода.

Този шизофреничен мотив се повтаряше и в следващата стая. Когато Бейлинджър щракна ключа на лампата, отново се пренесе в 1901 година: пред него изникна викторианска трапезария.

Още един капак на пода, съвсем като останалите. Още окуляри на стената.

Нова врата вдясно, друга част. Лампата над главата му разкри примитивни уреди за фитнес, ранна версия на фитнес пътечка и стационарен велосипед. Бейлинджър си представи как Карлайл спортува тук, опитвайки се да постигне тонус и издръжливост, които наред със стероидите и витаминните добавки да му помогнат да се бори с кръвоизливите. Но тежките гири в ъгъла сигурно бяха на Рони, а не на Карлайл. Напрежението от вдигането на гирите по-скоро би

причинило кръвоизливи, отколкото да помогне за предотвратяването им.

Там, където очакваше да намери капак на пода, снабден с резе и жица, той видя малка кабина с врата. До вратата имаше бутон. Асансьор. Насочвайки пистолета, Франк отвори вратата и зад нея откри месингова решетка и тъмна шахта.

Затвори вратата и я подпря с гирите. После забърза към последната част, където го очакваше Вини с разтревожен вид. Беше влязъл тук от спалнята и бе светнал лампата. Кора, Аманда и Тод се появиха след него точно когато той зърна още един капак в пода, снабден с резе и жица. Но този път беше различно — пред него изникна примитивен медицински кабинет. Остъклен шкаф, пълен с лекарства. Инжекции, кушетка за прегледи, стойки от неръждаема стомана с куки, на които са били закачени банки с кръв за преливане, свързани с игла. Дали е била забивана в наранената ръка на Карлайл? Сигурно е изпитвал безумно отчаяние. Как да спреш кървенето на хемофилик, след като си му забил игла в ръката, за да се вкара лекарство, с което да се предотврати кървенето?

— Всички капаци в пода вече са заключени — каза Бейлинджър.

— Спечелихме малко време — рече Вини, — но е по-добре да намерим начин да прекъснем връзката на тези експлозиви. Рони може да ги възпламени дистанционно.

Всички гледаха Бейлинджър и чакаха да им даде наставления.

Той се почувства безпомощен.

— Когато бях реинджър, експлозивите не бяха по моята специалност.

— Но трябва да си преминал някакво обучение — каза Аманда.

— Не е достатъчно.

Франк отиде до металната кутия.

— Защо капациите на прозорците са толкова малки? — усъмни се Тод.

— Карлайл е страдал от агорафобия — отвърна Вини. — Откритите пространства са го ужасявали. Никога не е излизал от хотела.

„Освен веднъж“, помисли си Бейлинджър, спомняйки си, че старецът се е застрелял на плажа.

— Можел да понесе да гледа само през малки прозорци — каза Кора.

— Ама че смахната работа. — Тод помести няколко ампули, за да ги разгледа. — Никога не съм виждал такива.

— Това са химически вещества, предизвикващи съсирване на кръвта — обясни Вини.

— Не, това е морфин. Обичал ли е да си инжектира наркотици?

— Морфинът му е трябвал за болките, когато не е могъл да спре кръвта.

— Е, сега знам всичко. Но на ампулата пише, че морфинът е от 1971 година. — Тод явно се изкушаваше да я прибере в джоба си, ала размисли. — Наркотикът сигурно не действа, вероятно вече се е превърнал в отрова.

Бейлинджър свали ципа на винтягата си и пъкна пистолета в кобура под мишницата си. Коленичи и огледа жиците, свързани с лоста на капака в пода.

— Може би ще предпочетете да отидете в някоя друга стая, докато се справя с това.

Никой не помръдна.

Освен Тод.

— Май само аз имам достатъчно мозък да си намеря прикритие.

Той влезе в спалнята.

— Предполагам, че ако това нещо избухне, няма да има значение къде се намираме — въздъхна Кора.

Вини коленичи до Франк.

— Освен това как да ти помогнем, като не виждаме какво правиш?

Бейлинджър ги погледна с благодарност, след това затаи дъх и много бавно и внимателно издърпа жиците от контактите върху лоста. Въздъхна и предпазливо повдигна капака на кутията.

Те надничаха над рамото му.

— Пластичен експлозив. — Франк се стараеше гласът му да звучи спокойно. — Детонаторът е пъкнат в него.

— Това, дете прилича на къс молив, детонаторът ли е? — попита Кора.

— Да, към него е прикачено някакво електронно устройство. Когато капакът се вдигне, лостът щраква и свързва тези жици с други

две. Това затваря захранваната с батерия верига и включва детонатора.

— Възможно ли е електронното устройство да бъде активирано дистанционно? — попита Вини.

— Не знам. Устройството може и така да е програмирано, че да гръмне, ако някой пререже жиците. Най-простата тактика е... — Бейлинджър си наложи да се успокои. — ... да измъкнеш детонатора от блокчето експлозив.

— А може и движението да го задейства — предположи Вини.

— Е, тогава ни остава да чакаме дали Рони няма да възпламени тези бомби от разстояние.

— Значи, ако го направим, ще хвъркнем във въздуха, ако не го направим — също! — обобщи Вини.

— Ще хвъркнем и още как! — рече Аманда.

Бейлинджър избърса потта от челото си. Пъхна ръка в металната кутия, после се поколеба и свали ръкавиците си. Отново посегна към кутията. В този миг проеча гръмотевица и го накара да трепне. Като се стараеше да овладее треперещите си пръсти, той много внимателно измъкна детонатора. После извади блокчето експлозив от кутията — на пипане беше като маджун. Постави го на известно разстояние.

Вини отстъпи назад.

— Не е ли опасно да го местиш?

— Искаш да кажеш, че е нещо като нитроглицерин и при най-слабия удар може да гръмне? Не. — Бейлинджър избърса потните си длани в панталоните. — Пластичният експлозив е стабилен. Можеш да го удариш с чук, да го блъснеш в стената, да доближиш до него запалена клечка кибрит. Няма да избухне, ако липсва предварителна експлозия с достатъчно топлина, за да свърши работата. — Той посочи блокчето, което бе поставил настрана. — В момента то е едно от най-малко опасните неща в този хотел.

— Това не ме окуражава особено — въздъхна Кора.

— Остават още шест — рече Бейлинджър уморено. — Ако Рони може да задейства тези неща чрез дистанционно управление, само детонаторите ще избухнат. Но и те не са съвсем безопасни, стойте по-надалече.

Той се отправи тревожно към спалнята, за да обезвреди и останалите експлозиви.

— В стаята с гимнастическите уреди има асансьор — каза Бейлинджър на Аманда. — Работи ли?

— Не знам.

— Кора, ти каза, че не си могла да намериш ключове за някои от стаите.

— Да, за мезонета, за апартамента на Даната и за стаите от триста двайсет и осма до шестстотин двайсет и осма. Те са една над друга.

— Струва ми се, че знам какво има зад вратите им. Шахтата за частния асансьор на Карлайл.

— Сигурно е възможно някой да види отвън всички тези светлини. Може би ще дойдат да ни помогнат — рече Вини.

— Не — каза Аманда. — Никой не може да види светлините. Рони все се хвалеше, че целият хотел е напълно затъмнен.

Бейлинджър изруга и побърза да отиде до капака в пода на спалнята.

— Наблюдавах как го правиш — каза му Вини. — Ще поработя с някои от другите кутии.

— Но бавно и внимателно.

— Бъди сигурен.

— Тод? — извика Франк.

— Аз съм в стаята за наблюдение, следя мониторите!

Бейлинджър надникна зад вратата в другия край на спалнята. На цяла редица от екрани за наблюдение на тъмно се виждаха образи, оцветени в зелено.

Тод така се беше съсредоточил, че татуировките по лицето му не помръдваха.

— Може да успеем да видим с какво се занимава този психопат.

Екраните на горния ред показваха фасадата на хотела от различни ъгли, но дъждът беше толкова силен, че Бейлинджър едва различи външните стени и металните капаци на прозорците. На подолната редица екрани се виждаха части от тъмния интериор на хотела — фоайето, сриналото се стълбище, аварийната стълба. И сервизното помещение, където една скрита камера бе насочена към вратата, през която бяха преминали след излизането от тунела. Тя беше отворена, което потвърди подозрението на Бейлинджър, че групата на Тод я е оставила така, преди да ги последва.

— Досега видях само плъхове, една птица и една котка изрод с три задни крака — рече Тод.

Бейлинджър не разпозна една вътрешна част на хотела — изоставено гаражно помещение, където камерата бе насочена към метална врата.

— Сигурно отгук Рони влиза в хотела — каза той. Побърза да се върне в спалнята, където прекъсна жиците, свързани с резето на вратата в пода. Вдигна капака на металната кутия и отдели детонатора от експлозива. — Две обезвредени!

— Три — обади се Вини от другата стая.

— Четири — долетя гласът на Кора от още по-далече.

— Ето това е той! — извика Аманда.

Бейлинджър не разбра какво иска да каже тя, защото дъждът трополеше силно по покрива. Вдигна очи и видя, че държи една снимка в рамка.

— Рони — рече Аманда, сочейки снимката. — Това е Рони.

46.

По гърба на Бейлинджър полазиха ледени тръпки. Изправи се бавно, без да откъсва поглед от онова, което му показваше Аманда. На черно-бялата снимка един възрастен мъж, облечен с костюм, стоеше до млад мъж, облечен със спортен пуловер. Широките рамене на стареца някога трябва да са изглеждали силни. Едрият му гръден кош е бил внушителен. Въпреки дълбоките бръчки, лицето му с квадратна челюст бе запазило следи от младежката си красота. С гъстата си бяла коса той напомняше на Бейлинджър за Били Греъм в по-късните му години. Всъщност този старец притежаваше типичната външност и особения пронизващ поглед на евангелист.

— Морган Карлайл! — прошепна той. — Точно така го описа Боб. С този хипнотичен поглед...

На снимката Карлайл се усмихваше, както и младежът до него, който едва ли имаше двайсет години. Слабо лице, мършаво тяло. Дори късо подстриганата му гъста коса подчертаваше тази мършавост. Погледът на младежа не беше изразителен, за разлика от този на Карлайл. Нито пък усмивката му, която изглеждаше съвършено безизразна.

— Това е Рони! — с отвращение изрече Аманда.

Бейлинджър разгледа по-внимателно снимката. Тъмната на цвят стена с дървена ламперия в дъното беше като стените в хотела. Макар че се усмихваше приятно, възрастният мъж се държеше на известно разстояние от младежа, отпуснал ръце до тялото си. Пуловерът на младия мъж беше с обло деколте, от което се подаваше обърнатата яка на ризата в стила на филмите от 60-те години. Имаше обикновено лице с нежни скули и брадичка.

— Този другият мъж е бащата на Рони — посочи Аманда.

— Карлайл ли? Не, не е възможно.

— Рони твърдеше, че това е баща му.

— Няма никакви сведения, че Карлайл е бил женен.

— Което нищо не означава — обади се Вини от стаята за наблюдение. Той и Кора бяха приключили с обезвреждането на експлозивите. — Може просто да е имал любовна връзка.

— Но Карлайл е бил само един наблюдател в живота. Не си е падал по романтичните любовни авантюри.

— Освен ако не е прегрешил с някоя от жените, които е наблюдавал. — Кора влезе в стаята и погледна снимката. — Карлайл! Значи най-накрая можем да го видим как изглежда. Чудовището, построило хотел „Парагон“. Как е възможно такъв покварен човек да изглежда толкова привлекателен? Хващам се на бас, че когато е бил в разцвета си, този кучи син е бил направо неустоим. С тези очи сигурно не му е било трудно да си намери любовница.

— А може партньорката му да не го е желала особено — усъмни се Вини.

Франк поклати глава:

— Изнасилването не отговаря на неговия профил. Дори да е била дрогирана, жертвата е могла да се бори. Карлайл би бил ужасен от възможността да бъде наранен или издраскан и после да не може да спре кървенето.

— Но ако Карлайл е имал син, е щял да спомене за него в дневника си — предположи Кора.

— Не и ако момчето е било незаконно — каза Вини. — Може да е искал да го запази в тайна.

— И все пак няма логика. — Гласът на Бейлинджър звучеше несигурно. — Доколкото съм чел за болните от хемофилия, мнозина от тях предпочитат да останат без деца, за да не им предадат болестта.

Но Аманда настоя:

— Рони ми каза, че това е баща му.

— Преди колко време е направена снимката? — попита Кора.

Бейлинджър свали щифтчетата на рамката, махна картончето и огледа гърба на фотографията.

— Има дата на проявяването: 31 юли 1968 година.

— Карлайл трябва да е бил на осемдесет и девет.

Франк чу как гръмотевица отекна над покрива.

— Аманда, ти каза, че Рони е над петдесет. Това означава...

Вини се справи по-бързо с изчисленията:

— Преди трийсет и седем години. Но на тази снимка той е около двайсетгодишен. Това означава, че сега е към петдесет и седем. Ей богу, петимата все ще можем да се справим с него.

— Той е много силен — с равен глас изрече Аманда.

— Тод, появи ли се нещо на мониторите?

— Само плъхове.

— Аз наблюдавам асансьора. — Вини надникна през медицинския кабинет към помещението за фитнес.

— Аманда, какво друго ти каза Рони? — попита Бейлинджър.

— Хвалеше се, че никога не му е било трудно да си намира гаджета. Често изброяваше имената им.

— Имената ли? — учуди се Франк.

— Айрис, Алис, Вивиан, Джоан, Ребека, Мишел. И още много. Все в същия ред. Списъкът винаги беше един и същ. Достатъчно често ми го повтаряше, за да ги запомня.

Бейлинджър усещаше как напрежението му нараства. Стараеше се да овладее емоциите си, но сърцето му заби лудо.

— Искам да си помислиш внимателно. Когато той изброяваше имената, не е ли споменавал някоя Даян?

— Даян ли? — попита Вини. — Коя е пък тази?

— Споменавал ли я е, Аманда? — Бейлинджър сложи треперещата си ръка на рамото ѝ. — Говорил ли е някога за жена на име Даян?

Аманда не отвърна веднага.

— Някъде към края на списъка.

— Коя е Даян? — озадачено попита Кора.

Франк се поколеба за миг. После едва успя да произнесе думите:

— Моята съпруга.

47.

03,00 ч.

— Съпруга ли? — потресено прошепна Кора.

Бейлинджър погледна към Тод в помещението за наблюдение.

— Онова, което ти казах, е истина — аз не съм ченге. — Той се поколеба. — Но бях ченге.

Тод застина. На лицето му се изписа отвращение.

— Ами онези приказки за Ирак и чувала на главата ти?

— Това си е самата истина. Бях детектив в полицейския участък на Озбъри Парк. Двамата със съпругата ми живеем... живеехме тук. Тя работеше... Когато си помисля за нея, обърквам времената. Преди две години изчезна.

Всички го слушаха напрегнато. Отвън долиташе плющенето на дъжда.

— Беше руса, слаба, като Аманда. На трийсет и три години. Но изглеждаше много по-млада. Като Аманда. — Бейлинджър впери поглед в ръцете си, вкопчени една в друга.

— Когато Мак отвори вратата на трезора, помислих, че това е Даян. Рекох си, че най-накрая съм я намерил, че се е случило чудо и жена ми е още жива. — С разкривено от болка лице Бейлинджър гледаше втренчено Аманда — толкова много му напомняше за съпругата му. — Даян работеше за един строителен предприемач в града. Същият, който ще събори този хотел след две седмици. Тя често пътуваше до Ню Йорк, за да преговаря с тръста на Карлайл за земята, върху която е построен хотел „Парагон“. Тръстът непрекъснато отказваше, но най-накрая трябваше да се откаже от земята заради неплатени данъци. Ала преди две години земята все още беше под негов контрол. При последното си пътуване до Манхатън Даян изчезна. — Бейлинджър мъчително си пое дъх. — Много хора изчезват в Ню Йорк. Аз ходех там в края на всяка седмица и неофициално помагах на Бюрото за издирване на изчезнали лица. Изтърках си подметките от тичане и събиране на информация. Най-накрая случаят

беше съвсем забравен и само аз единствен вършех нещо. Непрекъснато исках допълнителни отпуски, за да търся Даян, докато моят шеф не реши, че ще е по-добре да си подам оставката, за да имам колкото си искам свободно време. Останах без средства. Тогава един мой приятел — бивш рейнджър, ми каза за бързите пари, които бих могъл да спечеля в Ирак като охрана на конвои, стига да не се боя от бомби и снайперисти. По дяволите, на този етап хич не ми пукаше дали ще живея, или ще умра. Онова, за което ми пукаше наистина, бяха двайсетте хиляди долара, които щях да спечеля за един месец, за да се върна обратно и да продължа да издирвам Даян. — Бейлинджър с мъка си наложи да продължи разказа си. — Беше изминала една година и аз не хранех много надежди, че още е жива. Но трябваше да продължа да я търся. Можете да си представите колко съм бил отчаян, щом отново заминах за Ирак. След първото ми отиване там Даян ми беше помогнала да се изправя на крака. Проклетият Синдром на войната в Залива! Тя не се уморяваше да се грижи за мен. Нейна беше идеята да използвам военния си опит и да подам молба за работа в полицейското управление на Озбъри Парк. Нищо натоварващо — беше просто начин да се почувствам полезен. Разказах ви как се обърнаха нещата втория път в тоя шибан Ирак. Но с парите, които спечелих, аз си наложих да продължа търсенето. Проверих всяка следа, всеки сексуален маниак или обирджия от районите, където тя ходеше. Правех двойни и тройни проверки. Най-накрая ми остана само усещането, което имах от самото начало, но не успях да докажа — че изчезването на Даян е свързано по някакъв начин с преговорите за хотела. Дори не точно със самите преговори, а със самия хотел. Поисках разрешение да вляза в изоставената сграда, но тръстът ми отказа заради моята безопасност. Направих всичко възможно да се промъкна вътре с взлом, но „Парагон“ се оказа истинска крепост, дявол го взел! — Гласът на Франк зазвуча още по-напрегнато. — Преди три месеца прочетох в един вестник статия за градските изследователи. Как техните експедиции приличали на мисии на отряди със специално предназначение и как някои от тях гениално успявали да проникнат в сгради, за които се предполага, че са недостъпни. Прегледах уебстраниците на градските изследователи и се свързах с една група, но направих грешката да им кажа защо ми е необходима помощта им. Държах се с мен така, сякаш съм таен агент със скрит микрофон.

Опитах се да убедя следващата група, че искам да вляза в хотела, защото това е една много интересна стара сграда. Но и те нямаха доверие на външни хора. А и имало премного стари сгради, които вече били планирали да изследват. Най-накрая използвах уебстраницата на професора и си уредих среща с него. Излъгах го, че искам да забогатяя. Показах му копия от стари вестникарски статии от времето, когато е бил убит Даната. В тях пишеше за златни монети, които гангстерът вероятно е натрупал в таен трезор. Боб беше учтив. Увери ме, че ще проучи тази работа. Предположих, че просто иска да се отърве от мен. Но се оказа, че току-що е бил уволнен, и една седмица по-късно ми се обади по телефона, за да ми съобщи, че ще ми помогне, но при едно условие...

— Да му дадеш част от монетите — каза Вини.

— Да. Той се възхищаваше толкова много от теб и Кора, от Рик. Беше сигурен, че няма да се съгласите да вземете от златото. Но се страхуваше, че заради влошеното си здраве няма как да плаща лечението. Беше много ядосан, че е останал без препитание. Не можете да си представите колко беше гневен! Та идеята бе вие, без да знаете, да ми помогнете да претърся хотела. За да открия някаква следа, която да ме насочи към Даян, да разбере какво се е случило с нея. На следващата нощ трябваше да се върна и да взема монетите за професора. Разбира се, след това смятах да се заема с много по-обстойно претърсване.

— Зная, че Рони държеше поне още една жена тук — рече Аманда.

— Защо си толкова сигурна?

— Първия път, когато ме заключи в трезора, докоснах нещо на пода. Приличаше на пластинка, единият ѝ край беше гладък, а другият — назъбен. В непрогледния мрак не можах да разбера какво точно е. Когато излязох, се оказа, че е счупен нокът.

Дъждът трополеше по покрива.

Аманда се загърна по-плътно с винтягата.

— Трябва да разберете какво преживях тук. Имаше вечери на свещи и Рони ме караше да наблюдавам как приготвя храната. Сложни менюта за чревоугодници. Най-доброто вино. Компактдискове с музика на Бах, Хендел или Брамс. — Аманда се намръщи. — Часове наред четяхме в библиотеката — философия, история, романи.

Особено много харесваше Пруст. „В търсене на изгубеното време“. Изгубеното време! — Гласът ѝ потрепери. — Настояваше да обсъждаме прочетеното. Мисля, че това беше една от причините да ме отвлече: защото работех в книжарница. Гледахме филми, винаги за изкуството. Повечето бяха чуждестранни — „Красавицата и звярът“ на Кокто, „Седмият печат“ на Бергман, „Правилата на играта“ на Реноар. Все за миналото. Никога не ми позволяваше да гледам телевизия, за да не разбере какво става по света или от колко дълго време съм тук. С тези затворени капаци на прозорците нямах представа дали е ден или нощ. Липсваха часовници, не можех да различа дните, нямаше как да преброя седмиците. Изгубих всякаква представа за времето. Понякога Рони ме караше да ям, когато не бях гладна, а друг път ме караше да чакам, докато умирах от глад. В трезора пък нямах представа дали съм задрямала за няколко минути, или съм спала с часове.

— Но защо те затваряше там? — попита Кора. — За да не избягаш от него, когато спи ли?

— Освен първия път, когато се събудих в това проклето легло, той ми позволяваше да спя само в трезора. А докато бях с него, никога не се обръщаше с гръб към мен. На кръста си носех заключен метален обръч. Към него имаше метална кутия, също като онези до капациите в пода. Той ми каза, че ако избягам, ще ме направи на парчета — дори да съм на километър разстояние. Заплаши ме, че зарядът е направен да избухне навътре, така че дори да сме заедно в стаята, той нямало да пострада.

— Къде е обръчът? — попита Бейлинджър.

Аманда махна отчаяно с ръка.

— Не знам.

— Трябва да го намерим.

Бейлинджър започна да измъква чекмеджета на бюрото и да ги преравя. Кора претърси дрешника, Вини — под леглото.

— Ще проверя и в медицинския кабинет — каза Кора.

— Аз поемам стаята за фитнес — рече Франк. — Вини, ти се заеми с...

— Почакайте малко. — Вини впери поглед нагоре. Стъпи върху натруфената покривка на леглото, протегна се и погледна какво има над балдахина. — Ето го, намерих го.

Аманда едва не припадна, когато той слезе долу с металния обръч и кутията, прикрепена към него.

Бейлинджър дръпна капака ѝ, но не можа да го отвори.

— Запечатан е.

— Виждам го! — извика в този миг Тод.

— Какво? — Бейлинджър рязко се обърна към стаята за наблюдение.

— Тоя кучи син ми маха на един от екраните.

48.

Бейлинджър се втурна към стаята за наблюдение, останалите го последваха. На десния монитор в дъното, оцветен в зелено от камерата за нощно виждане, един висок и слаб мъж с противно лице им махаше. Безмълвно им казваше или „здравейте“, или „довиждане“. Аманда се заплака от ужас.

Изглеждаше, че има противно лице. Но бе трудно да се определи, защото очите му бяха скрити зад очила за нощно виждане. За разлика от тези, които висяха на врата на Тод, неговите бяха с аеродинамична форма, елегантни, последна дума на високите технологии.

Имаше слабо изразена брадичка, тънък нос и тънки устни. При гладката му на вид кожа бръчките по челото и около устата му изглеждаха като нарисувани. Прошарената му коса бе оредяла. Носеше тъмен костюм, бяла риза и консервативна вратовръзка на райета.

— Винаги се облича така — каза Аманда. — Никога не си сваля палтото, нито разхлабва вратовръзката си.

— Познах го! — извика Франк.

— Какво?

Той се обърна към Кора и Вини.

— Професорът ни го описа, спомняте ли си? С непроницаемо изражение, тип бюрократ. Над петдесетгодишен, с безизразно лице.

— Управителят на тръста на Карлайл! — стреснато възкликна Вини.

— Говорих с него няколко пъти след изчезването на жена ми. Тоя кучи син ми каза, че Даян е прекарала един час в офиса му в деня, когато изчезна. Показа ми името ѝ, записано в книгата за уговорени срещи — в единайсет сутринта. След това имал уговорка за обяд и не знаел накъде е тръгнала. Но името, с което ми се представи, не беше Рони, а Уолтър Харигън.

— А защо не Уолтър Карлайл? — попита Кора. — Нали претендира, че е негов син.

— Използва различни имена! — рече Вини. — Кой всъщност е той?

От монитора Рони им посочи нещо зад себе си. Когато се отмести, Бейлинджър видя, че той се намира в сервизното помещение и че вратата към тунела е затворена.

— Какви са тези неща, мамка му! — извика Тод.

Пред вратата имаше метален цилиндър, наподобяващ кислородна бутилка, каквато носят водолазите. Беше сложена върху количка. Тънък маркуч беше прикрепен към количката, а от другия му край висеше къса пръчка с дръжка. До тях — маска с дебело стъкло.

Бейлинджър усети, че нозете му се подкосяват.

— Инструменти на заварчик! Бог да ни е на помощ, той е заварил вратата! Вече няма начин да излезем навън.

После впери поглед в металната кутия, която държеше в ръцете си. Докато наблюдаваше монитора, той яростно беше дърпал капака, но явно бе запечатан здраво. Опасяваше се, че всеки момент Рони може да ги взриви дистанционно.

— Трябва да се отървем от това! — Бейлинджър се втурна към капака на пода. — Кора, освободи резето! — Както държеше обръча с лявата си ръка, той измъкна пистолета с дясната. — Отвори капака! Може би това е трик. Може би гледаме видео, а самият Рони всъщност ни чака под този капак. — Бейлинджър се прицели. — Ако е така, ще го пратя в ада. Вини, насочи фенерчето си към отвора. Готови? Кора, отвори!

Тя вдигна капака. Фенерчето на Вини освети още една спираловидна стълба в тъмнината. Франк се пресегна под витите перила и пусна обръча с кутията, който се затъркаля надолу, дрънчейки върху метала.

Кора затръшна капака и го заключи, а Бейлинджър отскочи назад.

— Копелето прави нещо друго — обади се в този момент Тод.

Бейлинджър се обърна към монитора. Рони продължаваше да им демонстрира безизразната си усмивка, докато сочеше нещо неясно върху стената встрани от себе си.

— Какво е това на пода? — попита Вини.

— Движи се! — изуми се Тод.

— Придошла вода от бурята — досети се Кора.

Рони прецапа през водата и стигна до предмета на стената, който беше толкова встрани, че камерата едва можеше да го покаже. Имаше дръжка.

— Не! — извика Аманда, осъзнавайки, че това е електрически трансформатор.

Рони имаше смразяващ вид с очилата си за нощно виждане, костюма и вратовръзката. Отново им помахаша, вече изглеждаше ентузиазизиран и определено им казваше „довиждане“. Той натисна лоста.

Лампите угаснаха. Мониторите угаснаха. Трополенето на дъжда по покрива сякаш се засили, след като групата изведнъж потъна в пълен мрак. Тук липсваше дори таванският прозорец, за да могат да видят проблясъците на бурята. На Бейлинджър му се струваше, че мракът се сгъстява все повече и ги притиска отвсякъде.

Вини включи миньорската си лампа. Същото направиха Бейлинджър и Кора.

— Вини, дай ми джобното фенерче — каза Тод.

Лъчът блесна. Последните четири и половина часа Бейлинджър беше прекарал в полумрак и почти бе свикнал с него. Яркото осветление в мезонета отначало му изглеждаше неестествено, измъчваше го. Но колко бързо беше свикнал с него, а сега отново го притисна омразният полумрак.

— Как си, Аманда? — попита Кора.

— Добре съм, всичко е наред. — Но гласът ѝ беше напрегнат. — Аз мога да се оправя с това — добави тя неубедително.

След невидима светкавица се чу гръм.

— Било е и по-лошо. — Аманда говореше припряно. — Да стоя в трезора беше по-лошо, да бъда сама беше по-лошо.

— Сега е нашият шанс — изведнъж заяви Тод.

— Шанс ли? — попита Бейлинджър. — Какво искаш да кажеш?

— Копелето е долу в сутерена. Можем да използваме една от тези стълби, за да слезем на приземния етаж.

— Не ми е приятно да се съглася с този тип — каза Вини, — но той е прав. Можем да избираме между седем стълби. Рони не може да е на всички по едно и също време.

— Но кое стълбище да изберем? — попита Кора. — Ти каза, че не си успял да намериш изход долу.

— А той твърди — Тод посочи Франк, — че трябва да има тайни врати.

— Би било прекалено явно да слезем по онова стълбище, което вече използвахме — рече Кора.

— Толкова е нелогично, че Рони няма да се сети за него — каза Тод.

— Аз няма да сляза по това стълбище. — Вини посочи капака в пода, през който Бейлинджър беше изхвърлил металната кутия. — Рони трябва само да натисне дистанционното и ще хвъркнем!

— Какъв е този звук? — попита Аманда.

— Това е от бурята. И на мен ми опъва нервите.

— Не, има нещо друго. Идва оттам. — Аманда посочи спалнята.

— Не е от спалнята, а от стаята с гимнастическите уреди — каза Франк.

— Асансьорът е! — досети се Тод.

Те изтичаха до медицинския кабинет и през вратата надникнаха в стаята за фитнес. Въпреки трополенето на дъжда, Бейлинджър долови лекото бръмчене от движението на въжетата и зъбчатите колела. Бръмченето се засилваше.

Зад затворената врата асансьорът се изкачваше нагоре.

49.

— Ако Рони е в асансьора, значи не може да ни попречи да слезем по стълбите — каза Тод.

Вини погледна намръщено затворената врата.

— Откъде да знаем дали е вътре?

— Трябва да е там. Някой трябва да е вътре в асансьора, за да го задвижи.

— Ами ако той работи като кухненски асансьор? — попита Бейлинджър. — Ако е уредил да бъде задвижван отвън, така че да могат да му изпращат яденето горе, без да му се натрапва някой сервитьор?

— Е, ако това копеле не е в асансьора, тогава кой е?

— Или какво? Не ми се иска да се мотая наоколо, за да разбера — каза Вини.

Асансьорът спря под тях. Макар че дъждът продължаваше да трополи, в стаята се възцари напрегната тишина.

След това бръмченето се чу отново — асансьорът се изкачваше.

— Сигурно е с отделна електрическа верига — промълви Кора.

— Когато спре тук, стреляй във вратата — настоя Тод. — Дървена е, куршумите ще я пробият.

— Никога не стрелям по нещо, което не виждам — рече Бейлинджър. — Зад вратата може да има полицаи.

— Искаш ли да я отвориш и да разбереш?

Цялата група гледаше съсредоточено вратата, зад която цареше тишина. След това се чу трakanето на вътрешната врата.

— Стреляй! — извика Тод.

— Ей, ти, в асансьора! — Бейлинджър се прицели. — Кажете си името!

— Копеле! Дай ми тоя пистолет!

Тод се опита да го грабне от ръцете му, но Франк го удари с дръжката по главата и го събори на пода.

После мигновено насочи пистолета към вратата, защото нещо тежко изтропа зад нея. Той направи знак на всички да влязат в медицинския кабинет. След това махна тирите от вратата и се скри зад фитнес пътекката.

Вратата помръдна.

Той допря спусъка, когато тя се откряна леко, разкривайки част от кабината, която изглеждаше празна.

Лежачият на пода Тод простена.

Вратата се отвори още малко.

Фенерчето на Тод бе останало в ръката му и Бейлинджър го насочи към пода. И освети бягащите от асансьора плъхове: три, осем, една дузина... Някои с открити рани, други без уши, с две опашки или само с едно око. Като писукаха на светлината, някои скочиха на фитнес пътекката, но като видяха мъжа, плъзнаха из другите стаи.

Кора изпищя. Но не заради плъховете. Една фигура излезе със залитане от асансьора.

Бейлинджър понечи да стреля, но изведнъж разпозна окървавените дънки и винтягата, мускулестото тяло, приведено от болка, кръвта, толкова много кръв, дървения клин, стърчащ от гърдите на фигурата.

— Рик! — Кора изтича до него.

— Почакай! — каза Франк.

Но предупреждението му бе закъсняло. Рик се спъна в гърчещото се тяло на Тод, залитна към Кора и събори и двамата на пода. Предпазната ѝ каска изтрака и се търкулна.

Бейлинджър изтича до празната кабина. С пистолета в ръка той избута вратата, докато я отвори изцяло. Светлината на миньорската му лампа разпръсна мрака вътре и той огледа внимателно тавана на кабината, но не видя капак, през който Рони би могъл да се промъкне горе и да се скрие. Но кабината не бе съвсем празна. На пода в единия ѝ ъгъл насмешливо се мъдреха петте шишета с урина, които бяха изоставили на четвъртия етаж.

— Вини, сложи тук гирите, за да не се затворят тези две врати. Докато са отворени, асансьорът не може да потегли.

Бейлинджър се обърна към Кора и Рик. Той легеше върху нея, стенойки от болка, а тя се мъчеше да се освободи. Бейлинджър обърна Рик и видя, че при падането дървеният клин се беше забил още по-

дълбоко в гърдите му. Дробовете му издаваха свистящ звук. Предните му зъби бяха счупени, лявата му ръка бе потрошена под лакътя.

— Божичко — простена Кора. — Рик, миличък! — Тя избърса изцапаното му с кръв чело.

Вини побърза да подпре вратата на асансьора с една от гирите.

Кора галеше лицето на Рик. Погледът му блуждаеше. Гърдите му се повдигаха и продължаваха да издават същия свистящ звук.

Бейлинджър погледна към медицинския кабинет.

— Помогнете ми да го сложим на кушетката.

Вдигнаха го и Рик простена.

Аманда сложи фенерчето на плота.

— Ще ни трябва повече светлина. Ще взема свещите от раницата на Вини — каза тя.

Франк разряза с ножа си винтягата, пуловера и ризата на Рик. Аманда и Вини запалиха свещи и на по-ярката светлина се видя как от гърдите на Рик бликна кръв.

— Клинът е забит дълбоко — каза Бейлинджър.

— Дръж се, миличък! — прошепна Кора, като галеше челото му. Но Рик като че ли не я чуваше.

— Ако успея да измъкна клина, кръвоизливът може да стане още по-голям. Но ако не успея...

Стенанията на Рик издаваха колко са мъчителни болките му.

— Не можем ли поне да му дадем нещо за болката? — Умолително каза Кора. — Морфинът.

— Не, това ще го убие — отвърна Бейлинджър.

— Съвсем мъничко...

— Морфинът забавя сърдечния ритъм и понижава кръвното налягане. — Франк хвана китката на Рик. — И при това положение пулсът му е почти недоловим.

— Измъкни клина от гърдите му. Използвай лейкопласт, за да спреш кръвоизлива, както направи с професора.

Бейлинджър не можеше да се сети за друга възможност.

— Виж дали в този шкаф няма спирт.

Вини дръпна остъклената вратичка.

— Почакай — рече Бейлинджър. — Вече няма значение.

Дробовете на Рик престанаха да хъркат. Гърдите му застинаха.

— Не! — изпищя Кора. Тя впери обезумелия си поглед в Рик, търсейки някакъв признак на живот. Отвори устата му, за да му направи изкуствено дишане, но ужасено се отдръпна, когато въздухът със свистене излезе покрай клина в гърдите му. — О, миличък, о, Исусе Христе! — ридаше тя.

Плачейки неудържимо, притисна главата на Рик към гърдите си.

Аманда я прегърна през раменете.

Отекна гръмотевичен тътен. След това чуха пращенето на двата останали радиотелефона. Бейлинджър погледна към своя колан, а после към колана на Вини.

С чувството, че всеки момент ще се побърка напълно, той вдигна своя радиотелефон и натисна бутона за връзка.

50.

— Взел си радиотелефона на някого от убитите — каза Бейлинджър.

— Както ще разбереш, аз съм изобретателен. — Гласът звучеше равно, спокойно и безстрастно. Тенор с ясно произношение, но с лек снобски акцент. Той накара Аманда да притисне сърцето си. — Приятелят ти не падна чак долу във фойето. Намерих го върху една купчина боклук два етажа по-надолу. Дори имаше достатъчно сили да ми помогне да го вкарам в асансьора. Забележително. Как се развива сега?

— Мъртъв е — отвърна мрачно Бейлинджър в радиотелефона.

— О! — отвърна гласът.

Отново се чу прашене.

— Вие нахълтвате в дома ми — рече гласът.

— Не съм забелязал табелки с надписи: „Нарушителите ще бъдат наказани“. Единственото хубаво нещо е, че ако не бяхме влезли тук, нямаше да има кой да спаси Аманда.

Кора вдигна обляното си в сълзи лице от тялото на Рик.

— Аманда няма нужда да бъде спасявана — каза гласът. — Аз се отнасям към нея с най-голямо уважение. Много жени биха ѝ завидели.

— Освен дето е била насилена.

— Никога дори не съм я докоснал по този начин. — За първи път в гласа се прокрадна някаква емоция. — Ако ви е казала такова нещо, значи ви е излъгала.

Франк се намръщи. Дали Рони говореше истината?

— Ами какво ще кажеш за другите си гаджета? — попита Бейлинджър. — Как се казват? Айрис, Алис, Вивиан?

Изведнъж нещо в този списък притесни Рони. Но толкова много неща се случваха, че Франк не беше в състояние да определи какво точно го разтревожи.

— Винаги съм имал честта да се радвам на многобройна женска компания.

— Една от тези жени ли лежи мъртва в коридора на долния етаж?

Пак се чу прашене.

Страхувайки се от отговора му, Бейлинджър се реши да го попита направо:

— Какво направи с жена ми?

Отново прашене.

— Ако се предадете, обещавам ви, че няма да ви боли — рече гласът.

Кора изведнъж грабна радиотелефона и яростно кресна в него:

— Гадина такава, аз ти обещавам едно нещо... — Като крачеше гневно пред лекарския кабинет, тя извика: — Само да те пипна, обещавам ти, че ще...

В този миг подът избухна.

Бейлинджър се хвърли назад. Дъските се разпаднаха в краката на Кора. Отдолу изстреля изстрел на ловна пушка, кръв рiekна от корема ѝ. Още един изстрел я залепи за шкафа с лекарствата, посипаха се парчета стъкло. Последва трети, четвърти... Трески изригнаха от пода, едрите сачми надупчиха тялото на Кора.

Тя се свлече на колене, лицето ѝ се изкриви от болка и удивление. Срина се върху зейналата яма в пода, а кръвта ѝ бликна и прокапа през дупките. Една свещ падна в червената локва и изгасна.

Настана миг на изумление и паника. Мирисът на изгорял барут достигна до ноздрите на Бейлинджър. Той се овладя, издърпа Аманда и Вини до външната стена, а сърцето му биеше така неистово, че пред очите му притъмня.

— Той е на балкона под нас — прошепна Франк. — Кора извика толкова силно, че е разбрал къде се намира.

През дупките в пода чу как Рони отново зарежда ловната пушка. Миньорската лампа на Кора лежеше на дъските. Бейлинджър се пресегна, взе я и я подаде на Аманда. Вдигна пръст до устните си, настоятелно давайки знак на нея и Вини да мълчат. Кимна им да го последват в спалнята. Мускулите му конвулсивно се свиваха в очакване на нови оглушителни изстрели.

Стигна до спалнята, миньорската му лампа описваше причудливи кръгове в тъмнината. Но нещо друго не беше наред... Тод! Къде беше той? Последното, което си спомни за него, бе, че лежеше на

пода и стенеше, след като го бе ударил с пистолета. Бейлинджър се обърна и освети наоколо с миньорската лампа. Тод го нямаше.

Погледна към Вини, за да го предупреди, но срещна мъката, изписана върху лицето му. Вперил поглед в тялото на Кора, Вини изглеждаше напълно съкрушен, сълзи се стичаха по бузите му. Жената, която обичаше, си бе отишла завинаги. Страданието на Вини засили собствената му скръб. Да изгубиш човека, когото обичаш — Франк знаеше какво значи това.

Той дръпна Вини за ръкава, за да го накара да се размърда.

Аманда, която бе преживяла толкова ужасни дни, вече не бе способна на нищо друго, освен отчаяно да се вкопчи във възможността да оцелее. Тя последва Бейлинджър, двамата пропълзяха през стаята за наблюдение и се вмъкнаха в библиотеката. Бяха принудени да зарежат джобното фенерче, което Аманда постави върху плата до кушетката. Сега имаха само три миньорски лампи, които едновременно осветиха капака на пода в библиотеката. За удивление на Бейлинджър, той беше отворен. Тод бе побързал да се спусне надолу по стълбището, докато Рони стреляше, досети се Франк. Следващата мисъл му вдъхна надежда — сега може би Тод щеше да отвлече вниманието на Рони от тях.

Бейлинджър тихо влезе в кухнята, извади пистолета си и го насочи към капака на пода. Вини го вдигна, но единственото нещо, което видяха на светлината на лампите, беше още едно стълбище.

51.

Бейлинджър пръв тръгна надолу. Трябваше да слиза бавно, защото с пистолета в протегнатата си ръка проверяваше дали пред него не е опъната остра тел. Следваха завой след завой, въртящите се светлини на миньорските лампи ги замайваха. Стълбищната шахта усилваше шума на бурята. Когато приближиха петия етаж, Бейлинджър чу шуртенето на прииждаща вода. И тогава проумя, че шумът не е от дъжда навън. Светлината на лампата му се отрази в буйния поток, който се носеше по един коридор.

Блясъкът на светкавица разкри огромна дупка в покрива. Водата от горните етажи се събираше и се изливаше в нея, сетне с грохот се стичаше надолу в шахтата. Изведнъж на светлината на лампата си Франк видя някакъв предмет, който се носеше по коридора. Труп! Аманда изпищя. Беше изсъхнал труп на жена. Облечена, държаща чантичката си в ръка, руса... Даян? Бейлинджър се взря ужасен, но преди да я огледа по-добре, водният поток я отнесе в стълбищната шахта и жената изчезна в бучащата тъма.

Бейлинджър разбра, че оттук няма да могат да излязат. Подозираше, че Рони беше от другата страна на стената и се готвеше да стреля с ловната си пушка. Направи знак на Аманда и Вини да се изтеглят обратно към мезонета. Двамата с готовност го послушаха и той ги последва, докато с мъка всички се провряха през отворения капак. И се отпуснаха задъхани на кухненския под в полумрака.

— Ще опитаме през друго стълбище — промълви Аманда.

— Може би — уморено каза Вини. Той бавно повдигна глава. — Или може би няма нужда да правим нищо.

— Какво искаш да кажеш? — ядоса се Франк.

— Професорът е оставил плик на един колега. Ако не му се обади до девет часа тази сутрин, колегата трябва да отвори плика и да уведоми полицията къде да ни намери.

Бяха толкова близо до външната стена, че плющенето на дъжда заглушаваше тихите им гласове.

— Не — каза Бейлинджър. — Боб не е оставил бележка.

Вини го изгледа невярващо.

— След като го уволниха, Боб загуби доверие в хората от неговия факултет. Той предполагаше, че колегата ще отвори плика и ще покаже бележката на декана, за да демонстрира лоялност. Боб се страхуваше, че всички ще бъдем арестувани.

Вини се опита да предложи друг план:

— Хората от Службата за спасяване на имущество идват в понеделник. Трябва само да изчакаме един ден.

— Рони може да ни уреди куп изненади, ако му дадем толкова много време. Казах ви и по-рано: ако бездействаме, губим.

— Тогава какво ще правим?

От радиотелефоните се чу прашене.

— Той се опитва да ме накара да говоря — прошепна Бейлинджър. — Надява се, че като чуе гласа ми, ще знае в коя посока да стреля.

— А ако стане обратното? — промълви Аманда. — Ти също можеш да стреляш по посока на гласа му.

Изведнъж Бейлинджър се замисли.

— Каж ми, това копеле излъга ли, когато каза, че не те е насилвал?

— Никога не ме е докосвал — отвърна Аманда, потръпвайки. — Винаги демонстрираше някаква ужасяваща учтивост. Имах чувството, че у него се трупа и намира нещо, с което се бореше. Но последния път, когато го видях, ми донесе нощницата и престана да бъде любезен. Крещеше. Хвърляше разни неща. Нарече ме кучка и курва. Имах усещането, че ме мрази, защото е възбуден.

От радиотелефоните отново се чуваше прашене. Франк изключи радиотелефона на Вини, след това намали звука на своя, приближи го до устните си, натисна бутона за връзка и каза тихо:

— Не разбирам защо използваш различни имена, Рони. Защо се наричаш Уолтър? Фамилното ти име Харигън ли е? — Бейлинджър не смееше да остане прекалено дълго на едно място. Премести се в трапезарията. И отново прошепна: — Рони, как е фамилното ти име?

Не последва никакъв отговор. Но след малко гласът отвърна:

— Карлайл.

Аманда и Вини клекнаха на пода, опитвайки се да определят дали гласът не идва някъде под тях.

— Не е вярно — прошепна Бейлинджър. — Карлайл не е имал деца.

— Той е моят баща.

Продължавайки да се движи, Франк предпазливо влезе в стаята с гимнастическите уреди, където отворената врата на асансьора бе подпряна с гири.

— Не — каза Бейлинджър. — Той не ти е баща.

— Държеше се като такъв.

— Не е същото.

— Понякога това е всичко, което имаш.

— Ами ти? — попита Бейлинджър. — Ти държеше ли се като добър син?

Той угаси миньорската си лампа, преди да влезе в осветения със свещи медицински кабинет. Аманда и Вини го последваха. Видът на двата трупа ги накара да изтръпнат.

— Движиш се предпазливо — каза гласът, — но свещите реагират на раздвижването на въздуха. През дупките виждам как трепкат пламъчетата.

Изведнъж Бейлинджър проумя, че Рони стои точно под него. Едва успя да отскочи назад и тресна изстрел, който проби пода на мястото, където бе стоял преди малко.

Франк се прицели в дупката и понечи да стреля, но реши, че Рони иска от него да направи точно това, за да изхаби патроните си за една илюзорна мишена.

— Обезвреди ли експлозивите? — попита гласът от радиотелефона. — Предполагам, че един бивш рейнджър може да се справи с такова нещо.

Бейлинджър беше шокиран.

— Чудиш се откъде знам за миналото ти? — попита гласът. — Още първия път, когато дойде в офиса ми, за да ме разпитваш, разбрах, че си опасен. Щом се появи отново, вече имах куп информация за теб. Какво безобразие е тоя Синдром на войната в Залива! Е, поне имаше кой да се грижи за теб. Жена ти показва колко ти е предана.

Споменаването на Даян потресе Бейлинджър. Сякаш някой изневиделица го удари с юмрук в корема. Но гневът измести болката и

объркването. Той се прицели в мястото, откъдето според него идваше гласът. С цялото си сърце искаше да стреля. „Не! — каза си. — Не, докато не си сигурен. Не позволявай на това копеле да те предизвиква да правиш грешки“.

Отчаянието се прокрадна в душата му. „Лампите — помисли си той. — Ние ги угасихме, за да не може Рони да ни види през дупките в пода. Но не можем да излезем от тази сграда, без да ги използваме. А той има очила за нощно виждане“.

Но постепенно проумя какво бе необходимо да се направи.

Привика Аманда и Вини в другата стая.

— Трябва да му отвлечете вниманието от мен — тихо им каза Франк. — Вини, стрелял ли си някога?

— Не.

— Дръж пистолета с двете ръце, ето така. — Бейлинджър сви пръстите на дясната ръка на Вини около дръжката на пистолета си. След това направи същото с лявата му ръка, като пръстите се срещнаха. — Прицели се над цевта. Дръж здраво, защото пистолетът ще отскочи назад, като стреляш. Стреснеш ли се, ще го изпуснеш.

— Кога да стрелям?

— Върни се в медицинския кабинет. Преброй до петдесет. После включи радиотелефона си. Увеличи звука. Сложи го на пода и се дръпни назад. Моят глас ще отвлече вниманието му. Когато той стреля, стреляй и ти в отговор. Няма да го улучиш, но това е без значение. Просто гледай той да не улучи теб. Не искам да го правиш, но нямаме друг изход.

— Защо е всичко това?

— Аз ще се опитам да взема другите очила за нощно виждане.

Вини кимна, но Бейлинджър не знаеше дали ще се справи.

— Аманда, заключи капака след мен. Ще го отвориш само когато чуеш две почуквания, след това три, след това едно. Ще можеш ли да го запомниш? Две, три, едно — нареждаше шепнешком Франк.

— Ще запомня.

— Вини, секунди след първия изстрел хвърли нещо на пода в стаята за фитнес. Гледай да си далече от мястото. Опитай се да го накараш да стреля пак. След това стреляй в отговор и иди в друга стая. Продължавай да му отвличаш вниманието. Но всеки път стреляй само по веднъж. Патроните ни трябват. Ще можеш ли да го направиш?

— Нямам друг избор.

— Ако успея да взема тези очила за нощно виждане, ще имаме много възможности за избор. — Бейлинджър се надяваше, че гласът му звучи убедително.

След като бяха далеч от дупките в пода на медицинския кабинет, те можеха спокойно да включат миньорските си лампи. Бейлинджър тихо прекоси кухнята, библиотеката стоята за наблюдение и най-накрая стигна до спалнята. Впери поглед в заключенния капак. Знаеше, че вратата към апартамента на Даната оставаше барикадирана, за да не може Рони да влезе и да стреля по всеки, който се опита да слезе по стълбите.

Но дали той вече не беше я отворил?

Бейлинджър взе пистолета от Вини, а след това направи знак на Аманда да отключи и отвори капака. Насочи оръжието, когато светлината на миньорската му лампа прониза мрака на стълбищната шахта. Нямахше никой. Дишайки по-спокойно, той върна пистолета на Вини.

— Започвай да броиш до петдесет.

Той се спусна по стълбището и направи знак на Аманда да затвори капака. Когато я чу да го заключва над главата му, изпита ужасното усещане, че слиза в ада.

52.

Мирисът от кръвта на професора изпълваше открития коридор и всекидневната на Даната. Бейлинджър броеше секундите точно както Вини: три, четири, пет... Усещайки как тъмнината го притиска, той пропълзя по-надолу. Мебелите стояха все така струпани пред вратата и това мъничко го окуражи. Откачи чука от колана си и тръгна да слиза от шестия етаж към петия. Отправи се към тайния коридор, като размахваше чука пред себе си, проверявайки за опъната остра тел. Ослуша се за шуртенето на водата, стичаща се в стълбищната шахта, но не чу шум. Явно покривът в тази част на хотела беше здрав.

Насочи лъча на лампата си по протежение на тъмния коридор. Стори му се, че вижда нещо, което седеше неподвижно в края. Изпълниха го подозрения, но нямаше време да провери какво е то. Продължавайки да брои, стигна до четвъртия етаж и продължи надолу. Въздухът стана по-хладен.

От радиотелефона се чу прашене — Рони отново се опитваше да го дразни, за да го принуди да реагира и да използва гласа му като мишена. Но Бейлинджър вече се намираще твърде далеч от него.

Продължаваше да брои.

Включи радиотелефона, знаеше, че Рони ще чуе същото прашене.

— Значи си още жив — каза гласът. Макар че Бейлинджър бе намалил до минимум звука, ехото в стълбищната шахта усилваше този глас. — Чудех се дали съм те улучил.

Миньорската му лампа се въртеше по спираловидното стълбище, докато той стигна до третия етаж, продължавайки да размахва чука в сумрака пред себе си.

Пак се чу прашене.

Франк натисна бутона за връзка, приближи радиотелефона до устата си и опря присвитите си длани от двете страни, стараяйки се да изолира ехото.

— Карлайл е страдал от агорафобия. Все се чудех защо един човек, който се страхува от открити пространства, ще напусне хотела и ще се застреля на плажа. Нямах логика. Но сега разбирам, че нещо друго го е ужасявало още повече.

Бейлинджър беше сигурен, че вече е преброил до петдесет и отгоре. „Вини, за бога, направи каквото ти казах!“ — примоли се мислено той.

— Аз не съм го наранил — каза гласът.

— Ти не си бил добър син.

— Гласът ти звучи по-различно.

Бейлинджър си представи как Вини, следвайки дадените му инструкции, увеличава звука на радиотелефона и го поставя на пода. Представи си как Рони вперва поглед нагоре по посока на високия глас на Бейлинджър. Изведнъж от радиотелефона се чу изстрел на ловна пушка. Франк трескаво се послуша за далечния звук от стрелящ в отговор пистолет. Но в хотела отекна гръмотевичен тътен, разтърси стълбищната шахта и той не чу нищо друго, дори пращането на собствения си радиотелефон.

Дъхът му секна, когато с чука, който държеше пред себе си, докосна нещо. Той коленичи, видя кръв на стълбите и насочи лъча на миньорската си лампа. Ето къде беше здраво опънатата тел! От тъмната кръв върху нея телта изглеждаше почти незабележима в сумрака.

Бейлинджър легна по гръб и се промуши под нея. Докато се изправяше, отново чу силно пращане от радиотелефона, но не отвърна. Размаха чука пред себе си, търсейки друга тел, докато слизаше към тъмата в дъното на стълбите.

Сега си позволи да се спре на една мисъл, която беше избягвал. Ами ако Рони беше взел, освен радиотелефона и очилата за нощно виждане? „Тогавя няма да ни останат много шансове“ — помисли си той.

Тръгвай си — казваше една част от мозъка му. — Докато Вини отвлича вниманието на Рони, опитай се да намериш начин да се измъкнеш от хотела.

Да ги изоставя?

Не, просто намери начин да излезеш и потърси помощ.

Няма как да изляза оттук. Единственият начин да приключа с всичко това е да го убия.

Но дори да можех да се измъкна, какво бих направил? Пеша ли да тръгна? Посред нощ в бурята, в този съвсем пуст район на града? Ще ми трябва страшно много време, за да стигна до полицейския участък. Вини и Аманда може да са мъртви дотогава.

Това е твоят шанс...

Глупости, няма да ги изоставя! — мислеше си Бейлинджър.

Стигна до дъното, където в ограниченото пространство още по-силно се усещаше миризмата на смъртта. Лампата му освети труповите на Мак и Джей Ди. Бяха потънали в локви кръв, с прерязани гърла, краката им бяха почти напълно отрязани. Бейлинджър видя следи от стъпки в кръвта. Рони явно бе дошъл, довършил ги е с ножа и е взел радиотелефона. Следите от стъпки като че ли излизаха от стената и се връщаха обратно в нея. Това явно бе една от тайните врати, за които Франк знаеше със сигурност, че съществуват.

Той приклекна, оглеждайки обвитите в пелената на мрака трупове. Наистина всеки имаше по един чифт очила за нощно виждане. Бейлинджър посегна, но изведнъж се сети за труповете със скрити бомби в Ирак и застина. Огледа по-отблизо телата. Имаше нещо, пъхнато под лявата страна на Мак.

И под Джей Ди имаше нещо. Ако не беше се пържил в ада на Ирак, нямаше да ги забележи. Бяха експлозивни. Тежестта на телата притискаше детонаторите. Ако ги поместеше, налягането върху тях щеше да изчезне и бомбите щяха да избухнат.

Той коленичи в кръвта и посегна към главата на Мак, напипвайки каишката на очилата му. „Направи го много внимателно“ — каза си.

От радиотелефона му се чу прашене.

Той бавно прехвърли каишката през гладко избръснатия череп на Мак. Свали очилата от невиждащите му очи и ги окачи на колана си. След това си пое дъх и се наведе към Джей Ди.

Стори му се, че в далечината отеква изстрел на ловна пушка. Свали очилата на Джей Ди и си ги сложи. Угаси миньорската си лампа.

Слабо зелено сияние обгърна предметите наоколо. Затрудненото му дишане и шумът на бурята създаваха усещането, че се намира под водата. Бейлинджър забеляза някакъв продълговат тъмен предмет — беше лостът. Взе го и припряно пое към стълбите, отчаяно бързайки да

се върне в мезонета. Но се поколеба и се обърна към тесния коридор. Въпреки мрачното си предчувствие, навлезе в него. Очилата му позволиха да види целия коридор до края и онова, което Тод бе описал: трупа на облечена жена, подпряна на стената в дъното. Съсухрена като мумия. Въпреки зелената окраска, се виждаше, че жената е с руса коса. В скута ѝ имаше чантичка, като че ли всеки миг щеше да си тръгне. Не му се искаше да си представи какъв ужас е изживяла тя. Старомодните ѝ дрехи му подсказаха, че не е Даян, но това не го утеши. Беше се примирил, че любимата му жена е мъртва, но въпреки това жадуваше да я види, дори да е безжизнена. Той спря сред зеленото море, което създаваха очилата му, и се опита да установи как е умряла жената.

На пръв поглед нямаше следи от насилие. Но когато се вгледа, забеляза, че гръклянът беше хлътнал навътре, костите бяха счупени. Жената бе удушена. Бейлинджър стоеше като парализиран, докато прашенето на радиотелефона го стресна и го накара да се раздвижи. Беше готов да се върне при Аманда и Вини, но остави лоста и посегна към мръсната и покрита с прах чантичка. Остави радиотелефона, отвори я и извади портмонето от нея.

Вътре имаше шофьорска книжка. Потръпна, когато видя името, то му казваше почти всичко.

Трябваше да се върне обратно, да погледне в раницата на Вини. Мислите трескаво се въртяха в главата му.

Пъхна шофьорската книжка в джоба на винтягата си, а след това грабна лоста и радиотелефона. Отекна гръмотевица. Бейлинджър се втурна към стълбите.

„Внимавай за изпъната тел“, рече си той, докато опипваше пътя пред себе си с лоста. След малко я откри. Промуши се под нея и забърза нагоре. Ръката го заболя да движи лоста пред себе си. Дали Рони бе успял да го проследи и да му постави нов капан? Стори му се, че дочу далечен изстрел на ловна пушка, а след това на пистолет.

Премина през третия етаж, през четвъртия.

На петия Бейлинджър отново спря и не можа да се сдържи да не надникне в тайния коридор. Спомни си, че беше забелязал някакъв предмет, облегат на стената. Сега го видя с помощта на очилата за нощно виждане. Още един труп на жена — русокоса, облечена с панталон, поло и блейзър.

„Не!“ — помисли си Франк.

Дрехите му бяха познати...
Не!

53.

Залитна към нея. Върху рамото ѝ се появи плъх, той замахна с лоста и го размаза върху стената. Премалял, Бейлинджър се свлече на колене. Трупът не беше изсъхнал като този на най-долния етаж. Очите липсваха, по тялото имаше рани... Но нямаше как да не разпознае лицето ѝ.

Даян!

Мъката стегна като железен обръч гърдите му, дъхът му секна. Сълзите изгаряха лицето му. Разтърсван от ридания, той вдигна ръка и погали съсухреното ѝ лице. Русата ѝ коса се спускаше по раменете — беше по-дълга, отколкото тя я харесваше, защото бе продължила да расте и след смъртта ѝ. Лицето ѝ бе разкривено от ужасена гримаса. Също като при трупа на най-долния етаж, костите на шията ѝ бяха хлътнали навътре — беше удушена. Неговата прекрасна Даян.

Бейлинджър коленичи. Боготвореше я и я оплакваше. Даян... Единнайсет години, прекарани заедно. Тя никога не го предаде, никога не престана да се грижи за него, след като той се върна болен от първата война в Ирак. Беше се опитал да ѝ се отблагодари, да я накара да разбере колко много я обича. Милата, самоотвержена Даян, чието лице вече бе изгризано от плъховете.

Изстрел от пушка го накара да се опомни. Продължавайки да ридае, той извади портмонето и го пъкна в джоба на винтягата си. Целуна изсушеното ѝ чело, взе лоста и радиотелефона и пое нагоре по стълбите.

Яростта го подтикваше да се втурне напред, но това означаваше да заиграе по правилата на Рони и да позволи на кучия син да го накара да сгреша. „Идвам за теб, Рони!“ — извика мислено той. С лоста в ръце, навлезе в коридора на шестия етаж и огледа разрушенията във всекидневната на Даната. Входът все още беше барикадиран с мебели.

Бейлинджър се изкачи до капака на тавана. Над него се чу шумотевица, бързи стъпки, изстрел. Изтръпнал, той почука два пъти,

три пъти, веднъж — според уговорката. Но не последва никакъв отговор. Ами ако те го помислят за Рони и стрелят през капака?

Почука отново и чу изщракването на ключалката. Капакът се отвори. Миньорска лампа блесна в лицето му, сензорът в очилата му реагира и се получи ярко сияние, което го заслепи. Щом миньорската лампа изчезна, той побърза да се качи и да затвори капака след себе си.

Навсякъде миришеше на барут. Вини стоеше на вратата на стаята за наблюдение и се целеше в две назъбени дупки в пода. Видя Бейлинджър и отстъпи заднишком към него.

— Направих каквото ми каза. Броих до петдесет. След това усилих звука на радиотелефона и го сложих на пода. Но той го пръсна на парчета с един изстрел.

— Ти колко патрона изстреля? — Бейлинджър взе пистолета.

— Четири. Надявам се, не смяташ, че съм ги похабил напразно.

— Ти си свърши работата, отвлече вниманието му. Остават девет патрона. Ще трябва да ги използваме пестеливо.

— Той стреляше напосоки през пода.

— Не може да влезе във всекидневната на Даната и да ни застреля оттам. За момента сме в безопасност. Дай ми раницата си. — Бейлинджър вдигна радиотелефона до устните си: — Ей, задник, познай какво стана! — Чу се прашене. — Зададох ти въпрос, изрод такъв!

— И какво трябва да позная? Нужно ли е да се изразяваш така просташки?

— Абсолютно, щом се отнася за теб. Намерих жена си, нещастнико! — Последва мълчание. — Удушил си я. Всичките си ги удушил. — Бейлинджър взе раницата на Вини и извади от нея полицейския доклад. Бръкна в джоба си за шофьорската книжка, която прибра от трупа на най-долния етаж. — Изискани вечери на свещи, а? — каза Франк по радиотелефона. — Успокояваща класическа музика, литературни четения, чуждестранни филми... Всичко много благоприлично и официално. Емоциите не бива да пречат. Защото те правят слаб, карат те да губиш контрол.

Бейлинджър прочете името на шофьорската книжка: Айрис Макензи. Когато Аманда изброяваше имената на любовниците на Рони, нещо му бе направило впечатление. Сега знаеше какво е — Айрис. Прелисти страниците на полицейския доклад.

— Открих го! — извика той в радиотелефона. — Айрис Макензи. Възраст: трийсет и три. Местожителство: Балтимор, щата Мериленд. Професия: авторка на текстове за реклами. Коса: руса. Не ти ли звучи познато, копеле такова? А би трябвало! Ако съм прав, тя ти е била първата. — Бейлинджър прегледа доклада. — През август 1968 година Айрис пътувала по работа с влака от Балтимор до Ню Йорк. След като се върнала, решила да прекара уикенда в Озбъри Парк, в прочутия хотел „Парагон“. Никой обаче не ѝ казал, че Озбъри Парк вече не е същият, че хотел „Парагон“ се е превърнал в кошмар. Пристигнала в петък. Една нощ, прекарана в тази пълна с привидения старина, ѝ била достатъчна. Напуснала хотела на следващата сутрин, за да отиде на гарата. И никой не я видял повече. Освен мен. Аз я видях, Рони. Тя седеше долу в коридора с чантичката в скута си и все още чакаше влака. Дълго ще го чака. — Устата му пресъхна. Яростта напираше в гърдите му. Отново вдигна радиотелефона: — Аманда каза, че си проявявал страхотна учтивост. Ако не смятаме това, че си я заключил в трезора, разбира се. Но какво толкова, по дяволите, никой не е свършен, нали? После си ѝ донесъл една прозрачна нощница. Какво се случи, Рони? Да не би да си решил най-накрая, че ухажването е приключило? Ти си я хранил, забавлявал си я, доказал си ѝ, че си истински принц. И ето че си поискал възнаграждение за положените усилия. Ти си човек, който знае правилата на играта. Но после изведнъж си се ядосал. Нарекъл си я курва. Дали сексуалните ти нужди не са те накарали да се почувстваш слаб и изпълнен с омраза? Хващам се на бас, че много скоро си щял да я удариш. А след това — да намразиш себе си, задето си позволил на желанията ти да те надвият. Може би си мразел себе си, защото си я желаел, и си мразел нея, защото е жената, която си желаел. Или пък е било тъкмо обратното? Има и друга възможност: може би си мразел себе си, защото си знаел, че би трябвало да я желаеш, но не е било така. Вероятно не си проявявал никакъв сексуален интерес и това наистина те е притеснило. Било ти е приятно да готвиш изискани вечери, да четете Пруст и да гледате филми. Но когато се е стигало до онези работи между мъжа и жената, ти си се вцепенявал. Питал си се: „Какво ми има? Трябва да направя нещо!“. Затова си я накарал да си сложи нощницата, това е трябвало да те възбуди. Но не е станало и след това си я намразил, защото не е могла да те накара да се почувстваш като

мъж. Знаел си докъде ще те доведе това. Същото е станало и с другите жени. Не си могъл да ги чукаш и затова си ги удушил, за да скриеш срама и неуспеха си. И все си се надявал, че може би следващата жена ще те накара да се почувстваш като мъж следващия път, защото винаги има следващ път, нали?

След невидима светкавица проехтя гръм. Аманда и Вини бяха вперили погледи в Бейлинджър и го слушаха, ужасени.

— Значи сега ти се превърна в популярен психолог, след като се провали като войник и като посредствен полицай? — попита гласът.

— Аз бях детектив. И предполагам, че при всички тези проучвания, дето си правил за мен, не си разбрал какви престъпления съм разследвал. Или просто си си наложил да пренебрегнеш това, защото не ти се е искало да мислиш за своя проблем. Аз разследвах сексуални престъпления, Рони. Мога да видя какво става в главата ти, приятелче, а там е истинска клоака.

Рони — това име също му напомняше нещо.

— Имам снимка — ти и Карлайл — каза Бейлинджър в радиотелефона. — Отзад се вижда датата: 31 юли 1968-а. Месец покъсно е изчезнала Айрис Макензи. В края на същата година Карлайл е затворил хотела, освободил е персонала и е заживял тук сам. Или може би не е бил сам? Рони. Защо това име ми напомня за нещо...

Бейлинджър прелисти полицейската папка. После намери страницата и името едва не му извади очите. То го накара да потръпне. „Роналд Уитакър“.

— Какво? — попита гласът.

54.

— Рони. Роналд. Четвърти юли 1960 година. Роналд Уитакър.

— Млъкни! — каза гласът.

Отекна гръмотевица.

— Ти си Роналд Уитакър.

— Млъкни, млъкни...

Сред плющенето на дъжда Бейлинджър чу силно тропане отдолу. Не идваше откъм капака, а от по-далече. Вдигна пистолета, отключи

капака и с очилата за нощно виждане съзря витото, обагрено в зелено стълбище.

— *Млъкни, млъкни!* — изкрещя Рони.

Докато яростното блъскане продължаваше, Бейлинджър се спусна внимателно по стълбите и надникна през разбитата стена в опустошената всекидневна на Даната.

Тропането идваше откъм барикадираната врата и беше достатъчно силно, за да разбута натрупаните мебели.

— Майка ти е умряла — каза Франк в радиотелефона. — Баща ти е блудствал с теб.

— Толкова ще те боли, че ще ме молиш да те убия! — извика Рони иззад вратата.

Бейлинджър влезе във всекидневната на Даната и насочи пистолета към вратата. Продължаваше да говори по радиотелефона, но тихо, за да накара Рони да си мисли, че е все още в мезонета.

— След това баща ти е решил да припечели няколко долара от теб, довел те е тук, в хотел „Парагон“, за Четвърти юли и те е дал под наем на друг извратен тип.

— Няма да те слушам!

— Онзи се е опитал да те подкупи с бейзболна топка, ръкавица и бухалка. След това баща ти се е върнал в стаята с парите. Бил е пиян, заспал е. Ти си му размазал главата с бухалката, удряйки го двайсет и два пъти. Рони, на твоє място щях да го ударя петдесет, сто пъти. Не мога да ти опиша колко ми е жал за това малко момченце. Направо се вбесявам, като си помисля какво са му причинили. Сърцето ме боли за изгубеното му детство.

Дъждът трополеше отвън. Отново отекна гръм.

— Но аз мразя онова, в което то се е превърнало, Рони.

— Името ми е Уолтър Харигън!

Бейлинджър стреля по посока на гласа. Веднъж, два пъти... В средата на вратата куршумите пробиха дървото.

Отскочи встрани само миг преди част от тънката стена да рухне с трясък от два изстрела на ловна пушка. Сачмите се разлетяха по посока на мястото, откъдето бе стрелял.

Една от тях улучи ръката му над рамото. Надмогвайки болката, той стреля вляво и вдясно от дупките в стената. Зави към стълбищната

шахта, когато чу как в тъмнината зад дупките Рони отново зарежда пушката.

„По дяволите, измами ме! Накара ме да изхабя патрони! Останаха ми само пет!“ — помисли си с гняв Франк.

Чу се прашене от радиотелефона.

„Рони се цели по посока на звука!“ — напомни си Бейлинджър. Когато радиотелефонът отново изпраща, той се затича нагоре по стълбите. Отекнаха два изстрела и сачмите затракаха по металните стъпала под него.

— През дупките не се вижда светлината от миньорската ти лампа — прозвуча гласът от радиотелефона на Бейлинджър. — Сега разбирам. Докато твоите приятели отвличаха вниманието ми, ти си слязъл долу при трупите и си взел очилата им за нощно виждане.

Франк се спотаи в отвора на вратата, тук Рони не би могъл да го улучи.

— Намерих експлозивите, които си скрил под трупите — каза той в радиотелефона.

— Е, има един, който не си намерил — отвърна гласът.

Тътен разтърси сградата. За миг Бейлинджър си помисли, че това е още една силна гръмотевица. Но стените се разтресоха — трясъкът идваше някъде отвътре. Едва се задържа на крака. Усети как ударната вълна го блъсна.

Над него Аманда извика:

— Тук, горе! В стаята за наблюдение!

Бейлинджър се изкачи, изтича в стаята за наблюдение и отвори вратата в пода. Димът го накара да се закашля. Когато той се разнесе, с помощта на очилата за нощно виждане съзря, че три етажа по-надолу стълбището е взривено.

Той вдигна радиотелефона.

— Сигурно говориш за металната кутия, прикачена на кръста на Аманда! Е, намерихме и нея. Изхвърлих я надолу по стълбите. Виждам, че сега там пламна пожар.

— И без това се канех утре да вдигна това място във въздуха. За мен монетите не струват нищо.

Споменаването на златото обезпокои Франк.

— Монетите ли?

— Цяло състояние са, но не можах да ги използвам, за да платя данъците на хотела — горчиво рече гласът. — Ходих при всякакви антиквари — търговци на монети, в различни градове. Никога не показвах повече от две. Но трябва да продадеш цял куп монети от седемстотин долара, за да се опиташ да платиш данъци за петдесет хиляди. Един ден във Филадельфия съвсем непознат търговец погледна онова, което му предлагаш, и каза: „Значи ти си оня тип, дето има много «двойни орли». Колегите антиквари говорят за теб“. И това беше последната монета, която посмях да предложа за продажба.

„Защо говори толкова много?“ — чудеше се Бейлинджър. Явно искаше да печели време, но какво ли бе намислил?

Изведнъж се сети какво бе казал на Рони само преди секунда: *Изхвърлих я от стаята за наблюдение надолу по стълбите. Там като че ли избухва пожар.* Господи, беше му разкрил къде се намира!

Бейлинджър отскочи от отвора на капака и се хвърли към спалнята. Нещо експлодира зад него, но не се разхвърчаха парчета. След трясъка нахлу гореща вълна и изпълни стаята за наблюдение. „Детонаторът до капака в пода“ — сети се Франк. Рони го беше задействал чрез дистанционно управление.

Аманда и Вини се втурнаха пред него. Но посоката, в която тръгна Вини, подсказваше, че не е разбрал каква е причината за взрива.

— Вини, махни се оттам!

Мъжът спря.

— Махни се от капака! — извика Бейлинджър.

Стреснат, Вини погледна надолу към мястото, където беше стъпил.

Взривът бе слаб, но оглушителен. Лумна огън и дънките на Вини пламнаха. Той изкрещя и падна на пода.

Бейлинджър грабна покривката от леглото и я метна върху него, отчаяно опитвайки се да угаси пламъците. Вини продължаваше да пици.

В мезонета един след друг започнаха да избухват детонаторите. Франк видя как блясват, видя пламъците в стаята за наблюдение и в медицинския кабинет.

— Пожарогасител! — кресна Аманда. — В кухнята е!

Тя хукна натам, а Бейлинджър грабна декоративна глинена кана от едно бюро и се втурна в банята. Завъртя кранчето, но вода не

потече. „Електричеството е изключено, помпата не работи!“ — спомни си той. Загреба вода от легена за миене, изтича в медицинския кабинет и я изля върху пламъците. Изстрел от ловната пушка проби още една дупка в пода, но Бейлинджър вече тичаше обратно към банята. Смъкна капака на резервоара и загреба вода. Този път не влезе в кабинета, а спря на прага и изля водата оттам. Огънят изсъска, пламъците намаляха. Отново загреба вода, дотича обратно и я лисна върху пламъците, които угаснаха.

В този миг чу свистенето на пожарогасител — Аманда се бореше с огъня в друга стая. Но в трапезарията също се издигаха пламъци. „Вода. Трябва да намеря още вода“ — рече си Бейлинджър. Погледна отворената врата на асансьора, изтича до него и грабна петте шишета с урина, които Рони им беше върнал, за да ги подразни.

„Грешен ход, кучи сине“ — помисли си той, докато изливаше урина в пламъците. Замириса на амоняк, той се задави. Огънят зацвърча. Гъст дим изпълни стаята, но пламъците угаснаха.

Нов изстрел на ловна пушка разцепи пода. Както тичаше, Бейлинджър усети как една треска одраска лицето му. Намери Аманда в библиотеката, където трескаво гасеше последните пламъци с пожарогасителя. Тя побърза да отиде в стаята за наблюдение, изстреля бял облак върху огъня там и също го угаси. Но след миг пожарогасителят се изпразни.

Подът избухна от следващия изстрел, но Бейлинджър беше успял да издърпа Аманда в спалнята. Двамата клекнаха до Вини край външната стена. Засега това беше безопасно място — над всекидневната на Даната, чиято врата все още беше барикадирана. Около тях се виеше дим. Овъглените панталони на Вини бяха залепнали за тялото му, кожата му бе почерняла. „Изгаряне трета степен“ — рече си Франк. Беше виждал много такива в Ирак.

— Боли — простена Вини.

Бейлинджър знаеше, че след преживяния шок щеше да го боли много повече. Скоро щеше да се гърчи от болки.

Дори през очилата за нощно виждане лицето на Вини му изглеждаше пепеляво.

— Можеш ли да ходиш? — попита го Франк.

— Има само един начин да разберем. — Мръщейки се, Вини му направи знак да му помогне да се изправи.

Краката му се бяха подули, коленете му пареха. Вини простена. Бейлинджър се опасяваше, че ще изгуби съзнание.

— Е, идеята не беше добра. — Франк внимателно му помогна да се отпусне отново на пода. — Аманда. — С удивление видя, че тя все още държи празния пожарогасител. — Иди тихо в стаята за наблюдение и хвърли оттам пожарогасителя колкото е възможно подалече. В библиотеката, ако успееш. Но изчакай първо аз да отида до вратата на медицинския кабинет.

— Какво се каниш да правиш?

— Ще взема нещо да облекча болките му.

Бейлинджър се отпрати към кабинета. Свещите светеха слабо, обгърнати в дим. Той кимна на Аманда и тя хвърли пожарогасителя в обратна посока, към библиотеката. Щом го чу как се тресна в пода, отвличайки вниманието на Рони, Бейлинджър се премести в медицинския кабинет и се пресегна към счупената остъклена врата на шкафа с лекарствата. Грабна спринцовка и ампула с морфин, а после се втурна обратно в спалнята точно в момента, когато подът избухна и се разлетяха сачми.

Коленичи до Вيني.

— Давам ти достатъчно, за да притъпи болката, а не да те приспи.

Вини кимна, хапейки устни.

— Само побързай.

Бейлинджър оголи лявата му китка и му сложи инжекцията.

Лицето на Вيني изглеждаше все така изопнато от болката. Но бавно започна да се отпуска.

55.

— Много гъст дим. — Аманда се закашля. — Мислех, че вече всички пламъци са угасени.

— Не и долу.

Бейлинджър посочи отворения капак в пода на стаята за наблюдение. Пристъпи уморено към него. Три етажа по-надолу пламъците бяха по-големи. Единственото нещо, което можеше да измисли, бе да затвори капака и да го заключи.

Аманда се втурна вътре, носейки хавлиени кърпи, намокрени с малкото вода, останала в резервоара в банята. Тя ги наслага по ръба на капака и ги притисна здраво, изолирайки дима.

След като електричеството бе изключено и отоплителната система вече не работеше, в мезонета бързо стана хладно. Аманда обгърна с ръце раменете си. Като погледна надолу към босите ѝ крака и нощницата, която едва ги прикриваше, Бейлинджър каза:

— Може би ще успее да ти помогна.

Застана на вратата на медицинския кабинет и впери поглед в трупа на Кора. „Съжалявам“ — помисли си той. Хвана я за ръцете и я задърпа. В пода имаше толкова много дупки, че Рони със сигурност щеше да чуе шума. Но трябваше да продължава да влачи трупа. Остави тялото на Кора в банята.

Свали обувките ѝ и късите чорапи. Краката ѝ излъчваха ужасяващия хлад на смъртта.

— Вземи ги, трябва да ти станат — рече на Аманда.

Тя впери поглед в онова, което той ѝ предлагаше. Лудостта се превръщаше в нещо нормално в този призрачен хотел. Взе обувките и чорапите.

— Но не и панталона. — Беше пропит с кръв. — Няма да го обуя.

Радиотелефонът изпраця. Той си каза: *Отвърни на удара. Не можеш да го оставиш да си мисли, че печели.*

Франк натисна бутона за връзка.

— Защо всички са блондинки, Рони?

Нямаше отговор.

— Майка ти блондинка ли беше?

Отново никакъв отговор.

— Да не би да се опитваш да заместиш майка си? Затова ли твоите приятелки не те възбуждат?

— Мръсна гадина! — отвърна гласът.

„Пипнах те“, помисли си Бейлинджър.

— Нали ме предупреди да не се изразяваме „просташки“?

Рони мълчеше.

— Айрис Макензи е изчезнала през 1968 година — каза Бейлинджър. — Твоят Четвърти юли, Денят на ужасите, се е случил през 1960 година. Осем години по-рано. Каква е връзката?

Нещо го накара да потръпне. Преди няколко часа Кора го бе попитала какво би станало с някой, който е преживял страданията на Рони. А Бейлинджър й беше отговорил, че момчето трябва да е прекарало осем години в затвор за малолетни, получавайки там психиатрична помощ, докато...

— Ти си станал на двацет и една — каза Бейлинджър в радиотелефона. — Тази снимка, на която сте двамата с Карлайл... тя е била направена веднага след като са те освободили. Какво се случи? Дали Карлайл не е проявил интерес към теб? Дали не ти е пращал писма, докато си се лекувал? Обаждал ли ти се е по телефона? Дали най-накрая не се е държал като нормално човешко същество и не те е съжалил? Предложи ли ти да дойдеш да живееш тук? Може би ти е осигурил психиатър, който да ти помогне да се изправиш лице в лице с ада на миналото си. В края на краищата как би могъл да продължиш напред, когато миналото те е вкопчило? Затова на снимката той стои на почетно разстояние от теб. Знае колко си чувствителен, ако те докосне мъж. Или може би Карлайл винаги си е бил извратен кучи син. Той винаги е стоял встрани от живота. Бил е само наблюдател. Може да те е довел тук единствено за да види как ще се развие историята по-нататък. И ти му показва, нали, Рони! Показва му останалата част от историята.

— Не говори за него по този начин!

— Карлайл е бил чудовище.

— Не, ти не знаеш нищо за баща ми.

— Той не ти е баща. Може да е било нещо като осиновяване, но той не ти е бил баща, макар да е бил толкова извратен, колкото и истинският ти родител.

— Истинският ми баща ли? — с отвращение изрече гласът. — Никой истински баща не би се държал по този начин.

— Но и никой истински син не би се държал с Карлайл по начина, по който ти си се държал — каза Бейлинджър. — Подозирал е какво правиш, но не е могъл да го докаже, нали така? Бил е извратен, но не колкото тебе. Затова е затворил хотела, за да те отдели от ловната ти територия. Надявал се е да престанеш, но не е бил сигурен, нали така? Затварянето на хотела е било просто предпазна мярка. А ти какво направи? Постепенно го превърна в затворник в неговото собствено леговище! Заплашил си го, че ще го нараниш, а той най-много се е страхувал от това! Принуди ли го да подпише документите, за да станеш управител на тръста? Когато започнаха вълненията, ти не направи ли така, че да изглежда, сякаш той е поръчал поставянето на метални капаци на вратите? По този начин си могъл да го контролираш изкъсо и да прикриваш собствените си тайни. Но някъде по пътя той е открил какво вършиш... Не изведнъж, а малко по малко, в продължение на години. Не се ли случи точно това, Рони? Той е намерил труповете на някои от твоите приятелки. Успял е да събере сили и да се измъкне отгук. Нещо го е изплашило повече от това да бъде наранен и да кърви, докато умре. Дори повече от парализиращия простор на открития плаж, където се е принудил да избяга. Нещо го е изплашило толкова много, че се е самоубил. Ти, Рони.

— Много въпроси — каза гласът.

— Ти си убил двама бащи — единия, когото си мразил, и другия, когото си желал.

— Въпроси, на които няма отговор.

Бейлинджър надникна в стаята за наблюдение. Леки струйки дим се промъкваха през хавлиените кърпи, сложени около капака в пода. „Спечелих достатъчно време — помисли си той. — Морфинът вече трябва да действа“. Коленичи до Вини.

— Боли ли те още?

— По-добре е.

— Сега ще трябва да се изправиш на крака.

Очите на Вини се разшириха.

— Нямаме избор — каза Франк. — Не можем да останем тук. Огънят ще ни достигне, ако Рони не успее.

„През кой капак да минем?“ — питаше се Бейлинджър. Ако използваша стълбището от апартамента на Даната, Рони щеше да ги види през дупките в онази стена. И щеше да стреля.

Стълбището от стаята за наблюдения беше в пламъци, другото в кухнята — наводнено. Асансьорът представляваше смъртоносен капан. Щом Рони го чуеше да бръмчи, щеше да стреля във вратата му и да убие всички, намиращи се в кабината. Или пък щеше да изключи електричеството, да хване жертвите си в капана на шахтата и да остави пожарът да се погрижи за тях.

Бейлинджър пропълзя до библиотеката. Когато вдигна капака в пода, чу шуртенето на водата. Той го затвори, предпазливо се промъкна през кухнята и влезе в трапезарията. Отвори капака там и въздъхна облекчено, след като не чу шум от вода.

Върна се в спалнята. Опърлените крака на Вини бяха подпухнали още повече.

— Ти само ще ни придружаваш, Вини. Ние с Аманда ще поемем цялата тежест. — Франк погледна към нея. — Готова ли си?

56.

— Както винаги — отвърна Аманда.

Застанала сред дима, тя толкова много му заприлича на Даян, че му се стори, сякаш наистина вижда жена си. Разтърси глава, за да се опомни.

— Ти си ранен — каза тя, сочейки дясната му ръка над лакътя.

Бейлинджър с изненада видя, че ръкавът на винтягата му е изцапан с кръв.

— Май ме е засегнала някоя сачма от ловна пушка.

— И лявата ти буза...

Той я докосна и усети кръвта по нея.

— Някоя изхвъркнала треска може би. Ето, вземи. — Той свали другите очила за нощно виждане от колана си. — Ще ти потрябват. — След като тя си ги сложи, той каза на Вини: — Сега ще стане тъмно.

Измъчван от болката, Вини кимна.

— Просто правете каквото е необходимо.

Бейлинджър изключи лампите върху защитните каски на Аманда и Вини. Молеше се Вини да е достатъчно силен, за да не се паникьоса в тъмнината, след като го изведяха от стаята със запалените свещи. Докато Аманда свикваше с лекото зелено сияние, дължащо се на очилата, Бейлинджър сложи раницата на гърба си. Прибра пистолета в кобура и пъкна лоста в колана си.

Аманда подхвана Вини от едната страна, Бейлинджър — от другата, и го повдигнаха от пода.

— Облегни се на нас — прошепна Франк. — Не се опитвай да ходиш, остави ни да те носим.

Но веднага щом тръгнаха, Бейлинджър разбра, че Аманда няма да издържи.

Спряха.

— Може би ако ни прегърне през врата — промълви Аманда, — ще можем да го подкрепяме.

Напредвайки бавно, те стигнаха до капака в трапезарията и оставиха Вини на пода.

Бейлинджър държеше пистолета, докато Аманда отключи и отвори капака. С помощта на очилата за нощно виждане тя огледа обагрената в зелено стълбищна шахта. Чуваше се единствено плющенето на дъжда навън.

Отворът не беше достатъчно голям, за да преминат през него двама души, затова Франк слезе по стълбите, докато главата му се озова под капака. Аманда подхвана Вини за раменете и му помогна да се добере до отвора. Въпреки болката Вини успя да запази мълчание. Бейлинджър го хвана за колана и го смъкна на стълбите, старайки се да действа внимателно.

От миризмата на изгоряла плът взе да му се повдига. Изчака Аманда да влезе в шахтата. След това се обърна с гръб към Вини, той обгърна врата му, Бейлинджър се изправи и приведен напред, понесе Вини надолу. Наранените му крака се провлачиха по стъпалата.

Но в следващия миг Франк си каза: „Не, това е грешка“.

— Промъкни се покрай мен — прошепна той на Аманда. — Размахвай чука пред себе си, за да проверяваш за изпъната тел.

Без да издава страха си, тя взе чука от колана му и се промъкна покрай него. Вини стискаше зъби и стоически търпеше болката. Всички се движеха надолу в кръг, учестеното им дишане изпълваше шахтата. „Прекалено шумни сме. Рони ще ни чуе“ — помисли Франк. Стомахът му се присви от напрежение. Трябваше много внимателно да пази равновесие, за да не се катурне напред под тежестта на Вини.

Изведнъж Аманда спря. Бейлинджър я погледна. Почти бяха стигнали до един коридор на шестия етаж. Чукът беше докоснал нещо.

Оказа се, че е остра като бръснач тел.

Той я видя как трепти, изпъната пред стъпалата.

Наклони се назад и остави Вини на стълбите, като изпита моментално облекчение, че се е освободил от тежестта.

— Легни по гръб — прошепна Франк на Аманда. — Промуши се под телта. После аз ще помогна на Вини да се провере под нея.

Без да се колебае, тя го направи и се обърна. Зачака Бейлинджър да подкрепи Вини, за да премине препятствието.

Но Вини тупна на стълбите и възпроизведе ужасяващ звук в шахтата.

Бейлинджър му помогна да пропълзи под изпънатата тел.

След като Вини премина, Франк също се промуши отдолу. След няколко секунди той отново слизаше по стъпалата с тялото на Вини на гърба си.

Аманда вървеше пред тях, проверявайки с чука дали няма още някоя опасна преграда.

Изведнъж стълбите се разклатиха. От стената изскочиха болтове, а стълбището се отдели от подпорите си. Бейлинджър се олюля. Когато болтовете издрънчаха върху по-долните стъпала, той се вкопчи в несигурните перила. Стълбището представляваше една подскачаща огромна спирала, закрепена в горния край, но не и отстрани, която се блъскаше в стените.

Краката на Вини се удариха в перилата. Той изстена високо. Усилен в стълбищната шахта, звукът сякаш изпълни целия хотел. Рони нямаше как да не го чуе. Бейлинджър измъкна лоста от колана си, обърна се и замахна с него към опънатата тел. Удари я с всички сили и тя се скъса.

— Нагоре! — извика той на Аманда. — Веднага!

В стената изтрепяха сачми. Изскочиха още болтове, стълбището се разлюля. Пот се стичаше от лицето на Бейлинджър, докато търсеше опипом отвора на капака. Изпълнен с благодарност, че се опира на нещо стабилно, той се промуши нагоре, мъкнейки Вини, като се стараеше да не чува стоновите му. Спря в кухнята, разчитайки на сигурността на външната стена. Капакът шумно се затръшна и Аманда изведнъж се озова до него.

57.

— Ще пробваме по друго стълбище — с надежда рече Аманда.

— Останаха само още три.

Тя изтощено се отпусна на пода и опря гръб на стената.

— Три. Той има голям шанс да ни намери.

Бейлинджър се свлече до нея.

— Сигурно и на трите има капани.

— Да — каза Аманда. — Вероятно. — Тя погледна към Вини, който стенеше от болка. — Някакви други идеи имаш ли, Франк?

— Не и в момента.

— И аз нямам.

В стаята за наблюдение димът се процеждаше през мокрите кърпи, с които бяха запушени пролуките около капака в пода.

— Но трябва да има някакъв начин — рече Аманда. — Аз няма да се предам.

„Също като Даян е“, помисли си Бейлинджър.

— Права си. Няма да се предаваме.

Чу се пращане откъм радиотелефона.

— Още ли сте живи? — попита гласът.

Франк натисна бутона за връзка и притисна лакът към пистолета си в кобура, сякаш черпеше сили от него.

— Чакаме те.

— Чакате огъня — рече гласът.

„Чакането ще ни убие — помисли си Бейлинджър. — Трябва да направим нещо. Няма да се оставим да умрем тук“. Чуваше как дъждът трополи по металния капак на прозореца над него.

Трябваше да има някакъв начин.

Аманда впери поглед в капака. Обзет от слаба надежда, Бейлинджър проумя какво й беше хрумнало. Двамата много бавно се изправиха и огледаха капака. Също както другите в хотела, той имаше ролки, поставени на хоризонтална шина над прозореца. Беше

достатъчно да го плъзнеш настрана, за да се отвори. Можеше да се заключва; ключалката бе поставена в долния край.

Но за разлика от капациите на прозорците на долния етаж, ролките на този не бяха ръждясали. Както всичко останало в мезонета, капациите бяха поддържани идеално чисти.

Бейлинджър пъкна края на лоста под ключалката. Започна да натиска, но се притесни, че Рони може да чуе.

— Аз ще му отвлека вниманието — прошепна той на Аманда и сложи ръката ѝ върху лоста. Промъкна се тихо в трапезарията, извади радиотелефона и натисна бутона за връзка. — Уолтър Харигън. Роналд Уитакър. Рони. Майка ти „Рони“ ли те наричаше? Затова ли искаш приятелките ти да те наричат така? За да бъдат като майка ти?

— Приси си мъчителна смърт.

Франк погледна към кухнята, където Аманда яростно натискаше лоста.

— Уолтър Харигън. Ти си Роналд Уитакър и си... Разбира се! — Разтърси го тръпката на прозрението. — След като излезе от затвора за малолетни, смени ли си името? Така ли стана? С новото име миналото няма да те преследва. Никой няма да знае, че си убил баща си, задето те е тормозил сексуално. — Бейлинджър наблюдаваше Аманда. Основата на ключалката всеки миг щеше да се отдели от стената. — Така ли беше, Рони? Карлайл ли предложи да смениш името си? Това не беше ли друг начин да ти помогне?

— О, той ми помогна и още как! — рече гласът.

— Или ти намираше извинения? Дори когато е разбрал какво вършиш, пак ти е намирал извинения, нали така? Всъщност не е вярвал на какво си способен.

Аманда натискаше с всички сили лоста. Когато ключалката се отдели от стената, Бейлинджър хукна в кухнята и я сграбчи, преди да е паднала на пода.

— Но защо той ще ти намира извинения, Рони? — На Бейлинджър му призля, като се сети за отговора. — Той е наблюдавал през стената. Видял е какво е правел с теб баща ти... Видял е какви ги върши с теб извратеният тип, от когото баща ти е взел пари. След като цял живот е шпионирал другите, Карлайл най-накрая се е отвратил от това. Можел е да направи нещо, за да спре онзи тип, но... Той е бил като бог, който наблюдава този създаден от него ад, без да се намесва.

Но когато е видял как разбиваш главата на баща си, е изпитал нещо повече от любопитство. Може би защото е бил толкова самотен през детството си, той се е припознал в теб. Почувствал се е виновен, задето не е попречил това да се случи с теб. Оставал му е единствено шансът да компенсира по някакъв начин случилото се. Той те е разглезил, а после през една нощ е открил какви са последиците от това.

— Тази нощ ти ще откриеш последиците. Виждам пушек тук, долу — каза гласът.

Франк сложи радиотелефона в раницата. Двамата с Аманда избутаха капака. Беше изненадан от плавното движение на ролките.

58.

04,00 ч.

Прозорецът зейна отворен. Също като другите в хотела, той беше счупен — част от маскировката на сградата, за да изглежда потискащо изоставена. В мрака навън вятърът и дъждът зашибаха лицето на Бейлинджър. Той и Аманда най-сетне поеха с пълни гърди свеж въздух. Блесна светкавица и освети плажа седем етажа по-надолу.

Франк вдигна рамката на прозореца, за да не се пореже на парчетата стъкло.

— Ще намеря къде да вържа въжето — каза той на Аманда. — Веднага затвори капака след мен. Ако Рони долови свежия въздух, ще разбере какво правим.

Той се прехвърли през прозореца. Сред обагрения в зелено мрак внимателно се спусна на покрива. Вятърът го заблъска с невидими ръце, дъждовните капки бодяха лицето му, стичаха се по устните му и той усети горчивия вкус на пот, мръсотия и кръв.

Очилата му се намокриха и трудно се виждаше. Избърса стъклата им, трепна, когато наблизко блесна светкавица, и предпазливо се придвижи напред.

Покривът беше мокър и хлъзгав. Той се премести надясно и задиша по-леко, когато отново стъпи на нещо по-твърдо. Приклезна, за да не може вятърът да го събори.

Но щом погледна надолу, го завладя пълно отчаяние. Централната част на покрива под него се беше сринала и водата се стичаше вътре. Блесна светкавица и освети полуразрушените долни етажи. Облицовката им беше разбита, осеяна с дупки.

Бейлинджър пое въздух. Залитна под напора на вятъра. Светкавица освети плажа. Дъждът се засили, от мокрите дрехи му стана още по-студено. Потърси къде да завърже въжето, което носеше в раницата си.

През очилата за нощно виждане забеляза ръждясала вентилационна тръба, натисна я с обувката си — изглеждаше

устойчива. Като избърса дъждовната вода от очилата си, той тръгна обратно към прозореца, но попадна на място, където покривът поддаде под нозете му. Всеки момент можеше да се срути. Заобиколи го, ала след три крачки лявата му обувка хлътна. Той застина. Бавно освободи обувката си и проверявайки покрива пред себе си, продължи напред.

Посегна да плъзне капака настрани и отново залитна. Стреснат, видя ръцете на Аманда, които се протягаха към него, за да му помогнат да мине през прозореца.

От дрехите му се стичаше вода. Целият трепереше, когато се промуши през прозореца в кухнята и затвори капака. След свежия въздух навън атмосферата в мезонета, изпълнена с дим, болка и смърт, го зашемети.

Очилата не можеха да прикрият колко е отчаян.

— Какво има? — попита Аманда.

— Тримата няма да можем да се спуснем. Ако носим Вини, покривът няма да издържи тежестта ни. Но поотделно бихме могли да минем.

— Тръгвайте сами! — прошепна измъченият от болките Вини. — Аз ви задържам. — Едва произнасяше думите. — Оставете ме, потърсете помощ.

— Не, аз няма да те оставя. — Бейлинджър свали раницата и извади въжето. — Аманда, ти си най-лека. Има една вентилационна тръба на покрива... Пробвах я, ще те издържи. Вържи въжето за нея, спусни се по стената, след това го издърпай. Потърси друга опора, за да го вържеш отново, и продължавай да се спускаш.

Лицето на Аманда беше напрегнато и съсредоточено.

— Колко е разстоянието до земята?

— Седем етажа.

— Не е толкова лесно, колкото ми го описваш. Дори да успея да сляза долу, после какво? Къде ще намеря помощ?

— Районът е пуст. Ще трябва да отидеш до полицейския участък. Ще ти обясня как да стигнеш.

— Далече ли се намира?

— На три километра и половина.

Димът накара Аманда да се закашля.

— В тази буря? Чувствам се изтощена от стоенето в трезора. А и облечена само с тази нощница, ще припадна от студ. Върви сам. Ти си

най-издръжлив от нас. Аз ще остана с Вини.

Бейлинджър я погледна: руса коса, мило, решително лице. Толкова много приличаше на Даян.

Но идеята ѝ му се видя неосъществима.

— Докато намеря помощ, може да е твърде късно — каза той.

— Тогава какво ще правим?

Франк се вслушваше в плющенето на дъжда по капака на прозореца.

— Може би имаме само един шанс.

Тя го гледаше, стараейки се да прикрие отчаянието си.

— Трябва да го пипна! — каза Бейлинджър.

— Рони ли? — От студа устните на Аманда бяха станали съвсем бледи.

До умивалника висеше една престилка. Той ѝ я подаде, за да увие с нея голите си крака.

Погледнаха към ъгъла на стаята и видяха един плъх. Други плъхове надничаха от трапезарията.

— Привлича ги миризмата от изгорелите крака на Вини — рече Аманда.

Още плъхове се появиха на вратата на библиотеката. Един от тях беше едноок.

Бейлинджър влезе в спалнята и взе нещо от якето на Кора. Върна се и го показа на Аманда — беше водният пистолет.

— Пълен е с оцет.

Той напръска един плъх и гризачът побягна.

Аманда взе пистолета.

От радиотелефона се чу пращане.

— Димът е по-гъст тук, долу — обади се гласът на Рони.

— Тогава трябва да напуснеш сградата — отвърна Бейлинджър. Той изключи радиотелефона и го пхна в раницата. Сложи вътре и лоста. Обърна се към Аманда и ѝ обеща: — Ще се върна веднага щом мога.

Но не помръдна, не можеше да се обърне. И двамата усетиха едно и също чувство. Прегърнаха се.

Бейлинджър искаше да почерпи сили от нея: това може би беше последното приятелско лице, което щеше да види някога. Чувствата напиреха в гърдите му. Той плъзна капака на прозореца и го отвори.

Дъждът зашиба лицето му. Точно преди да стъпи внимателно на покрива, погледна обратно към кухнята и видя как Аманда се свлече на пода и положи главата на Вини в скута си. Обагрениите в зелено плъхове отново се появиха в единия ъгъл на стаята. Тя насочи водния пистолет към тях.

Бейлинджър стъпи здраво на покрива и затвори капака на прозореца.

59.

Докато си проправяше път към вентилационната тръба, силният вятър го остави без дъх. С всяка стъпка се страхуваше, че покривът ще хлътне под краката му. Измокрен до кости, той огледа големите локви и реши, че конструкцията трябва да е най-слаба там, където се събира вода.

Една светкавица проблесна над върха на пирамидата и тресна гръм. Сякаш експлодира артилерийски снаряд. Макар че му се прииска да хукне, той си наложи да се движи предпазливо. Завесата на дъжда почти скриваше тръбата. Направи примка около нея и дръпна силно, проверявайки здравината ѝ. Предназначеното за алпинисти въже имаше стандартната дължина от 50 метра, намалена сега на 25, защото беше двойно. Макар да бе тънко и олекотено, то бе изключително здраво — под защитната му обвивка от полиестер имаше копринени нишки.

Рик му бе задавал въпроси, свързани с въжетата и катеренето. За да му даде някакво обяснение, Бейлинджър го беше излъгал, че е алпинист. Но истината бе, че въжетата и катеренето представляваха част от рейнджърската му подготовка. Направи възли в двата края на въжето. При спускането възелът щеше да го предупреди, че е стигнал почти до края на въжето. Хвърли двойното въже от покрива. Опъна го зад себе си и го праметна върху дясното си бедро. Върза го на примка около гърдите си, праметна го върху рамото си, като се увери, че минава върху якето му и няма да се вреже във врата му. С лявата си ръка хвана предната част на въжето, а с дясната — другата, която минаваше отзад и под него. Това позволяваше тялото му да действа като спирачка.

Някъде беше изгубил ръкавиците си. Рискуваше да си ожули ръцете. После си каза, че ръкавиците щяха да бъдат хлъзгави от дъжда и че с голи ръце е по-сигурно.

„Точно така, бъди оптимист, гледай нещата откъм по-добрата им страна!“ — помисли си Франк.

Все пак собствените му чувства го озадачаваха. Синдромът на войната в Залива след изпълнения дълг по време на „Пустинна буря“ сега му се виждаше като някакъв безкрайно далечен спомен, сякаш никога не беше го имало. Вече бе забравил за онзи стрес. След преживяния ад през последните шест часа, след толкова много мъртъвци, след като бе открил трупа на любимата си жена, той беше обзет от мрачна ярост. Тя беше толкова завладяваща и мощна, че нямаше място за страх. Сега Вини зависеше от него. Жената, която приличаше на съпругата му, зависеше от него. Трябваше да накаже Рони. Това имаше значение.

За последен път провери здравината на въжето, след това отстъпи назад и заслиза от покрива. Като се люшкаташе в тъмнината, той отпусна въжето през дясната си ръка зад себе си, а с лявата се вкопчи в предната му половина. Въжето се плъзгаше около тялото му. Като опираше краката си в стената, Бейлинджър се спускаше, приближавайки се към ямата в зимната градина долу.

Въжето рязко се отпусна. Дали тръбата не беше се огънала? Триенето опари студените му пръсти. Въжето отново се отпусна. „Не мисли за това. Продължавай да слизаш. Спомни си за Аманда и Вини“ — каза си той.

През мокрите очила за нощно виждане зърна зимната падина точно под краката си. Миг по-късно седеше сред нея, придържайки въжето около себе си, за да не го изпусне, ако остатъците от градината се срутят.

Беше се закрепил за един затворен и ръждясал капак на прозорец на шестия етаж. Нямаше как да влезе вътре. За да проникне отново в хотела и да стигне до Рони, трябваше да се спусне още по-надолу, до една разрушена стая на петия етаж, която отгоре приличаше на яма. С натезали от водата дрехи, той стигна до ръба на тази яма и се облегна назад, слизайки в нея. Нямаше стена, в която да опира краката си. Смръщи се от болка, тъй като при спускането въжето се вряза в рамото му. Вече бе мокър до кости, защото върху него се изливаше не само дъждът, но и водата, събираща се на покрива. Под себе си видя легло с балдахин, бюро, маса във викториански стил — характерната мебелировка в повечето други стаи. В средата на пода имаше още една яма и водата шумно се изливаше по-надолу.

Бейлинджър размаха крака, за да се залюлее на въжето. Получи се ефектът на махалото. Люлеейки се, той се приближи до останалата част от пода отсреща, но изведнъж дъхът му секна, защото падна рязко надолу. „Тръбата се отчупи“, помисли си с ужас той. Но изведнъж се закова намясто.

Въжето притисна гърдите му. Той пое дъх, опитвайки се да се успокои. Погледна нагоре и видя, че е пропаднал рязко, защото въжето се е врязало в ръба на ямата и е отчупило част от покрива. Сега висеше под дупката, клатейки се в една стая на четвъртия етаж. Опита да се измъкне нагоре и да прехвърли краката си през ръба.

Но и ръбът на тази яма започна да се разпада. Когато подът поддаде, той се спусна по-надолу, озовавайки се навътре в стаята на четвъртия етаж. Водата се лееше покрай него. Падна един стол и блъсна ръката му.

„Господи, целият таван се срива!“ — помисли си Бейлинджър.

Масата прелетя покрай него, бюрото се наклони към разширяващата се дупка. Леглото се плъзна в същата посока.

Успя да види, че вратата към стаята на четвъртия етаж е отворена. Но пода го нямаше, всичко по него се бе изсипало надолу, падайки с трясък на по-долните етажи. Бейлинджър изведнъж разбра, че това е стаята, от която бе спасил Вини.

Той рязко пропадна още половин метър надолу. Бюрото и леглото се плъзнаха по-наблизо. Спусна се по въжето и същевременно залюля тялото си. Дясната му ръка докосна възела. Залюля се отново, но от опъването на въжето част от тавана хлътна. Той се понесе към отворената врата. Протегна ръце и се вкопчи в касата ѝ.

Въжето го дърпаше назад в пропастта, но той не се пускаше от рамката на вратата. Чу, че леглото се сгромоляса някъде долу. Успя да се придърпа навътре. Подът на балкона беше хлъзгав. Не знаеше дали ще издържи тялото му, но направи още една стъпка.

Бейлинджър смъкна въжето от рамото си. След това освободи възела и хвана единия му край, опитвайки се да го издърпа надолу, но то се закачи на нещо.

Притеснен, че може да разклати слабия под, той направи една крачка назад и отново дръпна. Въжето не помръдна.

60.

„Вдигам шум“ — помисли си Франк. Дали Рони щеше да го чуе?

Той изостави въжето и извади пистолета си. Но като взе на прицел обагрения в зелено балкон, чу силен тътен във вътрешността на хотела. Сградата се тресеше от бурята. Шумът от сриналата се стая беше просто част от по-голямата шумотевица. Рони нямаше да заподозре нищо.

Бейлинджър огледа хотела отвътре. Дъждът, стелец се през счупения тавански прозорец, образуваше завеса. Въпреки това отсрещният балкон се виждаше. От стената на петия етаж излизаха пламъци, а от шестия се носеше дим.

Аманда. Вини.

Франк тръгна надолу по коридора, водещ към аварийната стълба. Шумът на бурята заглушаваше този от стъпките му, докато се изкачваше. На петия етаж пропълзя до балкона, надявайки се да зърне Рони отгоре.

Но нямаше и следа от него.

Корените на дървото, което бе прорасло през пода, се поклащаха над главата му. Преди няколко часа то му се беше видяло странно. Сега, в сравнение с всичко, което се беше случило, му изглеждаше нормално.

Бейлинджър се върна при аварийната стълба и започна да се изкачва по-нагоре. Вратата беше отворена. Изостави стълбите и тръгна бавно по къс коридор. Отсреща рухналият балкон изглеждаше пуст. Пламъците скоро щяха да стигнат до мезонета. Въпреки че нямаше никакво време, той си наложи да върви бавно, да внимава. Като стигна до края на коридора, погледна към балкона. Все още нямаше никаква следа от Рони. Освен вратата на апартамента на Даната, всички останали бяха отворени. Рони можеше да е във всяка от тези стаи, ослушвайки се за звуци, идващи отгоре.

От една врата пред него излизаше пушек. Рони палеше нов пожар.

Някаква фигура излезе заднишком от стаята и Бейлинджър стегна пръста си около спусъка. Висок мъж, облечен с костюм и носещ очила за нощно виждане, държеше ловна пушка. Рони! Ярост обзе Франк, като си спомни за безплодния си разговор с този човек преди две години. „И тогава я видяхте за последен път?“ „Да. Когато си тръгна от моя офис по обяд“. Но сега чудовището изглеждаше някак по-различно, не беше така кльоцаво, както на монитора в стаята за наблюдение.

Когато Рони се обърна към него, Бейлинджър стреля два пъти и го улучи в гърдите. Изстрелите прозвучаха едновременно с тътена на една гръмотевица. Рони отскочи назад. Преди Бейлинджър да успее да стреля трети път, Рони се блъсна заднишком в дървото. Чу се проскърцване, онази част от балкона, която бе отслабена от корените, се срива. Размахвайки ръце сред чупещите се клони, Рони заедно с дървото пропадна през дупката.

Франк изведнъж проумя защо Рони не изглеждаше слабоват като на мониторите. Той носеше бронирана жилетка.

Бейлинджър се прицели надолу през дупката, решен да го улучи в главата, но зърна само ръката на Рони, докато той шеметно пропадеше. Оставаха му още три патрона, не можеше да рискува да ги изхаби. Знаеше, че докато се спуснеше надолу по аварийната стълба до петия етаж, Рони щеше да е изчезнал — имаше прекалено много стаи, аварийни стълби и тайни врати.

Без да се замисли, Бейлинджър скочи през дупката и се приземи на балкона долу. След като не беше се срутил при падането на Рони, той смяташе, че ще удържи и него. В последния момент сгъна коленете си, за да смекчи удара, сви се на кълбо и се търкулна, както го бяха обучавали. Като избегна дървото, той клекна и потърси мишена. Но несигурната опора под краката му го изплаши — балконът се клатеше.

Пет врати по-надолу видя Рони, който се прицелваше с ловната си пушка. Балконът се залюля и събори Бейлинджър на колене, но и Рони също загуби равновесие. Ловната пушка изтреця и сачмите изсвистяха над главата на Бейлинджър.

Преди Рони да успее да вкара още един патрон в гнездото, Франк се хвърли върху него. Двамата с трясък се сгромолясаха на пода, а Бейлинджър мигновено усети как стомахът му се сви, защото под тежестта на двамата балконът пропадна.

Една част се наклони и се срина на по-долния етаж. Мъжете се търкулнаха по наклона един върху друг и паднаха долу. От удара балконът се разклати.

Рони напипа гърлото на Бейлинджър. Той си спомни как Аманда непрекъснато повтаряше колко е силен. Ръцете му несъмнено бяха много силни. А и чудовището имаше опит, беше удушил толкова жени.

Балконът се затресе. На Франк му се виеше свят. Обагрената в зелено гледка наоколо придоби сива окраска — той се задушаваше. Опита се да стреля, но имаше възможност единствено да се цели в гърдите на Рони, в бронираната му жилетка.

Бейлинджър натисна спусъка. Макар че жилетката спря куршума, не можа да смекчи удара. Рони падна назад. Бейлинджър се хвърли към здравия под на един коридор. Само след миг останалата част от горния балкон рухна. Рони изрева сред отломките. Падайки, балконът повлече и останалите и всички балкони се изсипаха с трясък във фойето.

Стъпил на здравия под в коридора, Бейлинджър гледаше развалините долу. Вдигна се прах, който веднага изчезна под водата, изливаща се от отворения тавански прозорец.

Бейлинджър пхна пистолета си в кобура и хукна към аварийната стълба. Един етаж, още един... Кашляйки от дима, той изскочи на шестия етаж и се опита да реши как да стигне до мезонета. Вратата на апартамента на Даната беше барикадирана. Имаше ли тайни врати в някоя от другите стаи? През тях ли влизаше Рони в стълбищните шахти, за да залага капани?

Той побърза да влезе в стая, намираща се далече от пожара. Едно бюро привлече вниманието му. Би било лесно да се скрие врата зад него. Избута бюрото, но видя само здрава стена. Извади лоста от раницата си и я удари. Удряше отново и отново, яростта му растеше, отчаянието го караше да вие. Дупката стана по-голяма и разкри отвор между две греди — таен коридор. Той блъскаше с всички сили с лоста, разширявайки отвора. Още един яростен удар и вече можеше да се промуши през него.

Бейлинджър сложи лоста в раницата и навлезе в коридора. Изведнъж видя люлеещото се спираловидно стълбище, чиито подпори бяха изтръгнати от стената. „Господи, аз се намирам в трапезарията

под мезонета. Аманда, Вини и аз се опитахме да слезем по тези стълби. Те почти няма на какво да се държат“ — помисли си Франк.

Стъпи на тях. Те се разклатиха. Тръгна внимателно нагоре, стараяйки се да се движи леко, но стълбището отново се разклати. Изкачи се още малко, вкопчвайки се във витите перила. Все едно че се беше качил на подхвърляна от вълните платноходка. Останал без въздух, той стигна до капака и почука. Два пъти. Три пъти. Веднъж — според паролата.

Капакът се отвори, Аманда го погледна с облекчение.

Бейлинджър пропълзя вътре. Отблъсна се с крака от стълбите и в този миг те се сринаха.

Мезонетът се изпълваше с пушек. Докато бързаха към кухнята, където беше Вини, Аманда каза:

— Страхувах се, че ще трябва да отворя капака на прозореца и да излезем с Вини отвън. Така поне щяхме да можем да дишаме, дори и да измръзнем.

— Помогни ми да го пренеса в спалнята. Ще го свалим долу, в апартамента на Даната.

— Какво стана с Рони?

— Не знам. Може би е мъртъв. Надявам се, но не съм сигурен.

Повлякоха Вини към спалнята, като вече не ги интересуваше дали вдигат шум.

Оставиха го на пода. След това Аманда отключи и вдигна капака. „Имам само два патрона — помисли си Бейлинджър. — Не мога да си позволя да ги изхабя“. Но виждаше единствено обагрения в зелено пушек наоколо.

Веднага щом излязоха на стълбището, той се поколеба.

— Почакай малко.

Изкачи се едно стъпало нагоре и грабна блокчето пластичен експлозив, което бе оставил настрана, когато обезвреждаше бомбата.

— Какво би могъл да направиш с това? — попита го Аманда. — Нали каза, че без детонатора не върши работа?

Без да ѝ отговори, той натъпка експлозива в раницата си. Слезе под капака, пое Вини и го занесе на гръб до всекидневната на Даната. Отново го положи на пода. С големи усилия Бейлинджър и Аманда преместиха тежките маси и столове, с които бе подпряна вратата, и я отвориха.

От другата страна на вътрешността на хотела излизаха пламъци.

— Толкова дълго бях на тъмно, че бях готов да дам всичко, за да мога да виждам — промълви Вини. — Но сега ми се иска да не виждам нищо.

— Помогни ми да го кача на гърба си — каза Франк на Аманда.
— Вини, хвани се за каишите на раницата.

Те си проправиха път през коридора и стигнаха до входа на аварийната стълба. Бейлинджър отново се прицели. Приведен под тежестта на Вини, той се спусна надолу. Вървеше бързо, без да губи равновесие. Пети етаж, четвърти, трети...

— Чувам шуртене на вода — каза Аманда.

— Има толкова много дупки по покрива. Мястото се наводнява — отвърна ѝ Франк.

Втори етаж, първи.

Газеха до колене в ледената вода. Отвориха една врата и видяха хаоса във фойето. Сега Бейлинджър разбра защо струпаните мебели се заклецваха около колоните и вратите. Водата с невероятна сила се стичаше като водопад от горните етажи, грохотът бе зашеметяващ. Помиташе всеки предмет по пътя си.

61.

— *Как ще се измъкнем оттук?*

Гласът така стресна Бейлинджър, че той едва не натисна спусъка. Някакъв човек с мъка си проправяше път през водния поток и идваше към тях. Една фигура с очила за нощно виждане, с издути джобове. Лицето ѝ беше покрито с татуировки.

— Опитах да отворя вратата на тунела! — извика Тод. — Но копелето наистина я е заварило! Не помръдват вратите и капациите на прозорците. Ние сме в капан!

— Ще използваме лоста! Ще се опитаме да избием някоя врата!

Прииждащият поток едва не събори Франк. На пет метра вдясно от него се спускаше истински водопад.

— Цялото това проклето място всеки момент ще се срине — каза Тод.

— Изхвърли монетите! Ако паднеш, ще те повлекат под водата.

Тод го изгледа насмешливо. По водата се носеше стол, на чиято седалка висеше плъх. Бейлинджър се дръпна да го избегне и залитна под тежестта на Вини. Аманда го сграбчи и му помогна да се изправи. Изгазиха покрай една колона, където върху купчина мебели гъмжеше от плъхове.

— Какво му има на Вини? — попита Тод.

— Изгаряния по краката. Рони взриви детонаторите.

— Ще му напъхам един детонатор в гърлото, само да го пипна...

— Тод изведнъж зяпна ужасено.

— Какво става?

— Един труп току-що премина покрай нас по водата. На жената, която видях в коридора.

Русата коса изчезна по течението. На Бейлинджър му призля при мисълта, че това може да е някой от другите трупове, скрити от Рони в сградата. „Или може би е на Даян“ — помисли си той.

Плаващи предмети разплискваха водата. Бученето във фоайето беше много силно и Франк със закъснение осъзна, че някой стреля с

ловна пушка зад гърба му. Като се пребори с потока, той стигна до една колона и се скри зад мебелите, натрупали се около нея.

— Аманда!

— Тук, зад теб съм.

— Къде е Тод?

— Ей там!

Бейлинджър предаде Вини в ръцете на Аманда, извади пистолета си и надникна иззад заклецилите се около колоната мебели. Отпред бяха развалините на главното стълбище. До тях бяха струпани разкривените отломки на рухналите балкони — цял лабиринт, в който Рони можеше да се скрие.

Стори му се, че зърна някакво движение зад купчина преплетени парчета от перила. „Само два патрона ми остават — помисли си той. — Трябва да съм сигурен, че ще улуча“. Докато водата продължаваше да се покачва, Франк се премести зад мебелите и колоната. Изстреляни сачми отчупиха едно парче от масата до него. Криейки се, не беше забелязал проблясването на дулото.

Искаше да разбере къде точно се намира Рони, затова извади радиотелефона от раницата си и каза:

— Дъждът най-накрая ще изгаси пожара. Не можеш да унищожиш всички веществени доказателства.

Намали звука на радиотелефона до минимум и се напрегна да чуе гласа на Рони. Но бученето на водопада му пречеше да различи какъвто и да било друг звук.

Гласът на Рони долетя от радиотелефона:

— Пожарът и дъждът ще заличат отпечатъците от пръсти. Останалите веществени доказателства не могат да бъдат свързани с мен. Никой, освен теб не знае, че аз съм тук. Полицаяте ще си помислят, че други са направили това.

Бейлинджър наклони глава, ослушвайки се за посоката, от която идваше гласът на Рони. Почти беше сигурен, че идва отдясно, от една дупка сред купчината перила. Накарай го да говори още! — каза си той.

Рони отново се разприказва:

— Всъщност е добре, че този град ме принуждава да си отида. Наводненията никога не са били толкова разрушителни. По-рано,

когато извиеше буря, трябваше единствено да прочистя плувния басейн. Отводнителните тръби свършваха останалото.

„Да, гласът определено идва от тази купчина перила — помисли си Бейлинджър. — Но защо приказва толкова много? Дали не се опитва отново да ме примами? Дали не си променя мястото, надявайки се да ме накара да изхабя още един патрон?“

— Знаеш ли какво означава думата „експоненциален“? — попита гласът.

Бейлинджър реши, че трябва да отвърне на Рони, за да го насърчи да продължи да говори. Той каза в радиотелефона:

— Доколкото знам, при военните означава нещо като бързо нарастваща поредица от атаки.

Веднага намали звука.

— Нещо такова — долетя гласът отсреща.

„От същото място, от купчината развалини. Ако не стрелям, дали той няма да си помисли, че съм свършил патроните? — запита се Бейлинджър. — Дали ще поеме риска да дойде насам? Бих ли могъл да го примамя?“

— Ето това се случи с този хотел. Беше подложен на „експоненциални“ атаки — каза гласът. — Между другото по тона ти познавам, че ти е студено.

Франк наистина трепереше в ледената вода.

— Много скоро ще получиш спазми на мускулите. Няма да можеш да се отбраняваш.

— И ти имаш същия проблем.

— Не — отвърна гласът. — Аз съм сух и съм стъпил нависоко.

— Хей, Рони! — извика Тод откъм съседната колона, изненадвайки Бейлинджър. — Хайде да направим сделка!

— Че каква сделка можеш да ми предложиш?

— Не мога да те чуя! — извика Тод. — Аз нямам радиотелефон.

„Добре, накарай Рони да вика — помисли си Бейлинджър. — Помогни ми да разбера със сигурност къде точно се намира“.

— Ти нямаш какво да ми предложиш! — каза Рони.

Сега гласът като че ли идваше от друга посока. Всевъзможните шумове във фойето отново пречеха на Франк да прецени къде се крие Рони.

— Разбира се, че имам. Ще ти помогна да пипнеш останалите. Ако го направя, ще ме пуснеш ли да си вървя? — извика Тод. — Няма защо да се страхуваш от мен.

— Аз не се боя от никого.

— Не съм заплаха за теб. Искам само да се измъкна оттук. Нямам причини да търся ченгетата. Не и с тези монети, които са у мен.

— О, да, монетите!

Краката на Бейлинджър изтръпваха. Чудеше се дали след малко ще може да помръдне.

— Ако ти помогна да ги пипнеш, ще се договорим ли? — попита Тод.

— Помощта е винаги добре дошла.

— Но ще се договорим ли, дявол го взел?

— Един приятел винаги ще ми е от полза.

„Какво е намислил Тод?“ — питаше се Бейлинджър. Видя как той измъкна нещо от водата — дълго парче от перилата, което плаваше покрай него.

— Пригответи се! — извика Тод. — Ето ти ги, идват!

Поразен, Бейлинджър гледеше как Тод разбутва с парчето от парапет купчината мебели, зад която се криеха той, Аманда и Вини. Една маса се отмести, падна някакъв стол. Тод заблъска силно. Когато се видя, че купчината мебели ще отплава и всички те ще излязат на открито, Франк нямаше друг избор, освен да използва един от последните си два патрона, за да стреля по Тод.

Той се прицели.

Тод пусна парчето от парапет и зашляпа през водата, след което се скри зад част от стълбището, опряна в колоната. Но изведнъж нещо изскочи от развалините и го накара да се разкрещи. То се блъсна в главата му, обхвана лицето му, нокти се забиха в бузите и врата му. Нещо бяло, с три задни крака. Котката! Когато от врата му рукна кръв, Тод се замята бясно, препъвайки се във водата. Натезжал от монетите, отчаяно борейки се да смъкне животното от лицето си, той със залитане се отдалечи от колоната, виейки от болка.

Последва изстрел на ловна пушка. Гърдите на Тод сякаш изригнаха. Монетите в джобовете му бяха толкова тежки, че вместо да залитне назад, той се свлече на колене. Лицето му изчезна във водата. Котката изплува от водовъртежа.

Бейлинджър чу скърцане на дърво. Столът, който Тод беше избутал, се отдели от купчината, масата заплува с него, освобождавайки други останки. Всичко се понесе покрай колоната. Той пхна пистолета в кобура. Когато се обърна, за да помогне на Аманда да задържи Вини, изгуби равновесие. Нещо се удари в краката му. Бейлинджър потъна. Задържайки дъха си, изплува на повърхността и успя да зърне Вини и Аманда, когато потокът понесе и тримата. Стори му се, че чу изстрел на ловна пушка. След това водата го изтласка надолу и го повлече през фойето.

После имаше усещането, че пада по някакви стълби, че се носи по коридор, че прелетява през разтворена врата. Опита се да се вкопчи в нещо, в каквото и да е, за да спре, но успя да докопа само парче дърво. Като изплува отново на повърхността, видя Аманда и Вини пред себе си. Пое си въздух и зърна неясните очертания на стени, облицовани с плочки. Бяха се озовали в района на плувния басейн.

Потокът го избута през една разтворена врата. Залепи го за гигантски резервоар. Сервизното помещение.

Напрягна се да си поеме дъх.

— Аманда!

— Тук съм!

Водата стигаше над кръста му. Като се тресеше от студ, той заплува към нея.

— Вини? Къде си?

Вини плуваше с лице във водата. Франк и Аманда го сграбчиха и задържаха, Вини се закашля. Наоколо беше пълно с паникьосани плъхове, които квичаха и се бореха да докопат някоя тръба, за да се изкатерят по нея. Бялата котка премина покрай тях, мятайки се. Някакви светли на цвят предмети изплуваха наблизо и Бейлинджър осъзна, че вижда руса коса. Някоя от жертвите на Рони.

Нещо в него като че ли се преобърна. Изплаши се, че полудява.

— Трябва да се измъкнем от водата, иначе ще се удавим — с треперещ глас каза Аманда.

Бейлинджър не можа да събере сили да ѝ отвърне, че дори да успееш да си проправят път обратно до фойето, измръзналите им тела щяха да ги направят безпомощни да продължат.

В един миг нежното лице на Аманда и русата ѝ коса го накараха отново да си помисли, че вижда съпругата си.

— Даян?

— Как ме нарече?

Франк я хвана за ръката и се опита да я поведе с Вини към плувния басейн. Но успя да направи само една стъпка, преди неумолимото течение да ги избута назад и да ги залепи за металния резервоар.

Беше адски студено.

Ръцете му бяха като вдървени.

Нивото на водата достигна до гърдите му.

Най-накрая я беше намерил. Не можеше да я остави да умре. „По дяволите, как ще се измъкнем оттук? Ако онова копеле не беше заварило вратата...“ — мислеше си Франк.

Той започна да гази през потока към вратата. „Заваряването — помисли си — може да не е много здраво. Може да успее да го разбия с лоста“.

Но дори вратата да не беше заварена, пак нямаше да може да я отвори под тоновете вода.

Заварките! Нещо изплуваше в паметта му. Нещо важно, което не можеше да определи точно...

Бейлинджър си спомни, че когато Рони се беше появил на монитора в стаята за наблюдение, вляво от вратата имаше някаква газова бутилка. Тръгна в тази посока. Молейки се Рони да не е преместил бутилката, взе да опипва наоколо във водата, но не я намери. Опипа по-надълбоко и вледенените му пръсти докоснаха извито парче метал.

Изправи се и едва не извика от радост. Но трябваше да свърши още много работа... Металната тръба, заварена на вратата, беше под водната повърхност. Имаше пролука зад тръбата. Той измъкна лоста от раницата си и пъкна острия му край в пролуката. Закрепи го вертикално, с извитата му дръжка нагоре.

Отново взе да опипва под водата. Като пъшкаше под тежестта на газовата бутилка, той я вдигна и използва каишките ѝ, за да я закачи на лоста. Извади пластичния експлозив от раницата си и го напъха между газовата бутилка и вратата. Измъкна ролката лейкопласт от раницата и закрепил крайника така, че дюзата да сочи към средата на бутилката. Започна да излиза газ. Той щракна стартера на бутилката, горелката пламна.

Водата го изблъскваше назад, докато се бореше да се добере до Аманда и Вини. Спомни си за кошмарите си, в които се мъчеше бързо да отиде някъде, но краката му не помръдваха. Като видя отражението на горелката зад себе си, опря здраво крака в пода и усилено започна да газии през все по-дълбоката вода. Дишайки тежко, заобиколи резервоара. Течението бе притиснало Аманда и Вини към него.

— Затворете очи! Запушете ушите си! — извика той. — Вини, чуваш ли ме? Запуши си ушите!

Зашеметен от болката, морфина и студа, Вини притисна с длани ушите си. Аманда го последва.

Бейлинджър направи същото. Водата достигаше до гърдите му. Мислеше си за горелката. Колко ли време трябваше, за да пробие бутилката? Трябваше вече да е експлодирала. Дали бутилката не беше паднала във водата?

Всичко наоколо се превърна в ослепителна светлина и оглушителен гръм. Макар че беше затворил очи и притиснал ушите си с ръце, Бейлинджър помисли, че ослепява и оглушава. Някаква сила го повдигна нагоре. Не можеше да диша. Горе и долу, дясно и ляво изведнъж вече не съществуваха. Хаосът го понесе нанякъде, тялото му се удари в нещо, той нагълта вода и продължи да се носи бясно напред.

„Аз съм в тунела — осъзна Франк. — Вратата е взривена. Водата ни залива...“ Блъсна се в една стена, нагълта още вода и откри, че лицето му е над повърхността. Над него се носеше обагреният в зелено покрив на тунела. Плъхове го заобиколиха, качиха се на гърдите му.

Водният поток го завъртя и го понесе надолу по продължението на тунела. Отново се намери под водата, блъсна се в една стена и се постара да не диша. Изведнъж усещането за безтегловност се върна. Той се завъртя в някакво широко пространство с разперени ръце.

Блъсна се в нещо, обърна се по гръб и се помъчи да прочисти дробовете си.

Над главата му имаше някакви дъски. Той лежеше върху мокър пясък. До него имаше ръждясала решетка.

„Господи — осъзна Бейлинджър, — водният поток е избил решетката на отводнителния тунел. Изхвърлил ме е на брега. Аз съм под дъсчената пътека на плажа“.

62.

Вятърът разнасяше надалеч дрънченето на люлеещото се парче ламарина в изоставения жилищен блок.

През пролуките на дъсчената пътека падаше дъжд и мокреше лицето му. Той напипа пистолета си, който беше останал в кобура. Но тъмнината вече не беше обагрена в зелено. Водата бе отмъкнала очилата му за нощно виждане. Блесна светкавица, пламъците осветяваха горните етажи на хотела. Бейлинджър седна.

Започна да рови из отломките. Още плъхове побягнаха. Котката лежеше неподвижно, а вратът ѝ беше някак неестествено извит. Някаква фигура се виждаше близо до потока, който се изливаше от тунела. Бейлинджър запълзя по пясъка към нея, но застина ужасен. Осъзна, че това е един от мумифицираните трупове.

Вляво от себе си видя още две проснати на пясъка фигури. Едната беше русокоса. Приблужи ги, страхувайки се, че отново ще се натъкне на някой труп.

Фигурата се раздвижи. Франк стигна до нея.

— Даян... — прошепна той.

— Аз не съм Даян — отвърна Аманда.

Вини лежеше неподвижно до нея. Бейлинджър го обърна по корем и натисна гърба му, опитвайки се да изтласка водата от дробовете му.

Вини се закашля, изплю някаква течност.

— Даян, не можем да останем тук — каза Франк.

— Но аз не съм...

— Рони ще дойде. Трябва да се измъкнем. — Той успя да изправи Вини на крака. — Помогни ми, Даян.

Блесна светкавица. Аманда и Бейлинджър подпряха Вини от двете страни. Стараеха се да вървят колкото бе възможно по-бързо, но краката на Вини се влачеха по пясъка. Бейлинджър се спъна и падна на едно коляно. Събра сили и успя да се изправи. Тримата изминаха още десет крачки и се свлякоха изтощени на пясъка.

Франк се огледа.

— Рони скоро ще бъде тук. Трябва да се скрием. Там има една падина в пясъка. Даян, виждаш ли я?

Аманда мълчеше.

Дъжд се изливаше през дупките на дъсчената пътека.

— Помогни ми да завлека Вини дотам — каза Бейлинджър.

С последни сили двамата го избутаха в падината.

— Легни до него — нареди ѝ той. — Аз ще ви покрия с пясък. Така Рони няма да ви види.

— Но следите ни...

— Дъждът ги заличава.

— Ами ти?

— Ще го накарам да тръгне след мен в друга посока, Даян...

— Аз не се наричам така.

— Обичам те.

— Искан ми се да бях Даян. — Аманда го целуна по бузата.

Бейлинджър я накара да легне в падината, а след това нахвърли пясък върху нея и Вини, оставяйки непокрита само лицата им. Отстрани купчината приличаше на един фалшив гроб, който трябваше да ги спаси от истинския.

— Студено ми е — простена Аманда.

— Аз ще отведа Рони колкото е възможно по-далеч — рече Франк. — След това се опитайте да намерите помощ.

— Даян е била щастлива да те има.

— Била ли? Не те разбирам. Аз все още съм твой.

Бейлинджър се обърна и събра кураж да се върне по пътя, по който бе дошъл — към отводнителния тунел. Отломките, плъховете, мумифицираните трупове. Дъждът наистина заличаваше следите по пясъка. Събра цялата си решителност и пое покрай бушуващите вълни. Блесна светкавица и отекна гръм, но той не трепна.

63.

Бейлинджър се обърна към дъсчената пътека. Отвъд нея се виждаха пламъците, изскачащи от горните етажи на хотел „Парагон“. Огънят и бурята сякаш водеха битка. Щеше да измине доста време, докато пожарникарите и полицаите пристигнеха на това пусто място, в този късен час. Той не можеше да разчита на ничия помощ.

Вдясно една светкавица очерта скелета на изоставената жилищна сграда. Чуваше се дрънченето на клатещата се ламарина.

Бейлинджър извади пистолета от кобура и го пъкна в колана си отзад. След това разпери ръце, за да бъде забелязан от колкото е възможно по-голямо разстояние. „Ела да ме заловиш, Рони. Да видим дали ще можеш“ — мислеше си.

Отекна гръм. Рони се появи в горния край на дъсчената пътека. Пламъци очертаваха силуета му, сякаш излизаше от ада. Стоеше до сриналите се перила, вперил поглед в прибоя. С очилата си за нощно виждане приличаше на чудовище. Бавно, уверено, той заслиза по стълбите, стиснал ловната пушка.

Гръмотевицата напомни на Бейлинджър за звука от стъпките на гигант. Със смъртоносната решителност, изписана върху лицето му, високият, слабичък, петдесет и седем годишен Рони придобиваше някакъв титаничен израз. С тъмната си бронезилетка изглеждаше още по-зловещ. Рони крачеше тежко под товара на спомените за погубена невинност и откраднато детство, на един живот, изпълнен с гняв и болка, с ужас и смърт. Когато наближи Бейлинджър, безизразното му лице издаваше бездънната празнота в душата му.

— Съжалявам за онова, което са ти сторили, Рони! — заговори Франк, макар да знаеше, че мъжът не може да го чуе в бурята. Искаше да го накара да дойде по-близо. — Аз те мразя, но ми е жал за онова малко момченце!

Рони продължаваше да се приближава — безжалостен, неумолим.

— *На това място ли е умрял Карлайл?* — извика Бейлинджър, докато дъждът го шибаше по лицето. Рони може би все още бе прекалено далече, за да го чуе, но това нямаше значение. Той искаше Рони да вижда, че устните му се движат, да се чуди какво казва, да се приближи още повече...

„Ела по-близо!“ — мислеше си Бейлинджър. Ръцете му трепереха, бяха изтръпнали от студа. Можеше ли да се надява, че ще го застреля, макар и отблизо? Стиснал ловната пушка, Рони изглеждаше много по-уверен.

— Точно на това място ли старецът си пръсна мозъка? След като е осъзнал какво точно си извършил, той е бил по-ужасен от теб, отколкото от излизането навън! Избягал е от хотела! Твоята ловна пушка ли е намерил? Нея ли е взел със себе си? Надявал се е да се защити на брега! Но докато е стоял тук треперещ, докато те е гледал да се приближаваш в дъжда, той е разбрал, че е прокълнат! Затова се е застрелял!

Светкавици очертаваха силуета на Рони, който все повече скъсяваше разстоянието помежду им.

— *Тази ловна пушка в ръцете ти! Същата ли е, с която Карлайл си е пръснал мозъка?*

На трийсетина метра разстояние Рони спря.

„Не! Трябва да дойдеш по-близо!“ — рече си Бейлинджър.

— *Тук ли се случи? Тук ли го е направил той! Бащата, когото винаги си искал! Тук ли си го уплашил така, че да се самоубие!*

Гръмотевица заглуши думите му.

Рони за миг застина като парализиран. След това пристъпи по-близо.

— Какъв прекрасен син си бил! — продължаваше да говори Бейлинджър. — Той ти е дал шанса да започнеш нов живот, а ти си му се отплатил, като си изпълнил живота му с ужас!

На двайсет метра разстояние Рони отново спря. Явно вече бе достатъчно близко, за да го чува.

— „Сестра Кери“!

Франк се учуди от неуместните му думи.

— Романът на Драйзър! — провикна се Рони. — Когато твоят приятел говореше за него, каза всичко, което е от значение! Ние сме

обречени, защото всичко е предопределено от нашите тела и нашето обкръжение! Той забрави да каже, че сме обречени от миналото си!

— Не всякога, не и ако се бориш с него! Но тази дяволска сграда със сигурност може да ни накара да повярваме в това!

Една светкавица отново смрази Рони, той спря.

„Защо не идва по-близо? — чудеше се Бейлинджър. — Очилата! — досети се той. — Когато блесне светкавица, на сензорите им трябва няколко мига, за да се приспособят! Светкавицата предизвиква ярко сияние, което временно го заслепява!“

Рони вдигна ловната пушка и я опря на рамото си.

Отново блесна светкавица и го заслепи, тогава Бейлинджър измъкна пистолета си от колана и стреля. Рони също натисна спусъка.

Бейлинджър се хвърли по очи. Пушката на Рони изтрещя и пясъкът зад гърба му изригна. Франк стреля в лицето му.

След това пистолетът само изщрака — нямаше повече патрони.

Бейлинджър се претърколи. Пушката изгърмя и улучи мястото до него. Сачмите засегнаха глезена му.

Той се изправи на крака и закуца, като се опитваше да накара врага да се отдалечи от дъсчената пътека.

Дочу стенание и се обърна. Светкавица освети Рони, който се свличаше на колене. Рамото му над бронираната жилетка кървеше — там го бе улучил последният куршум на Бейлинджър. Зад него някаква фигура яростно размаха парче от греда. Даян! Замахваше, пищеше. Ловната пушка изтрещя в пясъка. Даян отново замахна. В светлината на пламъците, изригващи от хотела, Бейлинджър видя как кичурите ѝ проблеснаха под дъждовните струи. Мократа ѝ дреха бе залепнала по тялото ѝ. Тя замахна отново и стовари с все сила дървото върху черепа на Рони. Той рухна по очи на брега. Надвесена над него, Аманда удряше и удряше... Спря, когато парчето дърво се счупи. С нечовешки вик тя заби острия връх в гърба му.

Тялото на Рони потрепери и притихна.

Аманда стоеше надвесена над него и ридаеше. Накуцвайки, Франк се приближи към нея.

— Мъртъв ли е? — простена тя.

— Точно в този момент влиза в ада.

Двамата се вкопчиха един в друг в силна прегръдка.

— Той накара мнозина да преживеят истински ад. Сега е неговият ред — каза тя.

— Заради нещо в детството му, което е станало не по негова вина. — Бейлинджър се почувства отвратен.

Данни — звукът от парчето ламарина от съседната пуста сграда прозвуча като камбанен звън.

Като погребален звън за Рони, за неговите жертви, за хотел „Парагон“.

Бейлинджър наблюдаваше пламъците на горните етажи.

— Даян — прошепна той.

— Аз не съм Даян.

Той впери поглед в нея. Докосна бузата ѝ.

— Знам — най-накрая изрече Франк. — Но, господи, как ми се иска да бъдеш.

— Ти беше готов да умреш, за да ме спасиш.

— Веднъж вече загубих съпругата си. Не можех да понеса да я изгубя два пъти.

— Ти не си ме изгубил.

Мъката го задави.

— Най-добре е да вървим. Трябва да помогнем на Вини.

В тъмното, под дъжда, те тръгнаха към дъсчената пътека. Вини лежеше в падината на плажа.

— Дали не чувам... — Аманда се обърна.

— Сирени!

Задъхвайки се, те крачеха тежко заедно с Вини по дъсчената пътека по посока на звука. Бейлинджър не усещаше нозете си, с мъка се влачеше напред. Погледна Аманда. Как му се искаше това да е Даян или поне да можеше да повярва, че е тя.

Испаднал в унес, той изрече мислите си на глас, защото Аманда се обърна към него.

— Знай, че не си ме изгубил.

Стигнаха до стълбичките на дъсчената пътека. Като избягваха счупените дъски, те се заизкачваха уморено — свличаха се на колене, а после продължаваха отново напред. Светлината на пламъците ставаше все по-ярка. Той усети топлия вятър, идващ откъм пожара. След това вятърът стана горещ, но Бейлинджър не можеше да престане да

трепери. Сирените замлъкнаха. Пожарникари скочиха от една кола. Полицаи наизлязоха от патрулки.

Върхът на пирамидата на хотела хлътна. Разпръснаха се рояци искри. Погълнат от огъня, шестият етаж се срина. „Ето че изчезнаха златните монети“ — помисли си Бейлинджър. Спомни си за монетата с двойния орел, която беше в джоба му. За думите, изписани върху нея: „На Бог се уповаваме“.

Полицаи тичаха към тях.

— Какво се е случило с вас? — изумено се провикна един от тях.

Франк се свлече на земята, а в ушите му отекваше звънтящото като камбана парче ламарина. Друга част от сградата рухна. Но адът имаше много етажи. Както и миналото.

— Какво се е случило с нас ли? — промълви той. После с огромно усилие произнесе думите: — Хотел „Парагон“.

ОБСЕБЕНИ ОТ МИНАЛОТО (БЕЛЕЖКИ НА АВТОРА)

Както е известно на всеки писател, най-често ни задават следния въпрос: „Откъде вземате идеите си?“. Посегателите! Макар че доскоро не бях запознат с този термин, през по-голямата част от живота си съм бил запленил от понятието.

Когато бях деветгодишен, семейството ми живееше в тесен апартамент над един ресторант, който обслужваше пиячите от многобройните барове в района. (Това се случи в един град на име Кичънър, в южната част на щата Онтарио, Канада.) Често ми се случваше да чувам как пияниците се бият на уличката под прозореца на стаята, където спях. И в апартамента се водеха доста битки. Макар майка ми и вторият ми баща никога да не прибъгваха до удари, техните свади така ме плашеха, че много пъти напъхвах възглавници под завивките си, за да изглежда, че спя в леглото, докато всъщност лежах буден под него.

Често успявах да избягам от апартамента и скитах наоколо, докато научих тайните на всяка малка уличка и всеки паркинг на десет преки разстояние. Научих тайните и на някои изоставени сгради. Сега, като се връщам назад, аз съм удивен, че не ме споходи някоя смъртоносна беда в някои от онези сгради. Но аз бях улично хлапе, което винаги оцеляваше, и най-лошото, което ми се случи, беше, че една котка ме ухапа по китката и пирон се заби в крака ми, като и в двата случая получих натравяне на кръвта.

Тези изоставени сгради — къща, фабрика и жилищен блок — направо ме омагьосваха. Счупените прозорци, плесенясалите тапети, лющещата се боя, мухлясалият дъх на миналото непрекъснато ме привличаха. Най-интересно беше в жилищния блок, защото, макар да беше напуснат, той не бе празен. Наемателите бяха изоставили маси, столове, чинии, тигани, лампи и дивани. Повечето бяха в такова лошо състояние, че бе ясно защо не са ги взели със себе си. Но въпреки това, наред с изоставените вестници и списания, столовете, масите и

чиниите създаваха илюзията, че хората все още живеят там — призрачни останки от някогашния живот, процъфтявал в сградата.

Аз по-скоро усещах това, отколкото да го разбирам. Изкачвах се предпазливо по скърцащи стълби, заобикалях нападала мазилка и дупки в подовете, надниквах в рушащи се стаи и се удивлявах на направените открития. Гълъби мътеха върху шкафове. Мишки си бяха направили гнезда в диваните. Плесени растяха по стените. Бурени избуяваха върху мокрите первази на прозорците. Някои от пожълтелите вестници и списания бяха от времето, когато съм се родил.

Но най-важното ми откритие беше един албум с грамофонни плочи, захвърлен върху напукания линолеум до трикрака маса, килната на една страна.

По-късно научих, че се казва албум, защото до началото на 50-те години грамофонните плочи са били правени от плътен и чуплив материал, имали са само по една песен от всяка страна и са се съхранявали в хартиени пликкове, наподобяващи фотографски албуми. По времето, когато открих албума, плочите от този вид (със 78 оборота в минута) вече бяха заменени с дългосвирещи плочи от винил, които бяха далеч по-издръжливи. Имаха по осем песни от всяка страна и свиреха с 33 1/3 оборота в минута.

Никога не бях виждал такъв албум. Когато го отворих, бях обзет от благоговение. Две от плочите бяха на парченца. Но по-голямата част бяха непокътнати. Стиснал съкровището в ръце, побързах да се прибера у дома. Нашето радио имаше вграден грамофон. Нагласих го на 78 оборота в минута (нещо обичайно в онези дни) и сложих една от плочите.

Многократно пусках тази песен. Днес все още чувам скрибуцащата мелодия. Никога няма да забравя как се казваше песента: „Тези сватбени камбани разтуриха старата ми банда“. Порових се в интернет и научих, че тази песен е била написана през 1929 година от Ървинг Каал, Уили Раскин и Сами Фейн. Много мелодична и ритмична, тя веднага се беше превърнала в хит, записван многократно през годините. Но по онова време аз не знаех нищо за това. Нито пък ми бяха понятни чувствата, описани в текста на песента — за самотния млад мъж, чиито приятели са се изпоженили. Онова, което ме омагьосваше, бяха скрибуцащите звуци. Те осезаемо идваха

от миналото и за мен представляваха нещо като тунел на времето, през който моето въображение пътуваше назад в друга епоха. Представях си вокалната група с необичайни дрехи, заобиколена от необичайни предмети, свиреща старомодна музика, в обстановка, която винаги беше мъглява и в черно-бяло. За съжаление не си спомням името на групата.

Толкова за безсмъртието.

Оттогава се подчинявах на импулса си да изследвам много други изоставени сгради, да не говорим за тунели и отводнителни канали, макар че никога не открих нещо толкова забележително като албума с грамофонни плочи. Смятах, че причината да съм толкова запленил от рушащи се и изоставени сгради се крие в травмираното ми детство и че само аз съм обсебен от връзките с миналото. Но сега разбирам, че има мнозина като мен.

Те наричат себе си градски изследователи, градски авантюристи и градски спелеолози. Прозвището им е „посегателите“. Ако наберете „градски изследовател“ в „Yahoo“, ще откриете удивителен брой интернет контакти — 170 000. Наберете името в „Google“ и ще откриете още по-удивителен брой контакти — 225 000! Разумно е да предположите, че всяка от тези връзки не се представлява от един самотен изследовател. В края на краищата никой няма да си направи сайт, ако няма усещане за общност. Тези 395 000 сайта представляват групи от хора и е логично да предположим, че срещу всеки един, който си прави реклама, има множество други, предпочитащи да останат скрити.

Желаещите да останат анонимни си имат основателна причина. Не забравяйте, че дейността на градските изследователи е незаконна. Тя включва и посегателство върху частна собственост. Плюс това е много опасна, дори може да се окаже смъртоносна. Властите са склонни да настояват за пращане в затвора или за сериозни глоби, за да попречат на тази дейност. Затова в много от тези уебстраници се набляга на това, че изследователите трябва да имат разрешение от собствениците на имоти и че винаги трябва да вземат необходимите предпазни мерки и да не вършат нищо незаконно. В тези предупреждения звучи гражданска отговорност, но аз предполагам, че мнозина изследователи са привлечени главно от риска и тръпката на забраненото. Знаменателно е, че терминът, обозначаващ влизането в

изоставени сгради, е зает от военното разузнаване — оперативно проникване, инфилтриране. Както е отбелязано на уебстраницата www.infiltration.org, целта е проникване на „места, където не бива да ходите“.

Повечето посетители са на възраст между осемнайсет и тридесет години, интелигентни, добре образовани, с интереси в областта на историята и архитектурата, често с професии, свързани с компютърните технологии. Посетителите са по целия свят: има групи в Япония, Сингапур, Германия, Полша, Гърция, Италия, Франция, Испания, Холандия, Англия, Канада, Съединените щати и няколко други държави.

Австралийските групи са очаровани от лабиринта от отводнителни канали под Сидни и Мелбърн. Европейските групи предпочитат изоставени военни съоръжения от световните войни. Американските групи са привлечени от класическите универсални магазини, изоставени, когато социалната разруха довежда до масово изселване от Бъфало и Детройт. В Русия посетителите са обсебени от някога секретната многоетажна система на метрото в Москва, предназначена за евакуирането на длъжностни лица от времето на Студената война в случай на ядрена атака. Изоставени болници, приюти, театри и стадиони — всяка държава предлага множество възможности на градските изследователи.

Един от първите е французин, който през 1793 година се загубил по време на експедиция в парижките катакомби. Открили тялото му едва след единадесет години. Както отбелязва един от героите на „Нарушители“, Уолт Уитман също е бил сред първите градски изследователи. Авторът на „Стръкчета трева“ работел като репортер за „Бруклин Стандарт“, където поместил материал за тунела под Атлантик Авеню. Рекламиран навсякъде като първия тунел на метро в света при построяването му през 1844 година, той е бил затворен само седемнайсет години по-късно. Преди да го запечатат, Уитман направил дълъг преход през него. „Тъмен като гроб, студен, влажен и притихнал — написал той. — Колко прекрасни изглеждат земята и небето, когато се измъкнеш от мрака! Може би ще е полезно от време на време да изпращат нас, смъртните — или поне онази част от нас, които са вечно недоволни, — на неколкодневно пътешествие в някой тунел. Навярно след това ще роптаем по-малко срещу Божиите дела“.

Но Уитман не е проумял каква точно е същината на градските изследвания. Той е видял тунела в отрицателна светлина. Един истински градски изследовател фанатик се стреми именно към студа, влагата, притихналата тъмнина на тунела или на изоставения жилищен блок, или на напуснатата фабрика. Призрачната привлекателност на мистериозното минало — предполагам, че точно това е усетил изследователят от много по-късни времена, когато през 1980 година е открил тунела под Атлантик Авеню, 119 години след като е бил затворен и забравен.

Един значим модерен пример на градско изследване от последните години представлява проникването в парижките катакомби. Тези катакомби са част от системата от тунели под Париж, дълга 270 км, останала от каменоломната, която в продължение на много векове осигурявала строителен материал за града. В началото на XVIII век някои от тунелите са били използвани за погребване на хиляди трупове, защото парижките гробища били претъпкани. През септември 2004 година, по време на учение, полицейска група открила сред костите напълно обзаведен кинотеатър. Седалките били издялани в камъка. В една малка съседна пещера работели бар и ресторант, в които наред с бутилките уиски били изложени и професионални електрически и телефонни системи. Друг значим пример на градско изследване е онзи случай в Москва през октомври 2002 година, когато чеченски бунтовници завзели един театър. Военните обградили сградата и един градски изследовател ги вкарал вътре през забравен тунел.

Една част от всичко това в основата си представлява авантюризм. Но смятам, че има и психологическа страна. Както отбелязвам в „Нарушители“, нашият свят е така преизпълнен с нарастващи заплахи, че наистина има смисъл човек да се оттегли в миналото. Старите сгради могат да се превърнат в убежище, което да ни връща назад към едни по-прости и по-малко стресиращи времена, както си ги представяме. В моето детство изоставеният жилищен блок ми осигуряваше спасение от бъркотията на семейното огнище. Аз пътувах във времето и намирах убежище в миналото, което разпалваше въображението ми и в което никога нямаше кавги.

Като възрастен сега аз имам по-различни перспективи, с не така значими и не така приятни последици. За мен старите сгради са като

старите снимки. Те ми напомнят колко бързо минава времето. Миналото, което съживяват, насочва вниманието към най-далечното ми бъдеще. Те представляват повод за размисъл.

Напоследък имах възможността да посетя средното училище, където съм учил преди повече от четиридесет години. Част от него е изпепелена. Останалата част е със заковани врати и прозорци от десет години. Когато влязох, аварийна бригада проверяваше за наличието на азбест, оловна боя и плесен, преди да се започне реконструкция на сградата. Удивително е какво може да се случи, ако една сграда за дълги години остане неизползвана, особено когато дъждът и снегът свободно могат да влизат през счупените прозорци. В тревожно тихите коридори подовете от твърдо дърво бяха изкорубени. Мазилката се ронеше от таваните. От стените висяха парчета залющена боя. Но в моите спомени всичко беше чисто и добре поддържано. Представих си как ученици и учители изпълват шумните коридори. Лошото е, че много от тези ученици и учители отдавна са починали. Сред разрухата моето въображение извикваше спомена за младост и надежди, които си бяха отишли завинаги, както щеше да си отиде скоро и самото училище.

Чудя се дали изоставените сгради не представляват нещо като хранилища, които децата изпълват с усещането си за сбъднато чудо, а възрастните — с непризнатите си страхове. Когато се подчиних на импулса си да посетя това рухнало училище, дали неволно не се изправих пред собствената си тленност? Но моето посещение беше безопасно, нещо, което не може да се каже за градските изследвания.

Прониквайки на забранени места и изследвайки разрухата на миналото, посегателите си играят с опасността. Всеки миг някой под може да хлътне, стена да се събори, стълбище да се срути. Посегателите предизвикват миналото да се покаже в най-лошата си светлина. С всяка успешна експедиция те излизат победители от поредното стълкновение с времето и разрухата. В продължение на няколко часа живеят напрегнато. Обсебени от миналото, те навярно се надяват да отложат неизбежното бъдеще. Или може би така си вдъхват увереност, че миналото осезаемо се задържа в настоящето и че нещо от тяхното минало може да се задържи, след като са си отишли.

Когато моят петнайсетгодишен син Матю умираше от рак на костите, той най-често повтаряше жално: „Но никой няма да си спомня

за мен“. *Memento mori*. Може би именно това е целта на градските изследователи. Дали като са обсебени от миналото, те не намират един друг начин да се надяват, че нещо от нас ще се задържи тук, че след години някой ще изследва мястото, където сме живели, и ще усети нашето задържащо се присъствие. Онзи албум с грамофонните плочи, който намерих. Далечните съскащи звуци, които слушах точно както някой друг е слушал същата плоча преди десетки години. „Тези сватбени камбани разтуриха старата ми банда“. Това е песен за времето, до това се свеждат и всички истории. Младият мъж пее за това, че се чувства самотен. Но като се сещам за онзи жилищен блок и пустите стаи, из които се разхождах — с изоставените дивани, столове, лампи и тигани, — разбирам, че тогава не се чувствах самотен.

Дейвид Морел
Санта Фе, Ню Мексико

Издание:

Дейвид Морел. Нарушители

Американска, първо издание

ИК „Хермес“, 2006

Редактор: Петя Димитрова

Коректор: Недялка Георгиева, Невена Здравкова

ISBN: 954-26-0361-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.